Alice Broadway
SEMPE
virtual project

ALICE BROADWAY

Seria: Cărți scrise pe piele

Volumul 3

SEMNE

Original: [*The Skin Books*] #3
Scar (2019)

Traducere din limba engleză și note de:
ANCA ZAHARIA

virtual-project.eu

2020

Capitolul unu

Mă izbesc cu bărbia de pietriș; îmi mușc limba.

Piciorul de pe spatele meu este al lui Jack Minnow. Apasă mai tare, bucurându-se de imaginea unui nou adept forțat să venereze. Scuip sânge și țărână de pe buze, iar piciorul gol al primarului Longsight e împroșcat cu roșeață. Se apleacă și-mi șoptește.

— Bine-ai venit acasă, Leora! Am atât de multe să-ți spun!

Scuip încă o dată, de data asta țintindu-l pe el.

Mulțimea – la o distanță respectabilă de liderul ei – mă vede aplecându-mă. Și își strigă aprobarea… nu bucuria că m-am întors, ci jubilarea că primarul Longsight stă deasupra mea, deasupra ei, conducându-și oamenii. Un om transformat în divinitate.

Credeam că suntem în siguranță, credeam că totul e nou. Credeam că Longsight era mort.

Jack Minnow, cu mâinile lui puternice, mă ridică în picioare, mă prinde de păr și-mi ține capul nemișcat. Mă întoarce să privesc oamenii orașului care fac liniște cât să asculte. Mă holbez la mulțime, la oamenii pe care îi credeam prietenii mei. Oameni cu care am crescut. O caut cu privirea pe Gull. Nu o zăresc.

— Iat-o pe trădătoare! zice Longsight cu voce triumfătoare. Iat-o pe cea care ne-a adus dușmanul la ușă și un asasin în piață.

Un mormăit îngrozitor se ridică din turma de oameni adunată acolo. Primarul așteaptă să se potolească.

— Dar, prieteni, ceea ce a pus la cale pentru a face rău, eu am folosit pentru a face bine. Mi-a plănuit distrugerea, și totuși eu mi-am construit învierea. Există un țel mai înalt și nici măcar planurile mârșave ale unei trădătoare nu pot opri destinul adevărat. Nu fiți îngrijorați sau speriați! Am învins.

Dau din cap, dar regret că am făcut-o când simt degetele lui Minnow încurcate în părul meu și durerea și usturimea din gura-mi rănită. Minnow îmi dă drumul la păr și mă apucă de braț, trăgându-mă cu el spre ușile întunecate ale clădirii guvernului.

— E timpul ca noi să discutăm, spune primarul Longsight în timp ce ne urmează înăuntru.

Capitolul doi

Felul cum mă studiază primarul Longsight nu e nou pentru mine. Dar de data asta e diferită. De fiecare dată până acum, a avut întotdeauna nevoie de mine, măcar puțin. A avut nevoie de mine să merg în Featherstone; eram singura care putea trece neobservată ca spion al lui. Și a avut iar nevoie de mine când a vrut să mă afișeze drept marioneta lui. Acum mă tem că nu are nevoie de mine deloc.

Mi se întoarce stomacul pe dos pe măsură ce mirosurile din cameră se învârt în jurul meu. Piele și sudoare și cărți necitite și lemn lustruit. Un intens iz metalic mă face să mă gândesc la arme – lame ascuțite –, dar, când îmi umezesc buzele cu limba umflată, îmi dau seama că e doar mirosul sângelui. Mă voi obișnui cu asta.

Stau acolo, picioarele îmi tremură. Îi simt respirația lui Jack Minnow în ceafă, dar nu mă ține și nici nu încearcă să-mi limiteze mișcările – nu prezint nicio amenințare, nu mai prezint. Aș putea încerca să fug, dar aș fi oprită înainte să ajung la ușă. Pe lângă asta, am obosit să fug – pare că nu ajung nicăieri.

Se vede o satisfacție de felină pe chipul lui Longsight. S-a înfășurat într-un halat vișiniu și stă tolănit în fotoliul lui, picior peste picior, cu cotul pe brațul fotoliului, sprijinindu-și bărbia în mână. Zâmbește larg și clipește încet… de parcă ar deține un secret care le e ascuns muritorilor de rând. E în viață. E imposibil, de necrezut și totuși…

— Nu mă întrebi care e secretul meu? zice ridicând din sprânceană, înclinând capul într-o parte și examinându-mă. Cu alte cuvinte, nu ești impresionată măcar un pic? Nu în fiecare zi se întoarce cineva la viață.

— Sunt impresionată de ranchiuna ta.

Mă uimește cât de calmă și sigură îmi e vocea. Nu îndrăznesc să-i arăt cât de șocată sunt… și că mi se pare aproape imposibil să procesez tot ce văd.

— Sunt impresionată că ai jucat un asemenea joc la o scară așa mare, adaug eu. Dar, pe de altă parte, îți place să păcălești oamenii. Nu ai înviat! spun și zâmbesc acru. Singurul miracol de

aici este că ei te cred.

— Și tu, nu.

Nu este o întrebare, iar fața lui se cufundă într-o dezamăgire profundă. După un timp se ridică și ocolește masa, venind spre mine. Surprind bucăți din pielea lui frumoasă în timp ce halatul i se mișcă. Pare aproape luminat: lucește stins, ca un tăciune care mocnește. Am senzația că, dacă l-aș atinge, mi-ar arde pielea.

— Îmi pare rău că te-ai îndoit de mine, îmi zice și rămâne aproape de mine, suficient cât să-i simt căldura corpului. Dar uite, adaugă și își aruncă halatul de mătase deschizând brațele larg, ca eu să văd fiecare urmă de cerneală, fiecare contur de mușchi. Ai văzut sângele. Ai urmărit atacul.

Încerc să nu mă gândesc, îi spun memoriei mele să nu retrăiască momentul, dar e prea târziu, și-l văd înjunghiat la pământ, cu sângele șiroind. Văd figura acoperită a Sanei, triumfătoare. L-a omorât… Sau cel puțin credeam…

— Îți amintești dimineața aia, văd pe fața ta. Privește-mă, Leora! Privește-mă acum!

Cicatricea e imposibil de ratat.

O linie mai întunecată în acel loc delicat de sub coaste și o urmă rozalie. Mai mare de trei degete. O rană fioroasă, furioasă. Ar fi trebuit să fie mort. A fost mort.

— Cum?

Vocea abia mi se aude. Întind o mână.

Longsight râde încântat. Minnow stă chiar în spatele meu.

— Nu-l atinge! mă avertizează el.

— Oh, haide, Jack, spune Longsight. Las-o să mă atingă, las-o să mă studieze! Până la urmă, e singura cale să creadă; și știi cât de mult ador să am un nou adept.

Mă privește, provocându-mă să spun nu… dorindu-și să spun da.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mâna mea atinge pielea lui caldă. Îngenunchez pentru a privi mai de-aproape, apăsând aproape de rană și uitându-mă în sus la Longsight să văd dacă tresare sau se retrage de durere, dar îmi zâmbește cu beatitudine de sus de parcă interogarea mea e un act de venerație.

E doar o cicatrice, îmi spun. Dar asta… asta e cicatricea unui om care a fost omorât.

Capitolul trei

Momentul delicat în care ating cu degetele pielea primarului Longsight este întrerupt brusc când cineva lovește cu putere în ușă. Longsight își trage halatul pe el de parcă mi-ar fi arătat doar niște tatuaje noi, iar Minnow se duce să deschidă, vorbind încet. Mă ridic, frecându-mi genunchii unde covorul mi-a lăsat scame pufoase pe pantaloni. Ușa se închide și Minnow, ca un câine, atacă, mâna lui la gâtul meu, țintuindu-mă de raftul cu cărți.

— Ai adus un neînsemnat în Saintstone? Cum îndrăznești să pângărești orașul ăsta?

O găsiseră pe Gull. Frica fierbinte mă învăluie, frică ce nu are nicio legătură cu Minnow. Gull nu va supraviețui niciodată furiei din Saintstone.

— Ajunge, Jack, spune Longsight tăios și Jack Minnow se potolește, dar continuă să gâfâie, respirația lui fierbinte atingându-mi fața.

Mâna nu i se mișcă. Primarul se apropie, de parcă ar cerceta prada adusă de vânător.

— Un neînsemnat? meditează Longsight. Oh, Leora, credeam că ești deșteaptă. Aducând un neînsemnat aici, nu faci decât să te declari dușmanul nostru.

Încerc să înghit, dar gâtul îmi e strâns și mă doare, cu mâna lui Minnow înfiptă în el. Nu pot să-i răspund.

— Ne-ai întinat puritatea. Și nu i-ai făcut nicio favoare prietenei tale. Credeai că va fi tolerată aici? Totuși… zice și se uită la mine gânditor. Trebuie ținută în siguranță, departe de locuitorii orașului. Pentru moment. Voi vorbi cu ea.

Brusc, Jack Minnow îmi dă drumul. Îmi frec gâtul. Primarul Longsight m-a prins deja în pânza lui de păianjen, dar acum, știind că o are pe Gull, rămân împietrită. Chicotește și se așază din nou la biroul lui, abia ascunzându-și plăcerea când îmi privește obrajii arzând și ochii scânteind de lacrimi de furie.

Ce speră să câștige de la mine? Ce-și poate dori mai mult? Are deja devotamentul oamenilor – îl iubeau înainte, dar acum, că a păcălit moartea, îl adoră. Are toată puterea și prestigiul de

care ar avea cineva vreodată nevoie și tot nu e suficient.

Își ține capul înclinat de parcă-mi hotărăște soarta.

— Am planuri pentru tine, Leora Flint. Ne bazam pe întoarcerea ta, te așteptam: mereu te întorci. Și acum, că ești aici, pot începe cu adevărat… Dar răbdarea este cheia. Nu e nicio grabă.

Privirea îi e meditativă. Înghit în sec și mă uit la Minnow – el nu vorbește. Primarul Longsight mă examinează cu răceală și, în cele din urmă, oftează.

— Ne vei fi de mare folos în timp. Întrebarea este: ce fac cu tine acum?

Arată din cap spre Minnow:

— Trimite vorbă după Mel, spune-i să fie pregătită la ușile de jos.

Minnow iese.

— Vreau s-o văd pe mama, îl anunț.

Primarul Longsight râde.

— Frumoasă încercare, Leora. În primul rând, nu ai de ales. Și în al doilea rând, mama ta nu va veni. Chiar dacă am chema-o, ar refuza să te vadă.

Vorbe, doar vorbe, mă gândesc. Cuvinte menite să mă rănească și să mă sperie.

— Nu cred așa ceva, spun calm în timp ce inima mi-o ia la trap și genunchii îmi tremură.

— Nu prea ești simpatizată în Saintstone, Leora. Ești o trădătoare care a adus neînsemnați în mijlocul nostru.

— Ea nu crede asta. Mă cunoaște.

— Cunoaște suferința îngrozitoare din cauza ta. Este disprețuită și respinsă din cauza ta. Un paria în propriul oraș. Și-atunci nu-i deloc de mirare că te-a denunțat. Nu i-ai adus decât necazuri… măcar las-o în pace, Leora!

Tac. Mama nu m-ar denunța niciodată. Nu ar face-o. Atâta lucru știu.

El îmi zâmbește cu blândețe:

— Ar fi mai ușor dacă ai accepta că nu mai ai mamă. Vei sta unde-ți ordon eu.

— Sunt prizonieră? întreb, și Longsight ridică din sprâncene.

— Prizonieră? Oh, sună cam grosolan. Hai să spunem că vei rămâne aici ca musafira mea. Asta dacă-ți pasă de prietena ta neînsemnată.

Mintea mea înoată de parcă eu sunt epava și privesc toate lucrurile la care țin plutind în depărtare, scufundându-se în adâncimi. Minnow se întoarce și-i face un semn scurt din cap lui Longsight.

Longsight zâmbește indiferent în timp ce se ridică și își așază halatul.

— Hai la o plimbare cu mine, Leora!

Minnow mă ține strâns cu o mână de umăr, cu cealaltă de încheieturi. Mă așteptam ca mersul primarului Longsight să fie rapid și țintit, dar el merge încet pe holurile din clădirea guvernului, dând din cap grațios către personalul care se lipește cu spatele de pereții lambrisați cu lemn. În contrast cu prezența lui relaxată, Minnow pare masiv și stângaci.

— Nu-ți pot spune cât de bine e să nu te mai temi de moarte, bâiguie Longsight în timp ce merge.

— Crezi că vei trăi pentru totdeauna?

Nu-mi pot ascunde disprețul din voce. Longsight abia ridică din umăr, de parcă ar spune: *sunt aici, nu?*

— Deci… ce ai făcut? Cum ți-a reușit acest presupus miracol? A fost nevoie să spui cuvinte magice sau să treci prin niște ritualuri?

Par indiferentă, sarcastică, dar sunt chiar disperată să știu ce s-a întâmplat, cum de merge pe lângă mine, când ar fi trebuit să fie jupuit și transformat într-o carte de piele.

— Ah, în sfârșit ți-am stârnit curiozitatea! Știam că nu va dura mult. Îți voi spune bucuros ce s-a întâmplat… nu am secrete față de oamenii mei, și încă-mi place să cred că ești de-a noastră, Leora. Dar mai întâi, puțin context.

Tace pentru un minut, cât trecem pe lângă oamenii de pe culoar, și tot ce auzim sunt vocile lor discrete și pașii noștri. Trecem colțul și el reia.

— Una e să cunoști destinul cuiva. Alta e să-l trăiești.

Mă gândesc la toate momentele când mi s-a spus că m-am născut pentru momentul ăsta – că sunt un simbol, un semn, o punte.

— I-am încredințat doar lui Jack cele mai profunde gânduri ale mele, iar tu, Jack, ca un bun ascultător, ai lăsat scepticul din tine să câștige de fiecare dată, spune el și zâmbește. Îți iert asta, desigur. Nu e ușor să accepți schimbarea.

Se oprește să privească un tablou care e atârnat pe perete,

iar Jack se oprește și el, trăgându-mă înapoi ca să nu mă tamponez cu primarul. Tabloul îl înfățișează pe Sfânt, salvatorul nostru, a cărui imagine e în centrul orașului. Îl arată mergând, cu spatele la privitor, pe o potecă lungă. Pământul de sub tălpile lui e la fel de roșu ca un covor întins în întâmpinarea unei figuri regale. Este roșu de la sângele care se scurge de pe trupul lui la fiecare pas – pentru că, desigur, el se întoarce acasă în Saintstone, departe de neînsemnații al căror lider nemernic l-a jupuit drept pedeapsă că le-a dus blândul său mesaj de speranță. Povestea cu care am crescut, povestea pe care am auzit-o așa de des, încât mi s-a gravat în oase.

Știu o altă poveste acum.

— E o poveste grozavă, spune primarul Longsight în timp ce privește lung imaginea. Chestia pe care totuși nu multă lume o întreabă este: „Ce s-a întâmplat mai departe? Ce s-a întâmplat după ce Sfântul a ajuns în Saintstone?”

— Păi, pentru că știm, răspund eu. A ajuns înapoi acasă, înfășurat în pielea lui ca într-un halat regesc, și a fost primit ca un erou. El este motivul pentru care morții noștri sunt jupuiți.

Vocea îmi e periculos de plictisită. Degetele lui Minnow se strâng dureros pe încheieturile mele. Un avertisment. Dar Longsight zâmbește ușor… făcându-mi pe plac.

— Mă bucur că n-ai uitat. Dar nu la asta mă refer. Ce s-a întâmplat *după asta?*

Ridic din umeri.

— Nu-mi spune… l-au făcut primar și a fost la fel ca tine?

Longsight adoră să se autoproclame noul Sfânt și, prin urmare, arunc toată ura pe care o am în cuvântul *primar.*

Longsight îi aruncă o privire lui Minnow și încuviințează, iar Jack își răsucește strânsoarea până când durerea e atât de mare, încât îmi cedează genunchii.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, spune Longsight pe un ton care e detașat și dulce, de parcă ar vorbi cu un cățeluș.

Mă ridic în picioare, cu ochii arzându-mi de durere.

— Îmi imaginez că ar fi fost un primar pe cinste, Leora, continuă Longsight. Dar nu a avut ocazia. A trăit suficient de mult să audă aplauzele oamenilor și să-și spună povestea… dar apoi a murit. Nu povestim asta, pentru că preferăm eroul în locul omului, spune primarul Longsight și începe să meargă din nou. E un truc al povestitorului – dacă lași pe cineva în viață la

sfârșitul poveștii, ascultătorul nu trebuie să se gândească la moartea lui. E de bun-simț, dar așa, nu e spus tot adevărul.

Și are dreptate, mă gândesc. *Toată lumea din povești trăiește fericită până la adânci bătrâneți.*

Mă face să mă gândesc la o altă poveste: înainte de a afla că aveam o altă mamă, nu am tânjit niciodată după altcineva. Numai după ce am aflat de Miranda și mi s-a spus povestea vieții și a morții ei mi-a fost dor de ea, atunci am jelit-o. Nu se întâmplase nimic nou – întotdeauna fusese așa –, dar brusc am simțit apăsarea pierderii de parcă m-ar fi putut băga în pământ. Nimic nu se schimbase, în afară de povestea mea.

— Povestea mea e diferită, spune Longsight. Povestea mea nu se termină cu o moarte – nu, pentru că moartea mea a fost doar un început. Când povestitorii vor vorbi despre mine, nu vor spune niciodată „el a fost”, ci doar „el este”.

— Și tu ai prezis asta? întreb curioasă. Știai că ești… *nemuritor*?

— Știam că e ceva special în legătură cu mine, da, spune el. Că eram diferit… ca și cum strămoșii mei m-ar fi pus deoparte pentru scopurile lor. Și oamenii au putut simți asta, au spus că sunt Sfântul renăscut, venit pentru o nouă eră de speranță, putere și schimbare.

Oamenii chiar așa vorbeau despre el, în campania electorală și după. Și eu am simțit la fel. Dan Longsight ne-a dat tuturor sentimentul că ceva bun se apropia. L-am iubit pentru asta, cândva. Mi-aș dori să pot zice că încă de atunci am putut vedea prin el, că instinctul m-a avertizat să nu am încredere în el, dar ar fi o minciună. Fusesem păcălită la fel ca toți ceilalți. Bine, ca aproape toți ceilalți – ciorile nu au fost păcălite. Connor, Oscar, Obel și ceilalți rebeli. Tata. De ce nu mi-a spus?

— Ai încercat să mă faci să renunț, nu-i așa, Jack? spune Longsight.

Minnow nu răspunde nimic, iar Longsight continuă zâmbind:

— Când ți-am împărtășit planul meu – să o atragem pe Sana, să o lăsăm să comită acțiunea după care fusese disperată atât de mult timp –, cred că ai fost șocat.

Sprâncenele lui Minnow se ridică pentru o clipă și mă întreb cât de șocat a fost. Nu spusese Sana că ea și Jack lucraseră împreună?

— Am văzut îndoiala în ochii tăi: de ce să inviți dușmanul la

tine în casă? De ce să faci să le fie ușor? De ce să alegi moartea? Dar acum înțelegi. Am ajuns în înalta funcție de primar pentru că sunt prevăzător, deștept și pentru că am foarte puțin timp pentru compasiune.

— Și pentru că ești special, spun eu prietenos.

— Și de-asta, îmi zâmbește el. Știam că Sana nu va putea rezista unui spectacol în public – am dat informația ciorilor astfel încât ea să știe când și unde va avea loc discursul public. Condițiile erau prea favorabile pentru ca ea să reziste tentației – o șansă să ne prindă neatenți sau cel puțin așa credea ea. Nu numai oportunitatea de a-l învinge pe liderul dușmanilor ei, dar și de-a o face în fața lor.

Aproape – aproape! – că-mi pare rău pentru Sana. A fost păcălită. Singura întrebare este cum?

— Cuțitul avea sânge pe el când l-am găsit în Featherstone, spun eu.

— Normal că avea sânge pe el, răspunde Longsight. Ea mi-a înfipt lama cuțitului în trup. Nu a fost un truc. A fost un pumnal adevărat, sânge adevărat, moarte adevărată. Inima mi s-a oprit. În câteva clipe, oamenii știau adevărul: liderul lor era mort. Chiar mi-a fost depus cadavrul la locul oficial, permițându-li-se oamenilor să-și aducă omagiile în decursul a două zile. Am fost uns cu ulei de îmbălsămare, înfășurat în pânză albastră – pregătit pentru lama jupuitorului.

Mă holbez la el și scrâșnesc din dinți.

— Dar oamenii nu se întorc pur și simplu din morți, spun.

— Ai dreptate. Oamenii, nu.

Și cu asta, primarul Longsight se întoarce și pleacă. Îi arunc o privire lui Jack și mi se pare că-l văd încruntându-se… uitându-se la Longsight nu de parcă ar fi fost Sfântul renăscut sau un făcător de minuni, ci de parcă ar fi fost un nerod. Expresia i se șterge de pe chip înainte ca eu să o procesez și sunt împinsă înainte, urmându-l din nou pe Longsight.

Capitolul patru

Mergem mai departe, coborând scările până când ajungem sub nivelul pământului. Miroase diferit, de parcă aerul e bătrân. Probabil că suntem destul de adânc sub pământ când ajungem la un set de uși duble din lemn, care sugerează intrarea într-o aripă nouă – o parte din clădirea guvernului pe care nu am mai văzut-o niciodată.

Mel, povestitoarea din Saintstone, ne așteptа. Înclină din cap respectuos către primar. Ochii ni se întâlnesc pentru o secundă și simt din nou… pulsul electric venind dinspre ea, felul în care umple spațiul prin simpla prezență. Buclele roșcate îi sunt prinse, lăsându-i fața liberă, iar pielea ei complicat însemnată mă face să-mi aduc aminte cum mi se citea când eram copilă. Deși mă intimidează, îmi dă și senzația de acasă, aducându-mi astfel o alinare stranie.

— Noua ta misiune, îi spune Minnow lui Mel, gesticulând agitat spre mine.

— Nu a primit tatuaj? întreabă Mel, privirea trecându-i peste mine… apoi uitându-se fix la brațul meu stâng. De ce nu? Este o infractoare și ar trebui marcată ca atare.

Observ cum i se strânge gura lui Longsight când e luat la întrebări, dar vocea îi e calmă când răspunde.

— Te temi că nu mă voi asigura că se face dreptate? Crede-mă, povestitoareo, pedeapsa ei va veni. Pentru moment însă, e în grija ta.

Mel deschide gura, dar apoi dă din cap aprobator. Longsight o strânge de braț.

— Mă bazez pe tine, Mel. Îți prețuiesc loialitatea. Primarul Longsight și Minnow se întorc și ies pe ușile din lemn. Mel se uită după ei pentru o clipă.

— Măcar ai scăpat de o vizită la închisoare.

Se întoarce și se uită la mine, are o privire de nedescifrat.

— Semnele pentru pedeapsă se fac la un pas de celule… nu e un sunet plăcut.

— Acolo e Obel?

Privesc spre coridorul întunecat care trebuie că duce la

închisoare.

— Dacă mai e în viață, atunci da, spune Mel și se întoarce. Nu pot decât să încerc să țin pasul cu ritmul ei vioi, mergând mai departe prin labirintul ăsta întunecat din subteran, cu coridoare reci și uși interzise închise.

În cele din urmă, ajungem într-un culoar care-mi este familiar și-mi dau seama că am mers tot timpul pe sub piața orașului și am ajuns la camera de studiu a lui Mel, care e în subsolul muzeului. Nu am realizat că există o cale de acces subteran către locurile astea și mă blestem în sinea mea că nu am fost mai atentă la cotiturile pe care le-am făcut… poate aș fi fost în stare să găsesc o cale de ieșire.

Privesc în jur, la rafturile cu cărți și la covorul uzat. Pe biroul ei e dezordine, sunt hârtii peste tot. Aici am venit să mi se spună rezultatele – aici am aflat că am fost acceptată ca ucenic la atelierul lui Obel. Tot aici am vizitat-o pe Mel când am avut nevoie de ajutorul și sfatul ei, crezând că-mi era mentor și că-i păsa de mine. Ultima dată când am fost aici, Mel avea o ucenică… o copilă pe nume Isolda. Mă întreb unde e acum.

Mel îmi prezintă interiorul; arată spre o ușă care dă într-o baie mică și spre o alta care duce într-un dormitor micuț, unde doarme ea.

— Vei dormi aici, zice și-mi arată o saltea și niște perne într-un colț. Va fi destul de confortabil.

Nu sunt ferestre ca să-ți dai seama ce oră a zilei este, așa că încerc să aproximez ora, în vreme ce-mi așez pernele în așa fel încât să pot sta. Timpul petrecut cu Longsight mă dezorientează mereu – când vorbesc cu el ar putea trece ore sau doar minute. Sunt obosită de la mersul dificil prin pădure cu Gull, se crăpa de ziuă când am ajuns în oraș. *Oh, Gull!* Închid ochii și mă gândesc la ea, e singură… probabil în închisoare. *Probabil în spital,* îmi șoptește o voce nemiloasă. *Sau poate fi moartă.* Nu. Longsight a promis că va fi în siguranță pentru moment. Mă agăț de gândul acesta.

Foșnetul hârtiilor, suspinele lui Mel și scârțâitul creionului cu care ea își ia notițe mă adorm.

*

Visez că este noapte și aud pe cineva strigându-mă pe nume. Fug, urmărind sunetul, dar cu fiecare pas nu sunt mai aproape de vocea care strigă după mine să-i

salvez. Niște mâini mă apucă de spate, iar eu încerc și mai tare să fug, dar nu pot evada, nu mă pot sustrage din prinsoarea lor. Sunt pe mine și mă întorc să-mi văd urmăritorii. Pielea lor este cenușie și se desprinde, arătând mici crăpături de lumină – de parcă ar fi lanterne ceramice crăpate, ascunzând flăcări înăuntru. Degetele lor mă prind și mă zgârie de parcă ar fi niște crăci uscate. Nu știu dacă să lupt sau să mă predau; dacă să desprind mai mult din pielea lor ca să scot la iveală lumina sau să suflu în scântei. Unde mă ating ei, pielea mea se face și ea cenușie. Dar mă tem că din mine nu va răzbate nicio lumină.

*

Propriul meu plânset mă trezește.

— Faci multă gălăgie când dormi, spune Mel. Își trage o carte mai aproape de ea pe birou.

Mă duc în baia mică și mă spăl pe față. Cât sunt acolo, ridic bluza și-mi verific pielea. De când am fost mușcată de câinele lui Fenn în Featherstone, am semne care persistă și pare că se tot duc în jos. Nu e nicio îndoială că liniile îmi șerpuiesc pe abdomen, o imagine tulburătoare, hotărâtă să persiste. Încerc să le frec cu o cârpă și cu apă, dar știu că e inutil – știu că, precum cioara de pe pieptul meu, se vor arăta destul de curând. Genul ăsta de semne întotdeauna se arată.

În camera de studiu miroase mângâietor. Pielea lui Mel dată cu ulei împrăștie miros de trandafir, ceai și lavandă; cărțile de pe rafturi și de pe biroul ei aproape că respiră de cât de des sunt deschise și li se dă voie să stea cu fața în sus, către cer. Stau mai dreaptă și mă uit la Mel cum lucrează.

Se încruntă aplecată peste o carte de piele, cu buclele-i roșcate dezordonate și ieșindu-i din agrafe. Nu genul normal de carte de piele, ci cartea de piele a unei povestitoare. Povestitoarele nu au propriile lor povești – cărțile lor sunt compuse din poveștile sacre ale comunității noastre.

Probabil că Mel a luat cartea asta de pe rafturile secrete pe care mi le-a arătat odată. Un rând de trepte mai sus în spatele muzeului, este o încăpere pe care nu ai observa-o dacă nu ai știi să privești. Chiar a avut încredere în mine când m-a dus în acel loc tainic, sfânt? Pare că e o altă lume. Povestitoarele nu sunt numite și amintite de familiile lor pentru faptele lor sau pentru

realizări, ca noi, restul. Nu au niciun nume de-a lungul coloanei, nu au arbori genealogici sau chipuri – numai urmele poveștilor pe care le-au însemnat și reamintit. Povestitoarele trecutului se îngrămădesc laolaltă, piele pe piele, pe rafturile din camera aceea ascunsă. Sunt necunoscute pentru o mare parte a comunității, dar, pentru Mel, ele sunt familia, istoria, casa.

Stăm acolo în tăcere pentru un timp, ea dă pagină după pagină, iar eu moțăi.

— Unde ești? murmură pentru ea, iar eu o privesc cum trage mai aproape cartea de piele și răsfoiește din nou paginile, lin, studiind-o încruntată pe fiecare, cu o lupă. Trebuie să fii pe-aici, pe undeva.

Mă întind și mă scol, iar Mel ridică privirea.

— Pot să te-ajut? o întreb și mă forțez să zâmbesc. Aș putea să mă fac utilă.

Mel ridică din sprânceană.

— Asta e o artă, știi.

Apoi pare să se înmoaie puțin.

— Care poveste e?

— Adu-ți un scaun!

Și-l mai trage pe-al ei puțin, ca să fie loc pentru amândouă la birou, iar eu găsesc un scaun din lemn – mic și jos, făcut pentru un copil – și îl așez lângă Mel, ca să mă uit cu ea la cartea de piele a unei povestitoare. Sunt surprinsă să văd că povestea la care s-a încurcat este cea a Prințesei Adormite – o poveste atât de familiară, încât probabil că toți o puteam recita înainte de a merge la școală.

— Semnele sunt așa de diferite de ale tale! exclam eu. Nu trebuie să păstrezi poveștile neschimbate?

Mă uit la pielea lui Mel – plină de culoare. Prințesa Adormită este pe brațul ei – o încâlceală de spini verzi care se duc în sus și dezvăluie o fată stând în picioare peste un lujer rupt. Văd povestea îndrăgostiților pe gamba ei; cei doi stau ridicați, soarele și luna converg. Semnul care îl înfățișează pe Sfânt e parțial ascuns de fusta ei, dar îl văd auriu și glorios. Semnele ei sunt ca fructele coapte și totuși cartea de pe masa din fața noastră este neagră și gri – superbă, da –, dar numai atunci când chiar mă uit mai atent la cartea de piele, văd niște similarități între ilustrațiile poveștii și lucrarea de pe pielea lui Mel. Aceasta zâmbește crispată.

— Astea sunt genul de întrebări pe care le ador, și totuși rar apuc să răspund. Da, semnele *s-au schimbat* de-a lungul anilor.

Își trece mâna cu blândețe peste pagina din fața ei.

— Dacă toate povestitoarele din fiecare generație s-ar întâlni și ar rosti una dintre poveștile noastre, vocile noastre ar fi ca una singură, adaugă ea. Cuvintele ar fi aproape identice… avem o istorie puternică și fidelă de a transmite și de a spune perfect poveștile. Dar, când vine vorba de semnele noastre, suntem libere să alegem, atâta timp cât oglindim poveștile cu exactitate.

— De ce vi s-ar da libertatea asta? întreb. Nu pare genul de Saintstone pe care-l cunosc eu.

Mel dă din cap amuzată.

— Ai devenit cinică, spune ea și se lasă pe spate, iar vârfurile degetelor ei se joacă de-a lungul liniilor de cerneală de pe brațul ei. Slujba unei povestitoare nu a fost niciodată doar să spună cuvintele potrivite.

Ridic din sprânceană, dar Mel nu mă lasă să intervin.

— Rolul meu nu e să spun poveștile pur și simplu, ci să le dau oamenilor posibilitatea să le audă cu adevărat. Mă uit la lumea în care ne aflăm și cred că poveștile ne pot ajuta s-o înțelegem… treaba mea e să ajut comunitatea noastră să vadă cum se potrivește în povești. Cerneala de pe pielea mea este o interpretare a poveștilor, o modalitate de a le spune pentru noi, aici, acum. Nu asta fac toate căutările noastre creative? Încercările noastre în artă spun aceleași povești în noi moduri, astfel încât să înțelegem lumea din jurul nostru și spiritul din noi.

Mă aplec în față. Mă simt de parcă sunt din nou la cursuri.

— Și dacă vreo povestitoare înțelege greșit? Dacă interpretarea ei e falsă sau încearcă să schimbe povestea pentru a obține ce vrea?

— De-asta ne întoarcem mereu la început. Cărțile noastre de piele stau mărturie pentru generația pe care am slujit-o, dar fiecare povestitoare începe în același fel – aceleași cuvinte, aceleași povești, aceeași frică și sarcină sfântă.

Ridică din umeri.

— Aducem doar ceva diferit la ele, adaugă ea.

— Tu ce crezi că ai adus în plus poveștilor? sunt eu curioasă să știu.

Ea se gândește pentru un timp.

— Când am început ca povestitoare, credeam că trăiesc în epoca de aur. Erau așa de multă pasiune și credință și o dragoste renăscută pentru respectarea învățăturilor strămoșilor noștri!

— Nu mai simți asta acum? o provoc eu pe Mel să spună mai multe.

Oftează.

— Acum… acum îi văd pe oamenii noștri mai speriați ca niciodată… și în același timp, totuși, mai siguri de dreptatea lor. Probabil că a fost întotdeauna așa. Probabil că am fost eu naivă sau prea plină de speranță ca să văd crăpăturile.

Mă holbez la cartea din fata ei.

— De ce acum? o întreb. De ce te uiți în cărțile astea vechi acum?

Mel privește în jos.

— Mă tot întreb dacă n-am ratat ceva. Ceva crucial.

O cută apare între sprâncenele ei.

— De-a lungul istoriei noastre, când ceva nou sau neobișnuit se întâmpla, povestitoarele au putut să se uite în trecut în cărțile de piele și să vadă că totul fusese prezis sau ascuns tot timpul în povești. Toate evenimentele majore din istoria noastră – reîntoarcerea neînsemnaților, de exemplu – au fost prezise în vreun fel. Dar nu… zice ea și bate absent în masă. Dar nu și asta.

Inima îmi tresare.

— Și prin *asta* vrei să zici învierea primarului Longsight? întreb încet.

Pare dezorientată și inima mi se deschide spre ea, deodată. Mel a fost dintotdeauna sigură pe credința ei!

— Trebuie să fie un precedent pentru asta… pentru moartea și învierea lui. Trebuie să fie pe-aici pe undeva, în învățăturile astea.

— Dar nu-l poți găsi.

E o ușurare să mai auzi pe cineva spunând asta, exprimându-și tulburarea în legătură cu aparentul miracol al primarului.

Privirea ei neliniștită o întâlnește pe a mea.

— Nici măcar o poveste nu spune despre un lider care poate sfida moartea în felul ăsta.

— Dar povestea îndrăgostiților? întreb. Regina lui îl cheamă

din morți cu dragostea ei.

Mel surâde vag.

— Mereu ai fost o elevă bună, Leora, recunoaște ea. Dar nu, la el a fost alt tip de înviere, una care l-a schimbat. Amintește-ți că, deși regele era soarele, povestea se termină cu el conducând lumea subterană – lumea morților –, iar fiul lor era conducătorul în viață, în locul părinților lui, zice ea și dă pagina. Nu există un precedent pentru ce susține primarul, adaugă și dă din cap. Oamenii vor veni la mine să le explic. Au nevoie de mine acum mai mult ca niciodată.

Își ridică din nou privirea spre mine, iar acolo unde odată vedeam certitudine, acum văd doar teamă.

— Am fost instruită și ar trebui să fiu pregătită pentru asta, dar de fapt nu știu nimic.

Capitolul cinci

Sunt unele lucruri care, odată spulberate, nu mai pot fi puse la loc niciodată.

Ți se dă un ou, îl spargi și... faci ceva nou cu interiorul auriu sau doar îi admiri învelișul fin și perfect?

Mă gândesc la ruptura care se produce acum, în fața ochilor mei, în credința lui Mel. Să-i spun că sunt mai multe povești în afară de cele pe care le știe ea? Va face ceva nou? Sau ar fi mai bine, mai blând și mai frumos din partea mea să o las să-și păstreze învelișul de realitate fin și perfect?

Mă gândesc la semnul de pe piciorul meu – oul cu fisuri care a lăsat lumina înăuntru. Respirând adânc, încep.

— Îți amintești că ai spus povestea îndrăgostiților la ceremonia de cântărire a sufletului tatălui meu? mă avânt eu, iar Mel dă din cap. Ei bine, cei din Featherstone au o altă versiune.

Mel se încruntă.

— Cu aceleași lucruri: îndrăgostiți, o cutie, o moarte... cam așa ceva, adaug eu.

— Spun și ei povești? mă întreabă Mel neîncrezătoare.

— Crezi că sunt sălbatici? Da, spun aceleași povești pe care le spui tu... dar fiecare e ca o imagine în oglindă. Sunt la fel, și totuși diferite.

Mel se încruntă și dă din cap.

— Dacă-mi dai voie, spun eu persuasiv, cred că o poveste diferită s-ar putea să te ajute aici.

Dă din cap încet, iar eu încep.

Uite una pe care poate nu ai auzit-o, spusese Sana de parcă ar fi fost ceva interzis în împărtășirea poveștii. Iar acum eu simt acea adrenalină pe care ți-o dă revolta, pe măsură ce-mi las buzele să formuleze cuvintele.

— Povestea începe ca ale noastre. Un rege și o regină conduc un popor, dar regele este disprețuit de fratele său. Doar că, în povestea asta, regele și regina conduc cu cruzime: lideri cărora le pasă mai mult de putere decât de oamenii lor. Regele, pe nume Metheus, iubește puterea pe care o exercită asupra

poporului și râvnește la mai multă. Și astfel, sub îndrumarea soției sale viclene, Metheus dă un ospăț la care susține că el e de neînvins. Se bagă într-o cutie care este aruncată în râu. Regele și regina înscenează în mod elaborat pretinsa moarte a lui Metheus, iar când el apare din nou în fața oamenilor, trei zile mai târziu, aceștia sunt uluiți. Lăudăroșeniile regelui erau adevărate: el chiar este favorizat de strămoși. El este liderul nemuritor al poporului său și, chiar dacă-și lasă oamenii înfometați și îi muncește din greu, sigur face pe placul strămoșilor. Devotamentul oamenilor pentru regele lor crește. Doar un om se îndoiește. Fratele regelui o aude pe regină povestind cum i-au păcălit pe oameni: regele nu este mai nemuritor decât el. Fratele descoperă un alt lucru crucial: regele este convins de propria sa înșelătorie; el crede că a fost înviat și favorizat de Strămoși. E convins că nu va muri. Și astfel, fratele lui Metheus joacă o farsă. Vrea doar să îl facă de râs pe fratele său lăudăros, dând un alt ospăț, pentru ca oamenii să-și vadă regele cum se îmbată și se dă în spectacol. Nu a luat în calcul nebunia lui Metheus. Povestea se termină cu Metheus care taie bucăți din pielea lui, oferindu-se oamenilor ca mâncare nemuritoare. Iar oamenii înțeleg că regele lor Metheus n-a fost decât un om care credea în propria minciună și care, în cele din urmă, a avut o moarte crâncenă, sângeroasă.

— E dezgustător, se strâmbă Mel de repulsie.

— Cred că vrea să fie un fel de glumă, spun eu cu blândețe, iar Mel ridică dezaprobator din sprâncene. Probabil că Metheus e menit să fie ca noi… ca însemnații. Când își bagă cuțitul în propria-i piele, cred că ascultătorul trebuie să se gândească la cărțile de piele și la viața eternă.

Pentru cineva care-și petrece atâta timp studiind poveștile, mă gândeam că ar fi trebuit să înțeleagă asta imediat.

— Neînsemnații ne cred niște proști, atunci, spune Mel cu amărăciune.

— Dar vezi asemănarea? Un rege care moare și se întoarce la viață. Primarul Longsight este la fel ca Metheus.

Mel se holbează la mine.

— Dar… în povestea aia, era doar un truc. El nu a fost niciodată nemuritor. Un truc ieftin pe care regele l-a crezut adevărat.

Nu spun nimic, dar nu-mi iau privirea de la fața ei gânditoare,

încruntată.

Capitolul șase

Mel se duce să se culce devreme, cu un carnețel și un stilou în mână.

— Ușa camerei mele de studiu nu se închide, Leora, și nu am niciun chef să stau să te păzesc toată noaptea. Dacă încerci să evadezi, *vei fi găsită* și nu vei fi singura pedepsită. Ai înțeles?

Dau aprobator din cap. Nu voi încerca să evadez. Acum, că o are pe Gull, Longsight mă ține oriunde vrea.

Întinsă pe pernele pline de cocoloașe, cu o pătură subțire peste mine, încerc să nu mă gândesc la ușa descuiată. Încerc să nu mă gândesc la Gull. Nu vreau să uit de ea decât o clipă.

Încerc să nu mă gândesc la mama și nu vreau să mă-ntreb dacă ce a spus Longsight e adevărat. Mama nu s-ar întoarce împotriva mea niciodată. Dar, stând aici în întuneric, mi-o imaginez singură și bolnavă și-mi dau seama de ce mă detestă. Vreau să fiu mică din nou – o copilă înconjurată de dragostea mamei ei. Mă simt singură și mi-e frig, și nimănui nu-i pasă că sunt aici.

Mel sforăie – nu tare, dar, odată ce mintea mi s-a fixat pe asta, nu există cale s-o ignor. Îmi spun că mă voi plimba dus-întors pe hol, îmi întind picioarele și probabil că mă obosesc suficient cât să mi se facă somn. *Sunt oaspete, nu prizonieră,* îmi repet în șoaptă.

Ușa camerei de studiu se deschide ușor, în liniște, iar afară simt că pot respira mai ușor. Înaintez un pic pe hol… și atunci o văd: lumina revărsându-se pe sub ușa care duce în muzeu…

O s-arunc doar o privire.

Mă furișez pe scări și mă ascund după biroul de la recepție. Treptele de piatră aflate dincolo de culoarul larg mă atrag spre ele… o iau la pas grăbit, cu ochii mari, verificând fiecare fereastră în timp ce trec pe lângă ele. Când privesc de la fereastra centrală la capătul primului rând de scări, văd un paznic în față. Mă îndepărtez cu grijă spre expoziția de povești care m-a atras din secunda în care am pus piciorul în muzeu.

Sunt fantome aici. Siluete sclipitoare ale trecutului. Este una în ochii minții mele, a cărei formă e accentuată – tata

deschizând drumul, întorcând capul să-mi zâmbească, spunându-mi să *intru, că asta e cea mai bună parte*. În fiecare sâmbătă era parcă pentru prima dată când vedea exponatele… cu ochii mari că ai unui copil, cu zâmbetul larg ca al cuiva îndrăgostit.

Poate că *a fost* dragoste; poate era felul lui de a o vedea din nou, în ilustrațiile cu Vrăjitoarea Albă. Miranda, mama mea biologică, născută în imaginea Vrăjitoarei Albe. Era frumoasă, se spune. Asta e parte din povestea mea căreia i-a luat mult timp să iasă la iveală: adevărul. Adevărul e mai dezordonat decât ficțiunea. M-am născut printre neînsemnați, iar mama a fost condamnată pentru că a iubit un bărbat însemnat.

Stau în fața Vrăjitoarei Albe acum și îmi doresc s-o fi cunoscut pe mama mea, care a murit la scurt timp după ce m-a născut. Razele lunii cad prin lucarnă și ea e mai palidă ca niciodată. Mă mir că nu am observat niciodată asemănările, până când Obel m-a pus să o desenez pe Vrăjitoarea Albă în acea zi, în atelierul lui. Parcă desenam un autoportret fără oglindă. Iar Obel mi-a spus că mama semăna și mai mult cu ea.

Am cunoscut o singură mamă – mama mea, serioasă și liniștită, cu o dragoste pentru mine de care credeam sincer că nu pot fugi prea departe. Ea e mama de care mi-e dor, cea după ale cărei îmbrățișare și iertare tânjesc; pentru mine ea înseamnă siguranță, ea înseamnă acasă. Și tata le-a iubit pe amândouă. Nu-mi pot imagina cum este să iubești doi oameni în felul în care tata le-a iubit pe mamele mele. Oare amintirile se suprapuneau? Ducea dorul sărutărilor uneia chiar și în timp ce savura mângâierea celeilalte?

Îmi apăs palma pe sticlă și o altă fantomă apare. Oscar, cu mâna lui lângă a mea, când abia ne cunoșteam. Îmi doresc să mă pot întoarce în momentul acela. Îmi doresc să mă pot întoarce chiar și cu câteva zile în urmă. Aș fi făcut lucrurile diferit dacă știam că ne-am spune rămas-bun pentru totdeauna?

Strâng pumnul și vreau să izbesc în sticlă. Poveștile astea… – basmele care ni s-au spus – *ele* sunt problema. Ne luptăm, neînsemnați și însemnați, pentru care soră, pentru care îndrăgostiți, pentru care sfânt… dacă am putea scăpa de toți, luptele noastre s-ar încheia. Mi-aș dori să le pot vizita pe acele surori așa cum am făcut-o în visele mele. Le-aș ține de mână și le-aș spune ce dezastru au produs, le-aș implora să se împace

încă o dată.

Pentru că de-asta sunt eu aici, se spune. Eu sunt surorile; sunt amândouă, Moriah și Vrăjitoarea Albă – un pod, o punte de legătură, o sfoară deasupra apelor periculoase. M-am dus în Featherstone gândindu-mă că aș putea fi o lumină pentru ei, că i-aș putea ghida înapoi către adevăr... adevărul din Saintstone. Dar acum îi cunosc; i-am cunoscut pe neînsemnați și ei nu merg în întuneric. Nu închid ochii la adevăr. Au suficient adevăr al lor, se scaldă în el. Doar că nu e adevărul nostru. Iar ideea ca ambele să se împreuneze e ca și cum ai combina apa cu electricitatea. Se pregătește de furtună, iar când scânteia fulgerului atinge pământul, va fi foc.

Capitolul șapte

Răceala podelei de piatră mi se ridică prin picioare și tălpile îmi înțepenesc, anunțând crampe. Trebuie să mă întorc. Dar, când trec pe lângă fereastra din față, mișcarea de afară îmi atrage atenția. Stau cu spatele la perete, cercetând peste umăr pe fereastră, ascunzându-mă în întuneric cât mai bine. Paznicul fusese însoțit de o altă persoană – o persoană a cărei formă și alură a devenit sinonimă cu pericolul pentru mine. Jack Minnow vorbește cu paznicul; îi dă ceva și apoi îi spune să plece.

Privește cum bărbatul pleacă și, pentru câteva minute bune, rămâne nemișcat, la pândă. Sunt surprinsă că Minnow stă de pază; mi-aș fi imaginat că paznic la muzeu e o slujbă pentru lacheii lui, o funcție cu mult sub statutul său. Totuși, îi place să dețină controlul. Chiar când să-mi reiau drumul spre camera de studiu, Minnow se uită în stânga și în dreapta și se mișcă din loc. Îl văd cum trece rapid prin piață. Aruncând din nou o privire în jur, dispare în camera de aducere-aminte, locul în care cititorii orașului fac cu rândul să rostească numele celor morți.

Nu e nicio regulă care interzice asta: numele sunt rostite constant, iar sala este deschisă mereu pentru îndoliați și închinători. Dar să vizitezi sala în miezul nopții e o practică neobișnuită, chiar și pentru cei mai devotați. Dintr-un motiv anume, Jack Minnow a avut nevoie ca această acțiune să fie secretă, iar ce face el acum, indiferent despre ce e vorba, se pare că merită riscul să lase muzeul – și pe mine – nesupravegheat.

O persoană cu secrete este o persoană cu vulnerabilități. Ascund această informație în mintea mea și, odată ce ajung înapoi în camera de studiu a lui Mel, adorm și visez o pisică și un șoarece într-un labirint, doar că de data aceasta șoarecele este cel care aleargă pisica.

Capitolul opt

În zori, mă trezește Mel. Arată de parcă s-ar fi îmbrăcat în grabă.

— Ai fost chemată, îmi spune ea.

— Așa repede? mă frec la ochi și-mi înăbuș un căscat, iar Mel dă afirmativ din cap.

Luăm repede micul dejun și pe urmă plecăm.

Mi-aș dori să putem merge prin muzeu și prin piață – am tot sperat la atingerea rapidă și mângâietoare a unei raze de soare. În schimb, trecem pe ușa de la capătul apropiat al coridorului, prin pasajul subteran care se întinde pe sub piața orașului și duce la închisoare. În timp ce mergem prin tunelul răcoros, mă gândesc la Sfânt și la statuia care se află undeva deasupra noastră. Îmi imaginez că sunt strivită de picioarele masive din bronz ale Sfântului. Eroii trecutului meu se conturează acum deasupra, ca un coșmar. Iar eu știu câte ceva despre coșmaruri.

Jack Minnow așteaptă la intrarea în închisoare. Postura îi reflectă expresia chipului: încrezător, sigur și superior. *Ce făceai noaptea trecută?* mă gândesc. Nu vorbește, doar deschide ușa și noi îl urmăm.

E clar că azi va trebui să vizitez închisoarea.

Paznicii ne lasă să trecem pe uși masive, încuiate, iar cu fiecare coridor nou creste sentimentul că ne îndepărtăm tot mai mult de lumină și speranță. Într-un final ajungem la celule. Sunt ca niște peșteri întunecate, fără pic de intimitate, doar un spațiu sumbru, tăiat de bare. În unele celule sunt doi sau trei oameni. Privirile noastre nu le-ntâlnesc pe-ale lor, în timp ce trecem.

Locul ăsta emană pierderea absolută a speranței – toate viețile acestea, tot potențialul acesta, au fost închise și lăsate să putrezească. La capătul pasajului sunt și mai multe uși… spre încăperi private, probabil celule pentru interogatoriu. Ultima celulă deschisă în care intrăm este mai întunecată decât restul. Aici este colțul iadului, unde nicio lumină sau culoare nu poate exista.

Jack Minnow se oprește și cercetează celula.

— Nu te ascunzi, sper, desenatorule! spune ironic. Vino în față

și fă-te văzut!

O bufnitură și un oftat, și umbra unei mișcări. Obel. Vine târându-se, cu privirea afectată de lumina săracă.

Obel e ca un înger ale cărui aripi au rămas fără pene. Părul lui e mai lung, șaten și ciufulit. Duhnește, iar buzele îi sunt uscate și crăpate. Mâinile, care odată se mișcau cu putere când țineau aparatul, sunt acum sfrijite și cenușii. Totul e cenușiu.

Fiecare culoare frumoasă și strălucitoare, fiecare cuvânt, fiecare formă și imagine au pălit ca o floare care a fost culeasă și lăsată să moară încet. Toate semnele lui se șterg, spațiile albe întinzându-se ca un incendiu asupra vegetației.

Iar când mă uit mai de aproape la mâna care obișnuia să creeze lumi – cea care a fost zdrobită de furia lui Minnow – văd degetele care nu s-au așezat la loc, vânătaia care a devenit o umflătură permanentă și cicatricea care este roșie și albastră, de parcă ar arăta furia care a frânt-o. Sunt și semne noi, nu de cerneală, dar un catalog de vânătăi în toate nuanțele mizerabile. Obel, Obel al meu, e frânt. Iar pielea lui spune tot.

În genunchi, întind mâinile spre el printre bare și el mă lasă să i le țin.

— Trebuia să fugi.

Are o răgușeală în voce… de sete sau rezultatul țipetelor, nu știu. Pare dezorientat, confuz și mic. Parcă ceva din el a fost înlocuit cu un copil al cărui suflet nu se potrivește în pielea lui.

— Sunt în siguranță, îi șoptesc la ureche, neștiind dacă este adevărat sau nu, dar el are nevoie de speranță. Și te voi ajuta.

O altă promisiune pe care nu am cum să mi-o țin. Dar nu-i pot spune adevărul; că sunt la fel de neajutorată ca el.

Obel încearcă să se ridice, săltându-se. E slăbit. Mă forțez să mă uit din nou la el, sunt îngrozită de cât de schimbat este, cât de descurajat. Mă cuprind fiorii… nu pot lăsa să i se întâmple asta lui Gull. Mă uit în jur, de parcă aș vrea să descopăr o cale de evadare sau un mijloc de a merge mai departe, dar, desigur, tot ce văd sunt bare și uși încuiate.

Atunci îl surprind cu coada ochiului pe Connor Drew, tatăl lui Oscar, într-o celulă din apropiere. Nu l-am mai văzut din ziua aceea… o zi care pare că a fost cu ani în urmă, deși a fost doar toamna trecută. Ziua în care a fost însemnat public cu o cioară; și, privindu-l însemnat așa nemilos, mi-am amintit de lucruri vechi, îngropate, despre tata și semnul lui identic cu al celor

uitați. Privirile ni se întâlnesc și-mi face semn din cap. Îmi amintesc că Oscar mi-a zis că tatăl lui i-a povestit despre mine. El a fost cel care a încercat să-l ajute pe tata să ascundă semnul interzis.

Zgomotul pașilor, când un bărbat îmbrăcat în negru se apropie, ne întrerupe legătura.

Jack Minnow se uită la mine.

— Nu te-am adus aici doar pentru o reuniune emoționantă. E treabă de făcut.

Jack Minnow pare că se umple de viață când vede cât e de secătuit Obel. Strălucește aici jos, în întuneric. Un parazit care se hrănește cu suferință.

Obel privește fix, de-abia clipind, în pământ. Fiecare răsuflare pare să-i stoarcă trupul de energie. Chiar și în semiumbră văd cum ochii lui Minnow strălucesc de plăcere, văzând cum l-a distrus pe acest om.

— Am nevoie să-l faci prezentabil, zice Minnow și se întoarce spre mine, zâmbind pe furiș. Curăță-l și desenează din nou *semnele* alea pe el. Nu-mi pasă cum o faci, doar fă-o! Ai trei zile.

Îl privesc fix pe Obel, confuză, apoi mă întorc spre Minnow. Zâmbește.

— Haide, desenatoareo! Arată-ne cât de grozavă ești!

Și cu asta, pleacă. Și Mel e dezorientată, îmi dau seama… se uită după el, nedumerită. Câteva minute mai târziu, vine un paznic cu mâncare – mâncare bună, nu lături de închisoare.

— Mă voi întoarce la finalul zilei, îmi spune Mel.

Pare că vrea să zică mai multe – să rămână chiar –, dar apoi dă din cap și pleacă. Paznicul deschide ușa celulei și eu intru în grotă, sperând că-l pot pregăti pe Obel la timp.

La timp pentru… nu am idee pentru ce.

*

Cer apă caldă, pânze, uleiuri.

Îi spăl pielea lui Obel.

Piele. A devenit un subiect al vieții mele.

Frecând ulei pe brațele slăbite ale tatălui meu când era pe moarte, lăsând cerneala care-i acoperea cutele pierdute să strălucească.

Cum am simțit mâna lui Oscar în prima zi când ne-am întâlnit… degetele lui pe ale mele, strângându-mă tare, luându-mă cu el, departe de întrebările de la muzeu. Să bem cafea

împreună în cafeneaua micuță cu geamurile aburite, încercând să dansăm în jurul cuvintelor celuilalt pentru a ști cât de mult din ceea ce suntem putem arăta.

Oprește-te! Nu te gândi la el!

Îmi amintesc de primul semn făcut, sub supravegherea atentă a lui Obel. Am adorat țăcănitul și zumzetul mașinăriei, în timp ce țineam întinsă pielea femeii palide cu mâna stângă și o desenam cu dreapta. O frunză pentru un bebeluș. Un semn interzis pentru o viață pierdută. Obel iertând-o. Trăgându-mă după el. În pânza lui de rebeliune, sperând că-l voi ajuta să o țesă în ceva minunat.

Ceramica spartă trecându-mi prin mână; sânge în apa de spălat vasele.

Pielea lui Gull umflându-se agonic când încerca s-o însemneze cu praf și cenușă.

Mâna puternică a lui Karl trăgându-mă să îl privesc în timp ce ne certam, degetele lui înfipte în umărul meu când am alunecat și am căzut.

Mirosul de lavandă când îmi spăla mama pielea fragedă.

Semnele care au apărut singure, spunându-mi povestea înainte să înțeleg cum va fi.

Mă gândesc la lucrurile astea cât lucrez, ca să nu mă gândesc la Obel.

Mă port cu el de parcă ar fi un client la atelier, un străin. E ca atunci când tata era bolnav: pierzându-l puțin câte puțin, văzându-l cum se scurge până când tot ce mai aveam era diluat – o idee despre el, o amintire a unui gust.

Dar acum e diferit; Obel nu e pe moarte. Timp de două zile lungi șterg putreziciunea de pe pielea lui și îi dau apă și pâine, înghițituri mici de bere și bucăți de mere. Și, pe măsură ce murdăria e îndepărtată, cred că încep să-l văd cum iese la suprafață. Spatele i se îndreaptă, dinții mușcă din măr și sucul i se prelinge pe bărbie. Cu umerii trași în spate, privirea limpede și un oftat, aud șoapta numelui meu. Zâmbesc nemilos. *Cum e învierea asta, Longsight?*

Paznicii îmi aduc alifie pentru pielea inflamată a lui Obel, clești pentru unghiile lui și haine curate pe care el să le poarte.

A doua zi îl întreb de ce e încă aici. Ce scop va deservi el.

— Nu știu, murmură. Nu am nicio idee.

Atunci, Connor Drew râde strident în întunericul negru ca

smoala.

— Nu face pe ignorantul, Obel! strigă el. De ce ar ține Longsight un desenator sub lacăt și cheie? Un desenator care este la comanda lui, care poate fi obligat să facă orice-i cere primarul?

Vine în față și se sprijină de bare. Sub murdărie și barba nerasă, cred că-l pot vedea pe Oscar în chipul lui. Îmi mut privirea.

— Atunci ce vrea Longsight?

Îi întreb pe amândoi, încercând să vorbesc pe un ton blând, încercând să-mi ascund frica, groaza.

— De ce te vrea curat și însemnat din nou? Obel… ce se întâmplă?

Obel nu face altceva decât să se uite la Connor.

— Nu s-a terminat încă. Ești un luptător, murmur eu și-i dau cu alifie pe mâna dreaptă.

Oasele i s-au așezat strâmb, degetele-i fiind dislocate și slăbite; îi cer să le miște, să mă prindă de mână, iar el își întoarce capul. Degetele îi tremură în timp ce încearcă să le strângă pumn… dar buricele nu-i ating palma.

— Trebuie să le refacem, îi spun eu.

Pare straniu de matern să mă port cu el în felul ăsta și mă gândesc la mama lui, Tanya, înapoi în Featherstone, și la cum asta i-ar frânge inima. Femeia i-a pierdut și pe Obel, și pe Gull.

Mă întreb din nou unde este Gull. Trebuie să fie în viață… trebuie! Longsight a spus că va fi în siguranță.

Pentru că, dacă nu este, atunci e doar vina mea.

*

Mai târziu în acea zi, iau foarfecă și încep să-i tai părul. Când l-am cunoscut pe Obel avea părul ras, apoi și l-a lăsat să crească, îngrijit, dar acum e un dezastru, e răvășit, încâlcit.

Știu că o fac prost… prea scurt deasupra urechilor, tăiat neregulat deasupra ochilor. Dar continui să tai, îndepărtând încâlceala.

— Vrea să te însemnez, îi spun lui Obel. Să te desenez cum erai înainte. De ce?

— Pentru că vrea o însemnare publică.

Aproape că scap foarfecă din mână din cauza șocului, dar Obel ridică o mână.

— Oh, nu pentru mine… vrea ca eu să fac semnul. Nu știu

cine va fi însemnat, cu ce sau de ce. O nouă învățătură, a spus el. Cum era…? „Va lua durerea oamenilor”, zice el și ridică din umeri. Voi face ce mi se cere.

— Obel! îl dojenesc eu.

Urăsc tonul de învins al vocii lui. Mă sperie… de parcă a pierdut suficientă speranță, încât să devină nesăbuit. Mă sperie și mă încântă. Vreau să fiu curajoasă. Îmi voi face propria armură și voi lupta alături de el. Dacă aș fi știut doar care e războiul.

*

Eu și Obel stăm unul lângă altul, sprijinindu-ne de zidul de piatră al celulei lui, când Mel vine să mă ia. Am făcut suficient azi… mâine e pentru semne și pot spera doar ca pielea lui să se calmeze suficient peste noapte pentru ca însemnele să meargă ușor și să acopere golurile.

În acea noapte umblu prin muzeu din nou, și din nou îl văd pe Jack Minnow și privesc cum pășește vinovat spre sala aducerii-aminte. Nimeni nu este atât de loial încât să viziteze sala în fiecare noapte, și mai ales nu Jack Minnow.

Orice ar ascunde în aceste umbre ale nopții, eu voi scoate la lumină.

Capitolul nouă

Îl visez pe Oscar... visez că e pe un pat de spital. Asistentele dau din cap și-mi spun că s-a dus și-i trag cearșaful peste față. Țip și trag înapoi așternutul de bumbac, și fața lui e o mască – doar o mască. O smulg și sub mască e Sana rânjind.

— Mort? În viață? Nu e nicio diferență în Featherstone.

Zâmbește... un zâmbet înfiorător.

— Însoțește-mă, Leora! Ia-mă de mână și plimbă-te cu mine!

Și se înalță deasupra mea, un gigant... un monstru. Un luptător. Ea își întinde mâna spre mine.

Mă întind spre ea.

*

Mă trezesc înainte să văd ce se întâmplă, dacă ni se ating sau nu mâinile. Nu mă mai culc apoi. Nu fac altceva decât să aștept răsăritul, lăsându-mi mintea să deseneze semnele lui Obel din nou și din nou. Îl voi face perfect.

*

Când mă duc la el în a treia zi, Obel e un om schimbat. Cumva, e din nou el. Demnitatea de a fi curat. Paznicii au adus deja vopselele și cernelurile, pensule de toate mărimile, iar el își ia rapid micul dejun, nerăbdător să începem. Simt cum ușurarea se furișează la loc. Îl recunosc pe acest Obel.

Așa cum fac când desenez cu aparatul, încep cu liniile. Pe unele le trasez peste semnele șterse care încă se mai văd pe pielea lui Obel, dar în alte locuri mă bazez pe memorie și pe îndrumarea lui.

— Fă lucrarea curată, Leora, îmi spune, privind atent, profesorul meu pe veci. Asigură-te că rândunica este... nu, puțin mai sus, astfel încât să se miște când îmi mișc mușchiul. Da, bine.

E disperat să facă el asta, îmi dau seama, dar aripile îi sunt tăiate. Trebuie să se bazeze pe mine.

Să pictezi pielea nu e deloc ca însemnarea ei. Trebuie să-mi

reamintesc constant să nu șterg instinctiv la fiecare pauză a pensulei, cum aș face cu ace și cerneală. Trebuie să învăț un nou limbaj al pielii și al rezistenței, și al moliciunii. Nu e sânge. Nu e durere. Și-i duc dorul mușcăturii de durere pricinuite. Mi-e dor să știu că fac o lucrare de profunzime, un semn care contează mai mult pentru că, la fiecare suspin, fiecare buză mușcată și oftat, persoana își trăiește însemnul… îl câștigă. Durerea e cea care îl face să conteze. Inflamarea pe măsură ce corpul tău se luptă cu invazia, crustele colorate deschis, înțepătura de reamintire a semnului tău când îți treci brațul proaspăt însemnat peste marginea unei mese sau îți tragi haina pe tine prea brutal. Ce sunt gâdilatul unei pensule și vopseaua care se va usca într-o secundă? Nu ai câștigat acele linii. Dar Obel… el a câștigat ceva. Merită mai mult decât atât.

Capitolul zece

Mel insistă să-mi împletească părul înainte să ieșim. Prinde șuvițele strâns. Spune că o face ca să fiu prezentabilă, dar când o întreb: „Prezentabilă pentru ce?”, ea doar împletește mai repede. Mâinile îi tremură. Cele trei zile ale noastre s-au terminat, iar azi urmează să aflu ce a însemnat reabilitarea lui Obel.

Mi s-au dat haine noi; nimic spectaculos, nu ca uniforma lui Mel cu metal aurit și piele care arată așa de frumos pe pielea ademenitoare și pe corpul bine făcut. Eu sunt curată și îngrijită și am impresia că sunt îmbrăcată în așa fel încât să se asigure că nu ies în evidență. Nu mă deranjează.

E încă devreme când pun pe pielea lui Obel ultimele finisaje și îi urmez pe Mel și pe cei trei gardieni care deschid calea prin labirintul de tunele ce duc la clădirea guvernului. Un oficial ni se alătură, iar când întorc capul aproape că suspin. E Karl… Karl Novak, inamicul meu de la atelier; Karl care a pus mâinile pe mine într-un moment de furie. Dar totodată… Karl care a încercat să mă avertizeze înainte de cântărirea sufletului tatălui meu. Privirile ni se întâlnesc; dă din cap foarte scurt să mă avertizeze să nu-l recunosc, iar eu îmi mut privirea înapoi în pământ. Și-a croit rapid calea sus în ierarhie ca să-i fie încredințați infractori ca noi.

Mă uit atent după Verity pe fiecare coridor pe care trecem. Ultima dată când am vorbit amândouă a părut că e finalul… finalul unei prietenii care mi-a fost ancoră în viață. Ne mai iubim una pe alta sau ne urâm acum? Ea a fost mesagerul lui Longsight tot timpul cât eu am fost în Featherstone. A detestat momentul când am venit să vorbesc despre neînsemnați cu compasiune. Și eu am urât s-o aud că îl admiră pe primar. Când am luat-o pe căi diferite ultima dată, ne-am despărțit.

Așteptăm lângă ușile imense care dau în piață. Mâinile lui Obel sunt încătușate la spate și îi văd degetele de la mâna stângă încleștându-se și revenind de parcă și le încălzește pentru o bătaie. Mâna dreaptă, ruptă, doar atârnă.

De ce l-a ales Longsight pe el pentru asta? Cândva cel mai

iscusit desenator, dar acum incapabil să țină un ac. De ce nu pe unul dintre desenatorii guvernului?

Gândurile îmi sunt întrerupte de sunetul muzicii și al scandărilor – o atmosferă festivă s-a instalat deja. Soarele strălucește și cerul e de un albastru lipsit de nori. Acum o săptămână doar, primarul Longsight m-a scos și a făcut paradă cu mine de parcă eram o pradă de război... și câteva clipe mai târziu, a fost acoperit de sânge. *Iar apoi s-a ridicat din nou, îți amintești?* spune o voce încet în capul meu și mă cutremur. Un truc, îmi spun. Dar cum?

Jack Minnow ajunge și se așază lângă Obel, iar eu mi-aș dori să fi știut secretul lui. El e prea puternic, iar mie mi-e prea frică.

Când ajunge primarul, însoțit de gărzile de corp, ușile sunt deschise, iar țipetele mulțimii aproape că mă doboară. A fost înălțată o scenă, pe marginile ei sunt amplificatoare imense, și rânduri de catifea roșie acoperă orice suprafață vizibilă. O să fie ceva măreț.

Primarul Longsight e condus de paznici, urmat de Jack Minnow. Între timp, Obel, Mel și cu mine suntem trași printr-o ușă lăturalnică de Karl și cei trei paznici. Apărem, clipind, în soarele strălucitor din spatele scenei. Suntem ascunși de ochii mulțimii, dar avem cele mai bune locuri la spectacol. Nu voi rata nimic, nici dacă vreau.

Jack Minnow urcă la microfonul care e în față, în mijlocul scenei. Cere să se facă liniște.

— Oameni din Saintstone, a trecut doar puțin timp de când totul s-a schimbat, spune el și ochii săi întunecați cercetează mulțimea. De la miracol.

Se-aude un soi de suspin colectiv din partea mulțimii – un miracol, asta văd și ei.

— Probabil, aveți întrebări. Iar acum liderul nostru este aici să răspundă la ele. Pregătiți-vă inimile și mințile pentru un mesaj nou... cuvântul nou din partea solemnului nostru primar, singurul om care a triumfat asupra morții.

Strigătul mulțimii mă face să mă dau înapoi. Oamenii din Saintstone au fost întotdeauna supuși primarului Longsight, dar acum e ceva nou. E adorație, venerație frenetică. El a devenit salvatorul lor, o zeitate întrupată. Chipurile sunt aproape înnebunite de încântare.

Iar în tot acest timp, primarul Longsight stă în picioare ca o

statuie, absorbind ovațiile în vreme ce gesticulează umil ca să se facă liniște. E cu mult înainte ca oamenii să fie suficient de liniștiți ca să se supună cererii lui, dar, odată ce le captează atenția, ei sunt fascinați.

— V-am făcut să treceți prin atâtea, spune el. Îmi pot imagina teama și groaza voastră când v-ați văzut liderul asasinat acum puțin timp… și într-un mod așa de șocant și public.

Un alt freamăt: un sunet înfricoșător, în creștere.

— Și totuși… și totuși, prieteni… trăiesc.

Freamătul se transformă în plânsete de bucurie, iar Longsight se uită peste mulțime, euforic.

— Mi-ați permis să trăiesc din nou! zbiară. Strămoșii mi-au vorbit. Ei au văzut credința voastră și v-au răsplătit. Căci asta este o nouă eră, un timp al speranței, al schimbării și al victoriei.

Mulțimea izbucnește încă o dată, iar eu întorc capul să mă uit la Mel. Are o cută între sprâncene. Dacă Longsight a comunicat cu strămoșii noștri, atunci ea ar fi trebuit să fie prima persoană căreia să-i spună.

Primarul Longsight le vorbește din nou oamenilor.

— Când eram în ghearele morții, am auzit o voce, un mesaj clar și pur. Am tânjit să împărtășesc acest cuvânt nou cu voi. A trebuit să dau dovadă de răbdare, să aștept momentul potrivit. Mi s-a dat o învățătură nouă și sunt vești bune… vești bune pentru toată lumea.

Mel își ține respirația lângă mine. Primarul așteaptă. Liniștea crește.

— Toți sunteți oameni buni, spune într-un final. Și totuși… toți vă temeți de aceeași soartă. Că, într-o zi, toată cerneala voastră nu va fi suficientă. Că, în ciuda a ceea ce suntem învățați, a ceea ce știm, păcatele noastre ne vor ajunge din urmă. Ei bine, ce-ați spune dacă eu aș putea să vă asigur pacea? Dacă ar fi o cale să vă iert, să fiți ispășiți înainte de judecată? Să vă debarasez de păcate. M-ați crede? Ați veni și ați lua parte la această libertate binecuvântată?

Și speranța, ca o trădătoare, mi se ridică în piept. Un vierme zbătându-se liber dintr-un cadavru. *Da,* mă gândesc. Puțină certitudine… o hartă, un ghid, un indicator și un drum liber. Dacă aș fi sigură că există o cale de a fi amintită pentru totdeauna, dacă aș fi sigură că sufletul meu a fost suficient de bun și că există o eternitate gata să-l îmbrățișeze, ei bine,

atunci aș fugi spre acea certitudine și m-aș prinde cu tot ce am de ea. Văd aceeași speranță strălucind ca aurul în ochii fiecărei persoane din mulțime. Guri flămânde se deschid cu venerație, gata să guste milostivirea pe care primarul Longsight le-o întinde.

Înghit în sec. Otrava poate avea gust de miere, dar te va ucide la fel. *Așteaptă și vezi, Leora,* îmi spun. *Răbdare.*

— Ce vă trage în jos? întreabă primarul Longsight făcând o pauză atât de mare, încât mă întreb dacă nu cumva chiar așteaptă un răspuns. Ne însemnăm trupurile pentru a ne elibera sufletele – dar nu simțiți povara cernelii care vă arată căile răului, hoției, perfidiei? Nu simțiți povara ei în vene?

Se uită în jos la brațul stâng, gol de semnele pedepsei. Văd oameni în mulțime urmându-i exemplul, uitându-se la propriile lor semne. Îmi las ochii să se relaxeze și citesc oamenii mai apropiați de mine.

Paznicul din dreapta mea are numele copiilor lui însemnate pe biceps; văd clar că este rușinat de cuvintele dure spuse fiului său.

O persoană din fața mulțimii are bijuterii însemnate pe claviculă. Ele îmi spun despre vremea când a furat brățara scumpă a surorii sale.

Toți suntem vinovați.

Mi-l amintesc pe Obel spunându-mi cum vedea el semnele noastre și viețile noastre – nu ca rele sau bune, albe sau negre, nici măcar gri, ci straturi de culoare, răsucindu-se în ceva de o frumusețe unică. Dar tot ce văd eu când mă uit în jur sunt vreascuri pentru focul din sala judecății. Piei care respiră păcatul secret. Suflete care nu merită o eternitate de aducere aminte.

Suflete care nu merită să fie salvate.

Suntem vinovați. Vom fi judecați. Meritățm ceea ce primim.

Nu, Leora, îmi spun, scuturându-mă de stupoarea în care primarul m-a aruncat fără voia mea. *Nu ești o listă de bifat cu bune și rele. Cerneala nu spune tot. Nu spune nici măcar jumătate.*

Mă întorc cu spatele la scenă. Longsight face semn spre culise și doi paznici aduc un om pe scenă – iar asta este doar o scenă, trebuie să-mi reamintesc. Ăsta e teatru. Bărbatul este slab și tremură de frică. Ochii săi mari, neliniștiți, cercetează mulțimea și-i văd maxilarul mișcându-se tensionat. Este condus înainte, ca

să stea lângă primar, care face un pas într-o parte, astfel încât microfonul să fie între ei.

— Care este numele tău? întreabă Longsight jovial.

— Philip. Ph... Philip Knowles.

Se apleacă peste microfon, ochii săi privind circumspect în jur.

— Ești un deținut al închisorii de-aici, din Saintstone. Deci, spune-mi, Philip Knowles. Spune-ne tuturor... ce-ai făcut? îl îndeamnă el, ca un profesor calm care i s-ar adresa unui copil rebel. *Ce-ai făcut?* Haide, Philip. Ce te-a adus aici? Spune-ne!

Ochii bărbatului săgetează nervos.

— Am... am furat de la prăvălia din piață, iar când am fost fugărit și prins, l-am lovit pe Jonathan Delaney, băcanul. I-am fracturat maxilarul. Nu a mai putut să lucreze de-atunci.

Un murmur dezaprobator din partea mulțimii. Nu ne place violența în Saintstone.

— Fata mea era bolnavă, vedeți voi, încearcă omul disperat să explice. A trebuit să am grijă de ea, nu am putut lucra. Nu avem nimic. Nu am vrut niciodată...

Încercarea bărbatului de a se justifica se pierde în batjocura oamenilor care privesc. Saintstone nu arată simpatie celor care nu pot lucra, care nu-și pot plăti lucrurile, care nu sunt folositori.

— Ce merită omul nostru Knowles?

Primarul Longsight îi întreabă pe oameni de parcă e un show de magie sau pantomimă.

Se ridică vocile... unii strigă „Cerneală! Cerneală! Cerneală!”: o linie groasă roșie, semnul cuvenit jafului violent. Dar aud și cuvântul de care mă tem: „Cioară!” Nu-l vor doar însemnat, ci uitat. Sună ca un urlet, ca lătratul câinilor.

Longsight zâmbește și ridică mâinile.

— Pe aceia dintre voi care strigă pentru cioară vă rog, nu uitați mila.

O spune de parcă sunt mai degrabă copii mult prea entuziasmați, pe care trebuie să-i mustre fără nicio tragere de inimă, nu bărbați și femei în toată firea, care au cerut ca sufletul acestui om să fie dat uitării.

— Dar aveți dreptate, o fărădelege nu poate rămâne nepedepsită.

Longsight vorbește rar și clar; vocea lui calmează mulțimea și oamenii se liniștesc, sunt gata să asculte verdictul lui,

reținându-și ovațiile înflăcărate.

— Dar dacă ar exista o cale ca această fărădelege să fie pedepsită și, totuși, în același timp, acest bărbat să nu fie însemnat? Ca el să experimenteze ispășirea, iertarea, libertatea?

Atunci mă încrunt, întrucât ceea ce spune Longsight este imposibil. Dacă acest bărbat nu este însemnat, dacă fărădelegea nu e înscrisă pe piele, atunci nu există nicio cale pentru ca el să fie liber.

Lângă mine, Mel ridică mâna să-și acopere gura deschisă. Mă întreb ce a văzut ea și eu nu.

Încă doi paznici vin după Obel, desfăcându-i cătușele și apucându-l de umeri. Semnele lui arată perfect, observ eu, cu un strop de mândrie profesională. Cine nu l-a cunoscut pe Obel înainte e convins că el e bine, sănătos; doar eu văd înclinarea ușoară din postura lui și greutatea pașilor.

Obel este escortat pe scări până la scenă de Jack Minnow. Toate accesoriile pentru însemnat sunt așezate: două scaune – un scăunel pentru Obel și încă unul. O stație de lucru gata să fie folosită. Obel stă pe scăunel, uitându-se calm la mulțime.

Prizonierul începe să plângă.

Obel îi face un semn discret lui Minnow să-i arate că e gata, iar primarul Longsight se duce din nou la microfon și se adresează prizonierului său.

— Domnule Knowles, îți recunoști vina?

Bărbatul răspunde:

— Da, domnule primar Longsight. Îmi recunosc vina.

Cuvintele ies ca un suspin, aproape de neînțeles.

— Și ești de acord că acțiunile tale merită – necesită chiar – pedeapsa?

— Da, murmură el, dar vocea sa șoptită nu se poate ascunde de microfon, iar el și-a cerut pedeapsa în fața noastră.

— Ai încredere în mine, Philip Knowles?

O întrebare ciudată. Și, curajos, cred, Philip Knowles face o pauză.

Oamenii se mută de pe un picior pe altul și tușesc, descurajați de tăcere.

— Am… am încredere în tine, domnule primar Longsight.

Iar în cuvintele lui e oțel. Primarul ridică dintr-o sprânceană.

— Un răspuns înțelept, zâmbește enigmatic Longsight. Acum,

Philip. Mă *venerezi*?

Bărbatul tace, dar mulțimea ovaționează și asta e suficient pentru Longsight.

— Dacă un om ar putea să-ți ducă el supărările. Dacă un om ar putea să-ți preia vina, pentru că el însuși a făcut pe placul strămoșilor unde tu nu ai putut. Dacă un om ar putea fi însemnat în locul tău, cu cerneala pe pielea sa, cu păcatul tău în sângele lui. Dacă un om ar putea face toate astea. *Atunci* l-ai venera?

Urletele mulțimii sunt îngrozitor de puternice, scena se zguduie de la bătăile din picior ale oamenilor voioși și urechile mele răsună de țipetele lor de laudă.

Da. Pe un bărbat ca acesta, oamenii l-ar venera.

Capitolul unsprezece

Jack Minnow păşeşte în faţă.

— Oameni din Saintstone, vă chem să fiţi martori şi să transmiteţi mai departe ce vedeţi. Le veţi povesti copiilor voştri, iar ei le vor povesti copiilor lor despre această zi.

Philip Knowles este înghiontit spre marginea scenei când o robă de stofă stacojie îi este adusă primarului şi e îmbrăcată peste pielea lui goală. O coroană de trandafiri roşii este pusă pe capul lui Longsight, în timp ce este condus la scaun. Petalele se împrăştie pe jos când merge, iar el le striveşte sub tălpi.

Forma robei când stă pe scaun înaintea lui Obel îmi aminteşte de o cascadă – râuri de sânge. Adună ţesătura astfel încât braţul stâng să fie expus pe de-a-ntregul; Obel îşi trage scaunul mai aproape. Îl văd întinzându-se după o lamă. Pregăteşte pielea; chiar face asta.

Jack Minnow unge cu ulei parfumat picioarele liderului său, iar mulţimea îngenunchează se ridică.

Maşina prinde viaţă zumzăind cu zgomotul ei ascuţit ca de insectă şi Obel înmoaie acul în cerneală. Ţine braţul lui Longsight nemişcat, pielea acestuia e învăţată. Obel se descurcă în ciuda mâinii sale rupte. Aud zgomotul mai ascuţit când acul atacă pielea şi greutatea din respiraţia primarului Longsight când se supune împunsăturii. Linia care apare este lată şi roşie. Semnul unui hoţ. Respir adânc şi inspir mirosul petalelor ce sângerează cu ulei puternic parfumat. Aerul e greu şi seducător. Maşina bâzâie până revine la tăcere. Ştiu ce va urma să se întâmple, rutina lui Obel nu se schimbă niciodată. Va curăţa semnul, îl va acoperi şi-l va pansa. După o clipă, Obel îi dă drumul, primarul Longsight se ridică, invitând oamenii să se ridice odată cu el.

Îi văd antebraţul legat în folie transparentă. Miros uleiul şi florile strivite; ei îl venerează. Liderul lor – cel care stă în scaunul de pedeapsă şi ia pedeapsa asupra lui. Este o nouă zi, o nouă învăţătură, o nouă eră.

Capitolul doisprezece

— Ce va mai face acum? spun cu amărăciune când ajung cu Mel în camera ei de studiu. Își va face un semn pentru fiecare hoț ticălos din închisoare?

Ies din starea de șoc, mă calmez. În ciuda a ceea ce mă așteptam din partea mea, am fost uimită acolo. Longsight a luat asupra lui un semn pentru altcineva. A luat păcatul acelui bărbat. Dar acum, înapoi în camera de studiu a lui Mel, simt cum mă copleșește cinismul. Indiferent ce s-a întâmplat azi, a fost pentru spectacol. Poate că Longsight se crede nemuritor, dar e pragmatic. Are motive pentru care a pus la cale această șaradă și vor fi motive care să-l avantajeze într-un fel sau altul.

Mel stă la biroul ei tăcută... sigur mă aude, dar e ca și cum a învățat să-mi dea sonorul mai încet. Se uită în gol, cu mâna lăsată pe carnețelul ei marmorat. Arată de parcă ar aștepta ceva. Trec minute lungi și pare să-și revină, cu ochii fixați atent asupra mea.

— Povestea aia... spune. Cea pe care mi-ai spus-o despre rege, Metheus...

Dau din cap.

— Ai spus că erau mai multe. Mai multe povești ale neînsemnaților.

Expresia ei este nerăbdătoare și nervoasă totodată.

— De ce vrei să știi?

Nu-i stă în fire lui Mel să pună întrebări, ea are întotdeauna toate răspunsurile. Deodată, sunt supărată pe ea.

— Credeam că tu știi totul, îi spun și ea mă privește în tăcere cu un zâmbet vag pe buze. De ce să am încredere în tine să-ți spun poveștile lor? o întreb.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu, Leora Flint... recunosc asta, zice ea și mă privește cu răceală, începutul înțelepciunii este să realizezi că sunt... sunt mult mai multe lucruri în lume decât poți să știi vreodată sau să înțelegi, continuă ea, și-și trece mâna prin bucle, zâmbetul ei devenind batjocoritor. Tu... pleci într-o călătorie și te crezi expertă. Ești ca un fulg... crezi că ești liberă, dar de fapt ești dusă de vânt. Nu-

mi vorbi mie despre cunoaștere sau frică, adevăr sau credință. Mintea ți-e distrasă de o poveste bună, de un foc călduț, un zâmbet, un chip frumos. Zbori de la un prieten la altul și te întrebi de ce nu mai ai niciunul.

În tăcerea care urmează, îi văd fața îmblânzindu-se.

— Îmi place de tine. Îmi place ce văd în tine. Încă. Mi-ai dat speranță. Am spus că erai specială și am crezut… *cred* asta. Dar acum trebuie să acționezi. Eu am ajuns la capătul cunoașterii mele. Sunt o căutătoare a adevărului și am nevoie de ajutorul tău.

Se apleacă în față. Chipul îi e înflăcărat.

— Împarte poveștile lor cu mine, spune blând. Cred că ar putea fi important.

Și astfel, în camera asta mică, cu Mel la biroul ei și eu pe perne, deschid cartea care este în capul meu, iar povestitoarea devine ascultătoare.

Într-o pădure, lângă un sat, era casa unui tăietor de lemne…

Capitolul treisprezece

Îi spun lui Mel poveștile pe care le știe deja, dar dintr-un punct de vedere nou. Povestea surorilor care au crescut în pădure și cum una a devenit o prințesă și cealaltă a fost exilată. Doar că, de data asta, sora însemnată era cea malefică. Cea a îndrăgostiților... cu atât mai șocantă povestită a doua oară. Nate, o nouă perspectivă asupra Sfântului, mai degrabă spion decât salvator. Cea a prințesei adormite care a scăpat de asuprirea părinților ei și a dărâmat zidurile care o înconjurau. Cadoul oferit fraților care nu aveau nicio idee despre inima șarlatanului.

Mel toarnă ceai dintr-un ceainic înalt și lasă o granulă aurie de miere să se topească în fiecare ceașcă înainte să amestece.

— E bună pentru voce, îmi spune când îmi dă cana.

Am vorbit mult timp, iar pe măsură ce-i spuneam acele povești prețioase, am simțit o posesivitate duioasă care s-a transformat în generozitate – o dorință de a proteja poveștile spunându-le bine. Felul în care Mel a închis ochii când asculta, a zâmbit și a dat din cap când povestea rezona, și și-a șters lacrimile... ea a făcut ca asta să fie sfânt, acceptând poveștile delicate, fragile, așa cum numai o povestitoare adevărată o poate face.

Savurăm ceaiul în liniște, cuvintele încă aruncându-se într-un ocean de poveste între noi.

După ce am băut și ultimele picături, Mel își pune cu grijă carnetul și stiloul într-un sertar și îl încuie. Se ridică.

— Vino! spune și întinde o mână spre mine, în jos, către perne. Vreau să-ți arăt ceva.

Când ajungem la capătul scărilor ascunse, știu unde mergem: să vedem cărțile de piele ale povestitoarelor. Ușa se deschide și se simte izul de stătut, de parcă acolo sunt prea puțini vizitatori. Mirosul acestor cărți de piele vechi e un miros închis, greu, care face ca aerul să se simtă cald. Acestea sunt cărțile de piele ale povestitoarelor, salvate pentru totdeauna. Comunitatea noastră are nevoie de povești și trebuie să-și amintească de ele... trebuie transmise mai departe în mod desăvârșit.

Povestitoarele noastre învață poveștile și le spun cuvânt cu cuvânt oamenilor. Mai mult decât atât, ele poartă poveștile... pielea lor e un omagiu adus istoriei noastre. Mereu sunt aceleași povești. Nu trebuie să le uităm.

Am mai fost în camera asta înainte, o dată, când Mel era încă mentorul meu, când încă vedea potențialul din mine. Când avea planuri pentru viitorul meu. Își trecuse degetele peste cotoarele cărților cu o încântare meditativă. Îmi amintesc că mă gândeam cât de trist era că asta era tot ce va avea de arătat despre ea când va muri – semnele poveștilor care nu erau ale ei. Chiar și atunci, fisurile în credința mea începeau să se arate.

Acum, cu toate astea, Mel se oprește la unul dintre rafturi, se ghemuiește și apasă la bază. Un sertar sare în afară. Ea se întinde și scoate din el o cutie din lemn.

— Vei dori să atingi, îmi spune. Nu o face!

Desfăcând încuietoarea de metal, Mel saltă capacul și îl lasă deschis, pe balamalele de la margine. Cu mare grijă scoate un dreptunghi de pânză și se dă într-o parte pentru ca eu să văd mai bine obiectul pe care l-a dezvăluit.

Piele.

O bucată de piele aproape de mărimea palmei mele. Marginile i se răsucesc, arată zdrențuită și neuniformă și poartă urmele unde a fost prinsă să se usuce. Mel a avut dreptate, sunt disperată s-o ating. Arată diferit de cărțile noastre de piele, mai groasă și mai fragilă. Dacă aș atinge-o, mă gândesc, s-ar simți aspră și dură. Mă aplec și Mel pune o mână protectoare pe marginea cutiei. Văd firele de păr, și pielea ca de găină, de parcă ar fi fost prinsă când tremura. Asta nu a fost tăbăcită în felul în care sunt făcute cărțile noastre de piele – leșia îndepărtează părul și uniformizează suprafața. Asta e rudimentară... fie din cauza vârstei, fie din lipsă de grijă.

Dar cel mai mare șoc dintre toate este semnul însuși.

Pentru că l-am mai văzut înainte.

Mă uit în jos la abdomenul meu, de parcă fragmentul de piele m-a făcut transparentă. Dacă Mel mi-ar putea vedea trunchiul, atunci ar zări un contur fragil al semnului pe care-l văd acum în fața ochilor.

Două femei, față-n față, cu mâinile împreunate.

Surorile.

Le-am văzut în visele mele. Fețele lor seamănă – sunt gemene

până la urmă –, dar trupurile le sunt noapte și zi. Moriah și Belia, surorile ale căror călătorii divergente sunt căile pe care le-am urmat încă de atunci, unii însemnați, ca Moriah, și alții neînsemnați, ca Belia. Fiecare femeie este o regină pentru susținătorii ei și o blestemată pentru dușmanii ei. Când le visez, ele sunt mereu extrem de triste. Dar acelea sunt doar vise.

— Când a fost găsită, din câte am auzit, a cauzat o furtună.

Mel zâmbește, dar ochii îi sunt neliniștiți.

— Ce înseamnă? întreb.

— Este un simbol al surorilor reunite. După tot ce-a fost… după ce Moriah este complet acoperită de cerneală și Vrăjitoarea Albă…

— Belia, o întrerup. Numele ei e Belia.

— *Belia…* spune Mel, este complet neînsemnată și goală. Și cu toate astea, imaginea asta pare să înfățișeze ideea că, la final – spre sfârșitul vieții și cârmuirii lor –, surorile s-au împăcat. Poate chiar s-au reconciliat.

— E incredibil, șoptesc.

Degetele mă mănâncă să o ating… numai o dată.

— Crezi că asta face parte dintr-o carte de piele?

— Cred că da, dar una foarte veche. Unele povestitoare susțin că este pielea unei povestitoare care trăia pe vremea lui Moriah. Ele cred că asta este ultima poveste pe care a spus-o povestitoarea. Mai există o teorie, oricât de fantezistă ar fi, se avântă Mel, și vocea îi este în mod voit moale. Unele povestitoare din trecut au susținut că asta este pielea lui Moriah… că ăsta era mesajul final pentru oamenii ei.

Mă holbez la ea.

— Un mesaj… o declarație, spun eu și trag aer în piept.

— O consemnare care susține că surorile s-au împăcat în trecut… iar însemnații și neînsemnații ar putea face din nou la fel…

Mel mă fixează cu ochii ei albaștri.

— Dar dacă surorile s-au împăcat, continui eu gândind cu voce tare, atunci sigur ar fi fost un fapt bine cunoscut? Oamenii nu ar fi trăit așa, dacă exista o cale mai bună…

Dar chiar când spun asta, mă gândesc la Sana – Sana care și-a înfometat poporul pentru a-l determina să lupte. Jack Minnow, ai cărui ochi se luminează când vede violență. Chiar dacă li s-ar fi dat toate motivele, toate șansele pentru pace, cred că oamenii

ar alege tot războiul.

— A cui piele crezi *tu* că este? o întreb pe Mel.

Vocea ei, când răspunde, e visătoare.

— În cele mai nebune gânduri am sperat că asta ar putea să fie pielea Beliei.

Mă uit la ea cu surprindere, iar ea ridică din umeri.

— Că ea s-a întors. Că s-a căit și a fost însemnată și s-a alăturat surorii ei, trăind sub buna conducere a lui Moriah.

— Asta vrei pentru neînsemnați? întreb. Chiar și acum?

— Mă rog pentru căința lor, spune ea dând din cap. Să găsească speranța.

Sunt surprinsă că simt un nod în gât.

— Neînsemnații au speranță, spun.

Și mă gândesc la pietre, la lac și la fața lui Fenn când a ieșit din apă. Îmi amintesc ziua în care Ruth a murit și vocile lor s-au avântat în înalt, trimițându-i sufletul în călătoria finală. Totul a fost real… la fel de real precum clipa de față.

— Au și credință. E doar diferită de poveștile pe care le știm noi. Nu greșită. Doar diferită.

— Încep să cred că ai putea avea dreptate, Leora.

Mel închide cutia, mușcându-se de buză când o înghesuie înapoi în compartimentul ascuns.

— Și când mă gândesc la ce ar însemna asta pentru mine și poporul meu, sunt îngrozită.

Capitolul paisprezece

Cât aștept miezul nopții, momentul în care toți dorm în afară de tine și lumea nu poate deveni mai tăcută, mă gândesc la Jack Minnow. Vreau să știu ce face în fiecare noapte în camera de aducere-aminte.

Mă strecor din camera de studiu a lui Mel, închizând ușa cu cât mai puțin zgomot posibil și mă îndrept către treptele ce duc la muzeu. Mel a stat până târziu, o mică dâră de lumină a fost vizibilă de sub ușa ei, dar într-un final s-a culcat.

Ajung în zona recepției. Luminile din piața orașului aruncă o licărire slabă peste intrare. Încerc ușile, dar sunt încuiate, desigur. Mă uit prin sertare, căutând orice poate fi folosit, dar nu e nimic. Când închid unul, dărâm un suport pentru stilouri și mă abțin să nu râd când o văd printre ascuțitoarele de creioane: o cheie.

O țin în palmă, examinând-o de aproape. E argintie și decorată. Privind în spațiul din jurul meu, încercând să-mi dau seama unde s-ar putea potrivi, mă duc mai departe în clădire și încerc ușile bibliotecii, dar cheia nu se potrivește. Cercetez marginile spațiului larg și simt cum speranța mea își întinde aripile.

A mai rămas un singur loc și mă strigă: în spatele ușii verzi. Abia reușesc să-mi duc mâna la mâner pentru că știu ce voi vedea și știu asta de când am fost aici ultima dată, singurul lucru care se va fi schimbat sunt eu… iar asta schimbă totul.

Mânerul este rece. Știu că se va potrivi și cheia, înainte să o încerc. O mică răsucire, un clic oarecare, o inspirație adâncă și întorc mânerul, împingând ușa și inspirându-mi frica. Praf și aer stătut îmi usucă gâtul și scuip… pare un spațiu neîngrijit. Dar ei încă mai aduc copii aici; văd dovada unei vizite recente – foi de lucru și creioane, planșete și o pălărie uitată. Desigur că nu ar opri excursiile școlii în locul ăsta… nu este numai un ritual de trecere, contează mai mult ca niciodată ca prichindeii din Saintstone să audă povestea asta. Trebuie să fie convinși – să fie absolut siguri de amenințarea pe care dușmanii lor o reprezintă –, pentru că asta este singura cale. Fă-ți dușmanii

mai puțin umani, apoi fă acei mai puțini-umani periculoși, *apoi* fă ca pericolul să se simtă aproape! E ușor.

Exponatele din vitrinele aflate de jur-împrejurul camerei sunt groaznic de întunecate. Știu că dincolo de suprafețele lor lucioase se află un cuțit pătat de sânge, o mână secționată, o scrisoare condamnabilă. Dovezi. Totul ca să convingă privitorul de propria lor dreptate în fața ticăloșiei neînsemnaților. Sunt dezgustată de aceste colțuri întunecate... dar centrul camerei mă sperie și mai mult.

Mă apropii de rezervor și mă forțez să privesc.

Al lui a fost primul cadavru pe care l-am văzut. Bărbatul care plutește aici într-o apă strălucitoare stranie obișnuia să mă înspăimânte... pentru că el era dovada.

Dovada neînsemnaților și a victoriei noastre. Nu m-am gândit niciodată la viața lui sau la povestea morții lui. El era un simbol – un mijloc de intimidare și nimic mai mult. Aveți grijă la neînsemnați.

Întind mâinile, ating sticla. Lacrimile-mi curg fără să-mi dau seama. Ploaie pe geamuri. Mă întreb: el poate auzi acest *pic, pic, pic*?

Ar putea fi oricare dintre ei: Fenn, Solomon, Tanya, Gull. Era doar un om fără semne, iar noi l-am transformat într-un monstru. Ne lăudăm că nu ne temem de moarte și totuși am savurat oroarea pe care moartea acestui om ne-a făcut s-o simțim. Îmi amintesc că ne rezemam pe rezervorul ăsta de parcă era o masă. Ne completam foile de lucru, vorbeam și ne rontăiam capetele creioanelor, în timp ce tratam mormântul acestui om cu puțin mai mult respect decât față de o piesă de mobilier – un lucru nedemn pentru noi în momentul acela. Pieptul mi se ridică și-i șoptesc acestui suflet fără nume că-mi pare rău.

Stând aici, îmi amintesc ceva, ceva din acele excursii cu școala de demult și, ca într-un vis, mă îndrept spre perdeaua neagră, groasă, din colț. Îmi amintesc că profesorii noștri ne spuneau întotdeauna despre ruta de salvare în caz de incendiu.

Ușa de evacuare în caz de incendiu e acolo, așa cum știam că o să fie. E închisă pe dinăuntru cu un zăvor care alunecă fără să fac un efort mare, chiar dacă degetele-mi tremură. Deschid ușa doar puțin și mișcarea îmi atrage atenția.

Poți simți un păianjen cu coada ochiului doar după forma

mișcării lui.

Așa îl simt eu pe Jack Minnow. Îl detest, și totuși îl cunosc. Știu cum se mișcă. Mă face să vreau să fug, să mă retrag, să mă ascund; dar mă și atrage spre el. Mă intrigă. Nu așa funcționează unii prădători? Te ademenesc chiar și când mintea țipă la tine să fugi. Dar pentru moment eu am puterea, pentru că el nu știe că sunt aici. Mă uit la el cum se grăbește spre camera de aducere-aminte și apoi îl urmăresc. Asta e terenul meu.

În Saintstone se crede că, atâta vreme cât cineva îți spune numele, nu ești uitat. Fiind cititoare, mamei i-a fost încredințată citirea numelor în camera de aducere-aminte. Simt o gheară în piept când trec pragul; ea ar putea fi aici în noaptea asta. Dar, orice aș vedea, trebuie să rămân tăcută. Sunt aici ca o umbră și nimic mai mult... e singura cale.

Mama mă lua uneori cu ea la citirea numelor când era tura ei. În unele zile îmi plăcea asta, magia adormită... în alte zile mă plictiseam. Voiam să stau acasă și să mă joc. Orele în care trebuia să stau tăcută și să fiu discretă mi-au fost de folos, totuși. Oamenii vin să audă rostirea unor nume de persoane în mod special sau să aprindă o lumânare sau să facă un jurământ. Nu se cade ca un copil să le întrerupă timpul de reflectare. A însemnat că am învățat să-mi petrec timpul în liniște și să găsesc cele mai întunecate colțuri în care să mă așez ca să desenez sau să mă joc. Nu uiți minunatele ascunzișuri din copilărie... doar crești prea mare ca să mai încapi în ele.

Privesc nevăzută în camera de aducere-aminte și văd cititorii murmurând numele – un ritm duios de consoane și asonanță care, nu doar o dată, m-a adormit. Îl văd pe Minnow, stând spre spate, aplecat înainte, cu coatele pe genunchi, în poziția obișnuită a celui care venerează în camera de aducere-aminte.

Mă furișez în liniște, apropiindu-mă tot mai mult de el. Scaunele sunt blocuri de lemn, scaune separate mai degrabă, decât bănci lungi ca în sala de judecată. Când jelim, jelim singuri, nimeni nu ne poate împărtăși cu adevărat durerea. Știu că scaunele din fundul camerei sunt adunate în coloane și rânduri strânse, locuri suplimentare în cazul unei zile aglomerate – nu le-am văzut niciodată folosite. Îmi oferă un loc ca să stau nevăzută, să privesc și să ascult. E ușor să înlătur sunetul din vocile cititorilor pe măsură ce zic nume după nume –

curând sunt doar zgomot de fundal. Mă aplec în față pentru că buzele lui Minnow se mișcă. Mă aplec în față și ascult.

Relaxează-te, îmi spun. Încetează să-ți mai asculți propria inimă duduind. Și curând mă izbește... vocea unui bărbat la capătul puterilor. Sunetul unui suflet care a renunțat la speranță. Rugăciunea lui e simplă; două cuvinte repetate.

— Davey Minnow.

Un nume pe care nu-l știu șoptit în camera de aducere-aminte. Frate? Fiu? Tată?

Îmi amintesc fețele lor când am citit din cartea mea, de pe foaia mea cu nume:

Connor Drew. Mel. Mama mea biologică, Miranda Flint, și tatăl meu, Joel Flint.

Am rostit numele în acea zi, ziua în care am renunțat la Saintstone. Am rostit numele care au fost șterse din cartea vieții, numele celor care nu erau considerați vrednici, ale celor care nu aparțineau nimănui, ale celor care trebuiau să fie uitați. Am ieșit din camera asta cu capul sus, arătându-mi mantia de cerneală, simțindu-mă pregătită să îmi iau zborul cu cioara aceea, în timp ce lăsam în urmă țipetele și suspinele lor. Cel mai furios dintre toți a fost Jack Minnow.

Cu toate astea, iată-l aici, șoptind în întuneric.

Un soi de instinct animalic îi spune că sunt aici. Ridică încet capul de parcă ar putea să mă simtă. Nu e timp de gândire; îmi țin ușor capul acoperit și o iau la fugă spre ușă. Pașii grei din urma mea îmi dau de înțeles că mă urmărește, dar eu sunt mai rapidă... îl aud împiedicându-se de scaune și trântindu-le pe jos. Țâșnesc cu toată puterea afară, spre piață.

Ajung la ușă și arunc o privire în urma mea; Minnow tocmai a trecut de statuia Sfântului. Mă opresc și se oprește și el. Suntem înghețați. Ca un magnet care ne respinge; nu poate veni mai aproape.

M-a văzut, dar și eu l-am văzut. L-am auzit.

Fiecare avem secretele celuilalt în mânecă, gata să le scoatem la momentul potrivit. Nu voi avea nicio reținere. Dar voi aștepta.

Cine e Davey Minnow?

Capitolul cincisprezece

În visul meu, eu sunt o pasăre.

Nu, în visul meu, eu sunt două păsări. Mai întâi o cioară, toată de un negru-verzui lucios și cu postură inteligentă. Mai târziu sunt o coțofană cu dungi clare și vicleană.

Ca o cioară și coțofană, zbor din copac în copac, verificând tot timpul dacă prada mea are ochi doar pentru mine. Arunc frunze, pietre și semințe la picioarele ei. Îmi voi face datoria; o voi ademeni.

Cea cu părul negru știe jocul ăsta, l-am mai jucat amândouă și înainte. Eu, cioara, arunc o piatră albă în față, pe cărare, și ea îmi ia urma. Mă privește cu suspiciune amuzată; nu e sigură dacă suntem prietene vechi sau inamici. Eu nu fac confuzia asta, pentru că știu că nu sunt niciuna, nici alta – eu sunt mesager. Unii îmi spun aducătoarea de moarte, un vestitor al tristeții. Pentru ei sunt doar o prevestire. Nu mă cunosc deloc. Căci eu sunt cea înțeleaptă; eu sunt vederea din vârful pomilor; eu sunt ghidul care te conduce spre ceva nou.

Îmi spun cea pentru necaz, dar ea e cea distrusă, cea al cărei corp pare că s-ar putea face bucăți. Toate acele linii, ca niște fracturi. Eu, coțofana, trebuie să o atrag și să o protejez în această călătorie. Îmi folosesc vocea clară să o chem. Frunzele oferă tălpilor ei un covor auriu, mai fin decât orice amenajare regală. Eu, la fel ca ea, am ochiul format pentru bijuterii și știu cum să-i câștig inima. Eu nu sunt necazul, eu sunt iubirea, iar dacă ea mă va urma, va găsi dragostea care nu se termină niciodată.

*

Semnul de pe abdomenul meu, semnul surorilor reunite, s-a întunecat peste noapte, sunt sigură de asta.

Îmi trec mâna peste el și mă gândesc la Moriah... ea e cea căreia pielea îi oferea propria cerneală. Pe drept ar trebui să fiu

mai mult ca Belia, pentru că prin sânge și prin origine eu sunt o neînsemnată… mama a fost o neînsemnată, iar eu am fost născută în Featherstone. Dar am fost născută însemnată; numele îmi era scris pe piele înainte ca orice mână să mă atingă. Am fost un blestem, o amenințare, un avertisment.

Sau am fost o salvatoare. Depinde doar a cui poveste este spusă. Și depinde cine ascultă.

Mel nu așteaptă să mă așez, ca să vorbească. Înțeleg din ritmul în care vorbește – încet, cu grijă, calculat – că a tot vrut să-mi spună asta de mult timp, doar că nu s-a putut decide cum.

— Ce știi despre scrisul automat? întreabă în timp ce mă așez. Mă holbez la ea.

— Corect, zâmbește Mel ușor. O să încep cu puțină istorie, atunci.

Eu mă sucesc să stau confortabil și Mel își trage scaunul mai aproape de mine.

— Am vorbit despre felul în care povestitoarele au avut libertatea să aleagă cum sunt poveștile însemnate pe trupurile lor?

Eu aprob.

— Ei bine, în zilele noastre e o singură povestitoare a orașului, dar odată ca niciodată era o comunitate de povestitori. Precum cititorii din camera de aducere-aminte, lucrând împreună.

— Ca mama, spun eu.

— Da, ca mama ta. Povestitorii erau un grup de elevi, profesori, profeți și mistici. Adesea erau ghidați de strămoși să explice sau să pună în aplicare într-un mod nou o poveste pentru o nouă eră. Era, din ceea ce îmi pot da seama din consemnările scrise pe care le-am păstrat, un timp al dezbaterilor și al creativității. Erau multe personalități, multe idei și mesaje, și cu toate astea era și unitate; existau libertatea și acceptarea părerilor diferite. Erau timpuri de o diversitate bogată și comunitatea înflorea.

— Nu pare a fi Saintstone, murmur eu. Credeam că există o singură voce, o singură cale.

Îmi zâmbește scurt, absent. Nu o voi provoca în seara asta.

— Ei bine, continuă ea, scrisul automat era ceva practicat de acei povestitori care erau mistici și profeți. Uneori intrau în transă, alteori erau conștienți doar de faptul că un mesaj era pe drum, iar mâna lor scria cuvinte pe care creierul nu le putea

controla. Strămoșii lor vorbeau prin ei.

Mă holbez la ea.

— Sună periculos, spun într-un final. Oricine putea inventa ceva și să spună că strămoșii i-au zis să transmită asta. Mă bucur că am trecut peste… sună primitiv, ridicol.

— Exact asta am fost învățată, spune Mel. Am fost crescută să văd misticii ca pe niște imbecili în cel mai bun caz, și periculoși în cel mai rău caz. Am fost de acord, adaugă și zâmbește obosită. Da, am fost de acord că era cum spui tu… periculos, primitiv. Prostesc. Asta am crezut până când…

Mel își lasă scaunul pe spate ca să ajungă la ceva de pe biroul ei, e carnetul pe care l-a tot cărat după ea.

— Până când mi s-a întâmplat mie, zice ea.

Deschid gura, dar nu pot vorbi. Tonul ei e realist, dar în expresia ei e ceva rușinos, mândru, nervos. Crede că e adevărat.

Continuă.

— A început în ziua în care primarul Longsight a fost atacat. Noaptea, am mereu carnetul ăsta pe noptiera de lângă pat; când am prea multe gânduri ca să pot dormi, le notez și asta-mi ușurează mintea suficient de mult cât să pot să mă odihnesc. Aveam multe pe cap în ziua aceea. Am scris ce s-a întâmplat: că primarul a fost atacat de un terorist neînsemnat, că a murit. Că orașul era într-o stare de agitație și jale. Apoi am pus carnetul înapoi pe noptieră și m-am băgat la somn, spune ea și se apleacă în față. Iar când m-am trezit de dimineață, carnetul era deschis pe pat, iar paginile umplute cu scris.

Dă foile și văd un text îngrijit, înclinat… pe pagini în șir.

Se lasă tăcerea. Apoi spun:

— Probabil că erai tulburată și l-ai scris când erai în semitrezie. Oamenii fac tot felul de lucruri în somn. Mama obișnuia să împăturească haine.

Nu știu dacă explic așa pentru binele lui Mel sau pentru al meu, dar găsesc toată treaba descurajantă.

Ea dă aprobator din cap.

— Exact asta mi-am spus și eu. Nici măcar nu am citit. Am închis carnetul, hotărându-mă că am avut un vis ciudat. Primarul tocmai fusese înjunghiat… nu aveam timp să mă gândesc la asta. Dar aseară s-a întâmplat din nou.

— Și a coincis cu ultima ispravă a primarului Longsight, spun

eu încet.

— Așa că am citit, spune ea încet. E aceeași poveste, scrisă de două ori. La fel, cuvânt cu cuvânt, zice palidă la față, ochii ei implorându-mă s-o cred. Nu aș inventa așa ceva, Leora.

Mel are mai multe de pierdut decât de câștigat spunându-mi așa ceva. Ăsta e genul de lucru care ar putea s-o discrediteze și să-i facă pe oameni să se îndoiască de abilitățile și autoritatea ei. Ar putea s-o facă subiect de batjocură. Dacă află cineva, atunci primarul Longsight ar putea să o destituie pentru a se asigura că vocea ei nu mai înseamnă nimic pentru viața și învățăturile din Saintstone. Ar fi mult mai ușor pentru ea să țină asta secret. De ce ar avea încredere în mine?

— Te cred, spun, și imediat între noi e o stare de liniște.

Suntem implicate amândouă acum, nu suntem mentor și ucenic, ci aliate. Mel se apleacă în față și mă prinde de mână.

— Îți mulțumesc, murmură și vine să se așeze lângă mine, luând carnetul cu ea. Sunt speriată. Dar ăsta e un mesaj… și cred că e lumină, e speranță aici, rostește și bate cu degetul în carnet.

— Despre ce e povestea? o întreb.

— Speram să vrei să știi, zâmbește ea timid. Îmi dai voie să ți-o citesc?

Capitolul șaisprezece

Surorile

Niciuna dintre ele n-ar fi putut spune ce le făcuse să vină, dar amândouă erau aici. Moriah și Belia – surorile unite prin sânge și despărțite prin cerneală – nu se văzuseră de mulți ani. Părul Beliei era grizonant, și buzele de boboc ale lui Moriah erau străjuite de riduri.

La început, fiecare dintre gemene a crezut că a intrat într-o capcană, o ambuscadă creată de cealaltă. Au dat roată cabanei dărăpănate, căutând pericolul, dar au găsit doar spini și păianjeni. Belia și Moriah s-au întâlnit la ușa din față, la intrarea în casa unde crescuseră și, privindu-se atent una pe cealaltă, a pus fiecare o mână pe ușă și au împins. Lemnul umflat și balamalele ruginite au scârțâit când s-au mișcat și, pentru prima dată după multe zeci de ani, lumina a strălucit în colibă.

Belia a făcut focul și a adus apă proaspătă din vechiul puț. Moriah a spălat paharele încrustate cu praf și a scos din săculețul ei un plic împăturit cu ceai. Aburul a răsărit din ceainicul de metal de deasupra focului, surorile s-au așezat și și-au încălzit mâinile.

— Amândouă am plecat în fugă, a rupt tăcerea Belia, și ambele femei s-au uitat în jur, prin casă: un muzeu al fostelor lor vieți. Tu ca să te căsătorești și eu ca să supraviețuiesc.

— Felul în care o spui mă face să par o egoistă, s-a plâns Moriah. M-am îndrăgostit. Tata s-ar fi bucurat să mă vadă fericită.

— Tata se hrănea din nefericirea noastră. Căsătoria ta a fost o evadare, după ce el nu ne-a lăsat nimic altceva în afara unui blestem.

Vocea Beliei era blândă, dar ochii îi erau triști.

— Un blestem? s-a încruntat Moriah.

— Niciodată nu ai crezut în asta, nu? a spus Belia pregătind și turnând ceaiul.

— Nu știu despre ce vorbești, Beli. Mi-aduc aminte de dorința tatei de pe patul de moarte... dar pentru el a fost o binecuvântare. De-asta mi-e ilustrată pielea cu povestea mea... cu greu poți spune că sunt blestemată.

— Ceva e cât se poate de fals în amintirea ta, Mora. Dacă tata a avut vreo dorință, a fost legată doar de tristețe. Viața lui a fost un eșec, așa că a vrut aceeași soartă crudă și pentru noi. De asta ești tu însemnată – n-ai cum să crezi că pielea ta însemnată e ceva bun, nu? La fel de bine ai putea fi dezbrăcată de toată intimitatea pe care ți-o oferă corpul. E obscen să trăiești așa de ostentativ; unde îți e mândria?

— Iar ai început, a oftat Moriah. N-au trecut destui ani? Încă ești la fel de invidioasă pe norocul meu? Nu crezi că am uitat căile prin care ai încercat să-mi sabotezi fericirea și poziția. Poate că pot fi de acord că ești blestemată, dar nu mă peria cu aceeași perie. Eu sunt regina.

Un trosnet în foc, miros de praf arzând în căldura tot mai mare, sorbitul melodios din ceai, dar altfel surorile erau tăcute. Soarele și-a făcut apariția prin geamurile încețoșate și a lăsat-o pe Belia să stea în umbră, în vreme ce Moriah se îmbăia în lumina dimineții. Două părți, două umbre, două surori, odinioară în același pântece și acum despărțite de poveștile lor.

Belia s-a dus la fereastră și a smuls perdeaua pe jumătate prinsă, umplând micul spațiu cu lumina de afară. S-a întors și a văzut că nu mai erau umbre, unghiuri moarte sau locuri ascunse. Așezându-se iar, a mai turnat ceai și s-a uitat gânditoare la sora ei.

— Moriah, spune-mi povestea ta, i-a cerut Belia încet. Spune-mi cum îți aduci aminte de viața în coliba asta, de când eram mici.

Moriah a rămas tăcută o vreme, uitându-se la foc.

— Mi-o amintesc pe mama, a început Moriah. Mi-aduc aminte vocea ei și cum cânta cu drag când trebuia să dormim. Obișnuiam să stau doar cu un ochi închis și o priveam cum dansa cu tata. Încercau să mă certe când mă dădeam de gol chicotind dacă se izbeau

de masă, dar râdeau și ei și mă pupau de noapte bună printre zâmbete. Dar ea a dispărut apoi. Tata încă ne ducea seara în pat, dar nu ne mai cânta nimeni. În schimb, ne spunea povești, îți aduci aminte? Și, pe măsură ce creșteam, am început să cânt eu cântecele pe care le știam de la mama, iar asta îl făcea să zâmbească. Tu erai un copil așa tăcut!... mă întrebam dacă te-ai adaptat vreodată la situația de după moartea mamei. Dar mi-ai dat speranță când ai început să pui pe hârtie poveștile tatei... simțeam că suntem totuși o echipă. El povestea, eu cântam, tu scriai.

Și când a murit el, ai dispărut și tu; ți-ai petrecut zilele mergând spre cele mai întunecate colțuri ale pădurii. Tata și-a dorit să luăm poveștile cu noi, dar tu păreai hotărâtă să eviți să spui vreo poveste.

Astfel, când a venit prințul, am fost mai mult decât bucuroasă să plec cu el, căci știam că mă disprețuiai – poate că-ți aminteam de ceea ce pierduserăm. M-am gândit că, părăsindu-te, primeai ce-ți doreai: șansa de a-ți rescrie viața fără mine.

Moriah s-a întins și a atins pielea neînsemnată a surorii ei; a luat-o de mână și a privit-o în ochii negri.

— N-am vrut niciodată să fim dușmance, Belia. Am sperat că mi te vei alătura, dar tu erai încăpățânată: gata să distrugi toate lucrurile bune care-mi ieșeau în cale.

Belia i-a strâns mâna surorii ei și a zâmbit trist.

— Cred că acum înțeleg mai multe. Îmi pare rău că te-am abandonat; acum îmi dau seama de ce ți s-a părut că te uram și că-mi doream să nu ai parte de fericire. Sora mea, n-am vrut niciodată să ne dușmănim, dar ascultă-mi povestea, căci mă întreb dacă tata a făcut-o.

Moriah s-a lăsat pe spate în scaunul ei, ignorând scârțâitul.

— Și eu îmi aduc aminte de cântecele mamei, Mora; și-mi aduc aminte când s-au oprit. Totuși, aici par să se termine asemănările dintre poveștile noastre. Îmi aduc aminte cum te obliga tata să cânți, chiar și când

spuneai că erai obosită sau când îi ziceai că te întristau cântecele mamei.

— Voia cu atâta disperare să-și aducă aminte de ea... el... nu m-a obligat, respinge Moriah rapid ideea, cu glas ridicat, ferm.

— Moriah, tu ești regină, dar nu și a mea. Te rog să-mi asculți povestea, așa cum și eu am ascultat-o pe a ta.

Moriah a deschis gura de parcă ar fi fost gata să reducă la tăcere un servitor, dar s-a oprit și a dat din cap, făcându-i semn Beliei să continue.

— Eu nu-i eram de folos tatălui nostru. Eu nu-i aminteam de trecut și nu-i dădeam speranță că aveam să fiu bună de ceva în viitor. Deseori îmi spunea că se bucurase la nașterea ta, Moriah, dar apoi a devenit evident că exista încă un bebeluș, pe care-l copleșea cu ură. Furasem spațiu în casa lui, eram un musafir nechemat. Îmi șoptea că eram un blestem, un mesaj de la spiritele rele, un groaznic intrus în viața pe care și-o plănuise el. Mă ținea de cap și mă forța să mă uit la tine, la frumusețea ta; mă obliga să te ascult și-mi spunea că tu, care semănai cu mama noastră, erai unicul lui copil. Moriah, mă întreb dacă-ți aduci aminte ca eu să fi vorbit vreodată! Ai observat vreodată că eram complet tăcută? Tatăl nostru îmi interzisese să vorbesc în casă; singura mea sarcină, dincolo de treburile de zi cu zi, era să-i scriu poveștile, cuvânt cu cuvânt. Îmi lua mâncarea dacă greșeam fie și un singur cuvânt. Îl uram și totuși tânjeam după iubirea lui. Când era pe moarte, tot simțeam un gâdilat în piept de parcă aș fi putut izbucni în râs în orice clipă, căci eu aș fi putut trăi doar dacă murea el.

Belia a sorbit din ceai și a mai pus un lemn pe foc.

— Dar nici măcar asta nu mi-a dat. Pe patul de moarte ne-a blestemat, iar eu sunt azi aici doar pentru că am rupt blestemul.

Ștergându-și lacrimile de pe obraji, Moriah a spus:

— Nu-mi aduc aminte... nu-mi aduc nimic aminte. Cum se poate ca poveștile noastre să fie atât de diferite?

— Oamenii spun adesea același lucru și despre noi două, Moriah: cum pot să fie atât de diferite? Dar eram – suntem – diferite, și totuși suntem surori.

— Eu ce să cred atunci, dacă povestea mea nu e adevărată? a plâns Moriah.

— De ce spui asta? De ce spui că povestea ta nu mai este adevărată? a întrebat Belia.

— Pentru că nu poate fi adevărată, nu dacă ție ți-a făcut toate acestea.

Belia a oftat.

— Sora mea, cred că aici ne-am bătut toată viața: fiecare dintre noi are o poveste, fiecare e sigură că doar povestea ei contează... e singurul adevăr real. Îmi doresc să fi știut cum ai văzut tu copilăria noastră... mereu am presupus că mă urai la fel de mult ca tata.

— Eu n-am văzut niciodată asta, Belia... îmi pare atât de rău! Eu eram în lumea mea. Niciodată nu mi-a trecut prin gând să verific cum era lumea ta.

— Mă întreb dacă asta a vrut tata – să ne țină separate una de alta intervenind în poveștile noastre. Moriah, nu cred că trebuie să ne certăm care poveste este mai adevărată; nu cred că povestea mea o șterge pe-a ta. Cred că amândouă poveștile ne arată un nou adevăr – unul mai amar și mai încurcat.

— Am fost atât de singură fără tine! a întins Moriah mâna spre sora ei.

— Mi-am găsit completarea, și-a împletit Belia degetele cu ale lui Moriah.

*

Povestea se termină cu o imagine – o linie care le leagă pe cele două femei: una tatuată, una neînsemnată, mâinile împreunate, frunțile atingându-se: fețele atât de apropiate, de parcă cele două s-ar săruta.

Capitolul șaptesprezece

După ce termină Mel de vorbit, se lasă tăcerea. Inima îmi bate repede. Povestea asta, visele mele, semnul pe care mi l-a arătat Mel tatuat pe piele străveche... și semnul care apare pe abdomenul meu. Nu poate fi o coincidență.

Cad în genunchi în fața ei și, rapid, înainte să apuc să mă gândesc mai bine la ce fac, îmi ridic tricoul.

Respiră agitat. Își acoperă gura cu mâna. Cu degete tremurânde, întinde cealaltă mână spre mine și atinge semnul. La început e blândă și abia mă atinge, apoi e fermă: încearcă să șteargă liniile, să se asigure că nu e vreun truc.

Trec minutele și, în sfârșit, Mel se uită în ochii mei. Nu știu dacă vreau să râd sau să plâng. În energia de nesuportat care vibrează în jurul trupului meu se amestecă entuziasmul cu frică. E *ceva;* iar timpul va spune dacă e ceva bun sau rău.

— Am nevoie de aer, se împleticește Mel ușor până la locul unde și-a agățat șalul. Vino cu mine!

Ieșim afară, în piața orașului, căldura soarelui se lipește de brațele noastre goale și ne sărută obrajii. Mel este obișnuită să atragă atenția, mai ales când este văzută fără gărzi sau când nu are treburi oficiale. Dar sunt sigură că prezența mea amplifică intensitatea privirilor. Peluza de iarbă din centrul orașului este presărată de cărări, toate ducând la statuia Sfântului. Peticele de verde sunt noroioase și tocite din cauza mulțimilor care au stat aici și l-au privit pe primarul Longsight care a fost însemnat ieri. Însăși statuia e plină de praf și murdărie – un strat în plus la forma fără de piele a Sfântului. Niciodată nu a fost atât de neglijat; dar, pe de altă parte, acum avem un nou salvator.

Oamenii se țin la mare distanță de noi. Nu sunt sigură dacă ei sunt fascinați de Mel sau oripilați de mine, dar asta lucrează în favoarea noastră. Stăm nederanjate pe o bancă și ne uităm la porumbei cât vorbim, analizând tot ce am descoperit.

— Povestea ta, încep eu, crezi că e adevărată, o povestire concretă a ce s-a întâmplat cu surorile; sau crezi că e un mit, o poveste cu un mesaj de care să ținem cont?

— Interesant că ai emis aceste două variante în opoziție. Nu

se poate să fie și adevărat, și mit? Pentru mine, eu cred că asta confirmă suspiciunile că pielea pe care ți-am arătat-o spune o poveste despre o vreme în care surorile s-au reunit. Deci, în acest sens, este o poveste adevărată… bazată pe realitate. Dar mereu mai există ceva la o poveste, ceva în plus față de o simplă înregistrare a faptelor. Este menită să ne rămână și să se dezvolte până ce devine ceva puternic.

Înțeleg ce vrea să spună.

— Oricum, nu cred că e pură întâmplare că poveștile acelea au venit la tine când au făcut-o, spun. Primarul Longsight susține că a înviat din morți – și apare vocea asta. Susține că preia el păcatele altora – din nou, vocea asta. De parcă… de parcă ar vrea să auzi o altă versiune a poveștii.

Dă din cap sumbru.

— Mi-e teamă, Leora, spune încet. Poveștile mele au fost întotdeauna cele pe care le-au așteptat oamenii… poveștile pe care le știau deja. Am acționat, am crezut eu, în interesul lor când mi-am folosit vocea pentru a-i susține pe liderii noștri. Dar povestea aceasta – acest final diferit pentru surori –, aș fi o voce singuratică și nimeni n-ar mai vrea să mă asculte. Pentru că această poveste atacă tot ce ne este drag: oamenilor le place dușmănia cu neînsemnații; le oferă ceva în care să creadă, îi unește. Nu ar ști ce să facă cu un mesaj de pace, adaugă ea și își mușcă buza. Primarul Longsight le oferă ceva extraordinar – șansa de a-și izbăvi păcatele fără a suferi. Și asta e tot ce vor ei să audă acum.

Mișc piciorul ca să alung un porumbel care a venit prea aproape și el sare și lasă în urmă un nor de pene. Nu mă simt confortabil cu gândurile din capul meu, așa că le rostesc cu voce tare. Cineva trebuie s-o facă.

— Dar e în viață. Longsight a murit și acum e în viață. Am văzut rana – o rană proaspătă și o cicatrice vindecată în același timp. Toată lumea l-a văzut murind – s-au strâns în jurul lui pentru a-l omagia. Deci, dacă s-a întâmplat așa, de ce nu-ți spun strămoșii această poveste? De ce nu o reabilitează? întreb și mă frec pe frunte. Nu există învățăminte care să arate că ar fi posibil așa ceva. Strămoșii vorbesc despre un povestitor pentru prima dată după sute de ani și nu ne spun despre această miraculoasă înviere, ci despre surori. De ce?

Ea pare tulburată.

— A fost mort, Leora. Am fost și eu acolo când cetățenii au fost lăsați să-i vadă corpul. O oră pe zi li s-a dat voie în clădirea guvernului și au trecut în șir pe lângă el, el stând nemișcat pe platformă. Mi-aduc aminte că m-am gândit că era ca statuia Sfântului: rece și drept, ca să ne amintim. Și totuși, în câteva zile a mers printre noi, ca o fantomă. Nu știu cum s-a întâmplat, dar nu pot nega că așa a fost.

Dau din cap cu încăpățânare.

— Nu. Strămoșii ne-ar fi putut spune această poveste, în schimb au vorbit despre un mesaj lăsat în piele conservată pe care apare semnul meu. *Asta* e povestea reală. Mel, nu știu ce s-a întâmplat, dar Longsight ne-a păcălit.

Scutură din cap, dar știu că și ea crede la fel. Doar că nu știm cum a făcut-o Longsight.

— Ce facem? spune neajutorată. Eu sunt povestitoarea și am o poveste… Ar trebui să le-o spun oamenilor. Asta e datoria mea.

Mă uit la ea, la chinul care-i marchează chipul.

— Nu cred c-ar trebui s-o faci deocamdată, spun. Zic să așteptăm. Strămoșii încearcă să-ți spună ceva și deja ți-au arătat că sunt dispuși să repete până-ți atrag atenția. Nu cred că te-ar abandona acum, spun și o strâng de braț. S-avem răbdare. Să veghem.

Capitolul optsprezece

S-avem răbdare.

Un lucru atât de ușor de spus, dar am uitat că, imediat ce trebuie să dai dovadă de răbdare, timpul încetinește.

Mel îmi oferă libertatea să hoinăresc, atâta vreme cât nu ies afară. Asta înseamnă că știu cum merg lucrurile prin muzeu și, odată ce mi-am amintit ruta întortocheată a sistemului de acces subteran, pot ajunge și la închisoare.

Îl vizitez des pe Obel. Trebuie să stau pe jos în hol ca să vorbesc cu el. Zâmbește când mă vede. E curat, bine hrănit și nicio bătaie nu i-a însemnat locurile pictate-n cerneală.

— Atunci încă au planuri cu tine, îi spun într-o zi.

— Așa se pare, ridică el din umeri. Nu că mi-ar și spune ceva.

O voce răgușită se aude din spatele meu.

— Ah, dar îți spun destule, Obel.

E Connor. Pielea lui întunecată nu are luciu și ochii îi sunt sticloși, dar în voce are un ton jucăuș și șiret.

Mă întorc spre Obel și mă încrunt.

— Știi mai mult decât îmi spui?

Oftează și scutură din cap.

— Îmi spun că eu îl voi însemna pe primar, îmi spun că asta îmi va aduce un confort în plus. Sunt instruit ce să însemnez și o fac. Nu-i nimic de povestit.

— Haide, Obel, știu că ești închis, dar nu permite ca asta să-ți afecteze și creierul, spune Connor cu bunătate sub cuvintele glumețe. Ești un neînsemnat care a trăit ani întregi printre noi: ai dezamăgit un oraș întreg. Dacă Longsight le-ar fi spus asta oamenilor, bunii cetățeni din Saintstone te-ar linșa. Și totuși... Longsight te lasă să trăiești și-ți ține secretul. De ce? Haide, desenatorule, gândește-te un pic la asta!

Obel îi zâmbește vag. Mă uit la Connor. Cerneala lui e superbă pe sub murdărie. Semnele lui sunt rămășițele unor festivaluri de toamnă; îmi dau seama că părinții săi au fost fermieri. Pielea lui onorează munca depusă din greu, și care, în sfârșit, este sărbătorită cu o recoltă de fructe și grâne, și legume. Un tatuaj al unei păpuși de porumb se răsucește într-o amintire de când

Connor venea acasă de la jupuitori, își săruta soția și copilul, Oscar, și-și simțea inima gata să explodeze de-atâta iubire și bucurie, și belșug de care aveau toți trei parte. Cerneala care arată un apus amplu deasupra unui câmp cules îmi povestește despre pustiul care a urmat după moartea soției lui – cum a părut atunci că toate binecuvântările lor s-au spulberat. Niciodată nu am văzut bucata asta din viața lui Oscar și acum mă întreb cât de greu trebuie să-i fi fost să umple golul lăsat de mama lui.

— Bine, geniule, spune Obel ușor. Spune-ne de ce crezi că sunt eu aici.

Connor zâmbește.

— Mă bucur că ai întrebat, răspunde și se ghemuiește pe vine, ca să stea mai confortabil. Primarul ar putea folosi orice desenator, sunt mulți desenatori guvernamentali care fac de obicei însemnări oficiale… dintre ei ar fi putut alege. Dar te-a ales *pe tine,* Obel. Și asta pentru că pe tine te poate folosi. Tu ai un secret. Pe tine te poate ține din scurt. De ce? Pentru că plănuiește ceva.

Obel își roade buza.

— Am putea vorbi cu Karl, șoptește.

— Karl? întreb, iar Obel mă atenționează – *șșșt…* – să vorbesc mai încet.

— Karl Novak. E unul dintre noi, nu-i așa? Zâmbește Connor și de-abia îi aud vocea. S-a alăturat ciorilor.

Înainte să realizez ce surprinsă sunt, ne întrerupe un paznic. S-a terminat ora de vizită și mi se cere să plec, o mână dură pe spate mă îndepărtează de Obel. Întorc capul și Obel se uită după mine. Connor Drew ne-a spus o mulțime de lucruri la care să ne gândim amândoi.

*

Degete și foc. Împreună alcătuiesc imaginile de pe perete… umbrele dansează și se joacă. Poveștile se nasc printre umbre.

Din umbre răsare un om și focul scuipă două cuvinte: salvator și spion.

Conturul lui se desparte în două și aceste personaje identice pun în scenă două povești diferite. Una îl arată pe bărbatul care are milă de dușmanii lui; se duce la ei și împarte cu ei tot ce are.

Celălalt bărbat își vizitează și el dușmanii, dar acesta devine o vulpe care-și sapă drumul prin comunitate.

Primul este înfrânt de dușmani... își leapădă pielea și o trage după el ca pe ceva ce a vânat.

Al doilea evadează, luându-i cu el pe copiii dușmanului.

Vreau să fac să înțepenească degetele acelea, să sting focul... nu vreau să mai văd. Dar o nouă formă răsare și flăcările respiră cuvântul: erou.

Mă întind ca să ating persoana compusă din umbre, dar când degetele mele sunt suficient de aproape, umbrele se transformă în fum. Focul se stinge și eu rămân în întuneric. Degetele păpușarului își croiesc drum pe coloana mea și mă cutremur.

Capitolul nouăsprezece

Mă trezesc din vis, cu dinții clănțănind. Ies să mă plimb ca să-mi limpezesc gândurile și-l văd pe Jack Minnow. Încă vizitează camera de aducere-aminte în fiecare seară. Cât îl privesc în lumina lunii, se uită în sus, la fereastra unde stau, și privirile ni se întâlnesc. Zâmbește. Eu stau, așteptând să-mi vină vremea. În primul rând, vreau să știu mai multe – cine este Davey Minnow și de ce e atât de mare riscul de a-l ține minte?

Zilele trec și Mel nu mai are povești noi scrise în caietul ei. O enervează să-și țină poveștile înăuntru. După o săptămână, cedează.

— E ridicol! spune Mel aruncând stiloul, și scaunul scârțâie când se ridică. Eu sunt povestitoarea; am autoritatea mea. Vom merge să-l vedem. Îi voi spune lui Longsight noua mea poveste.

— Nu, Mel…

Dar a plecat deja, mergând repede. Alerg ca să țin pasul cu ea și sunt aproape ametită când facem cot după cot, ajungând în sfârșit lângă camera de studiu a primarului Longsight. O prind de braț.

— Te rog să nu faci asta, îi șoptesc. Avem nevoie de mai mult timp…

Dar Mel ridică mâna, cerându-mi să tac. Și atunci îmi dau seama: ușa e întredeschisă și auzim glasuri cunoscute. Ne aplecăm mai aproape de ușă și ascultăm.

— Mai spune-mi o dată, zice primarul Longsight. Spune-mi cum s-a întâmplat.

După o pauză vorbește Jack Minnow, cu voce gravă.

— Ai fost declarat mort. Dus în camera de doliu și ne-am adunat în jurul tău timp de trei zile. Și apoi a venit momentul pentru călătoria ta finală. Te-am pregătit. Și am auzit un suspin. Cel mai slab sunet posibil. Am golit încăperea; am rămas doar noi doi. Cu greu îmi venea să cred, dar așa era. Respirai. Previziunea ta era adevărată, iar încântarea a început să ardă în mine. Când ai vorbit pentru prima oară, am știut că trebuia să-ți înregistrez vorbele. Aud zgomotul unui sertar deschizându-se și foșnetul unei hârtii. Totul e acolo, ai citit de multe ori. Un mesaj

din mormânt, domnule.

— E atât de greu să-mi amintesc!

Primarul pare epuizat. Se lasă un moment de liniște care pare să se întindă la infinit.

— Dar s-a întâmplat, exact cum spui și tu. Așa trebuie să fi fost.

— Am încredere în tine, domnule primar Longsight, spune Minnow. Și tu trebuie să înveți să ai încredere în tine. Această nouă învățătură ți-a fost dată de strămoșii noștri. Nu e niciun dubiu.

— Dar cei neînsemnați… spune primarul Longsight. Oamenii vor să aibă parte de distrugere: vor să aibă parte de victorie.

— Și victorie vor primi: victorie de diverse feluri. Fii puternic!

O pauză, iar când Longsight vorbește iar, pare rece.

— *Sunt* puternic, Minnow. Știu ce am de făcut… Dar îmi fac griji pentru oameni.

— Înțeleg.

Jack Minnow își drege glasul.

Mel mă prinde de braț. Mă conduce pe coridor, înapoi în camera ei, și, chiar și după ce ușa e închisă în urma noastră și suntem în siguranță, nu vorbim despre ce am auzit.

În schimb, păstrăm amintirea acelei conversații. O punem bine pentru altă dată. Într-o zi, va avea sens.

Mi-e teamă doar că, atunci când se va întâmpla acest lucru, va fi prea târziu.

Capitolul douăzeci

La exact o săptămână după ce primarul Longsight a fost însemnat în locul unui cetățean vinovat, oamenii sunt iar chemați să se adune în piață și iar sunt obligată să particip. Mergem împreună, eu, Mel și Obel – cu paznici de-a stânga și de-a dreapta noastră, Karl Novak conducându-ne. De data aceasta nu se uită la mine.

Chiar înainte să ajungem la ușa care ne duce în spatele scenei, Jack Minnow mă strânge de cot, iar durerea mă fulgeră în tot brațul.

— În caz că plănuiai să faci ceva prostesc, m-am gândit să-ți reamintesc să nu o faci. Nu ți-ai uitat mica prietenă neînsemnată, nu? mârâie el la mine. Fă ce ți se spune, Flint! Asta-i tot.

Și-și mai înfige o dată unghiile, după care îmi dă drumul.

Stau într-o parte a scenei, așteptând următorul spectacol. Avertismentul lui Minnow m-a făcut mai neliniștită.

Mulțimea e mai nerăbdătoare ca oricând – gestul de bunăvoință al primarului față de prizonierul Philip Knowles i-a entuziasmat. Poate că speră ca ei să fie următorii.

Îi lasă să aștepte, pregătit între aripi. Ziua e caldă și închisă, genul acela de cer care le face pe muște să fie somnoroase și pe oameni agresivi. Un imn se înalță, oamenii strigându-i numele ca într-un ritual magic. Și chiar când mă gândesc că s-ar putea topi sau ar putea exploda sau ar putea muri de la căldură, de la energie, de la farmecul a tot ce se întâmplă, se aude un țipăt de răspuns și mulțimea tace.

E nevoie doar de un pas înainte pe scenă pentru ca uralele să reînceapă, iar Longsight se scaldă în adulația lor. Poartă mantie, și materialul mătăsos se leagănă peste brațele lui când și le ridică. Se bălăcește în strălucirea strigătelor lor de aprobare. Niciodată nu a fost atât de iubit; și odată cu iubirea vine și puterea.

— Sunteți buni cu mine, începe Longsight. Știu că ați făcut sacrificii ca să fiți astăzi aici – v-ați închis magazinele și tarabele din piețe, v-ați oprit mașinăriile, v-ați anulat întâlnirile. Chiar și

elevilor li s-a dat drumul de la școală.

Moment în care se aude un chiot de entuziasm – elevii formează un grup mare, chiar în față. Adulții din jurul lor zâmbesc cu indulgență… lasă-i să epateze, lasă-i să simtă bucuria unui chiul de la școală. Asta nu li se întâmplă zilnic.

— Vă asigur că nu convoc cu ușurință astfel de întâlniri. Nu, v-am adus pe toți aici să-mi fiți martori… să împărtășim ceva cu adevărat minunat. Căci astăzi, chiar în această dimineață, s-a întâmplat un miracol. Da, încă unul! În scurtă vreme, ne vom obișnui cu miracolele.

Gura i se strâmbă într-un zâmbet atotștiutor. *Dar miracolele nu sunt făcute să se întâmple în fiecare zi,* mă gândesc. *Cam asta e de fapt ideea.*

El arată spre mulțime, alegând o persoană din față, cu păr castaniu și ochi luminoși care sclipesc când ridică privirea spre lider.

— Tu, spune el, vino sus, pe scenă!

Ea ridică din sprâncene și arată cu degetul spre propriul piept, întrebând: *Eu? Chiar*? Longsight dă aprobator din cap.

— Și tu…

Arată spre o altă persoană, și alta, și alta. E o forfotă de bucurie când paznicii îi ajută pe oamenii roșii în obraji, zâmbind, să urce pe scenă. Stau la câțiva metri în spatele primarului, uitându-se unul la altul cu uimire, nepregătiți să creadă că au avut norocul să fie aleși. Dar aleși pentru ce? Jack Minnow pășește și el sus, pe scenă – acționând ca un bodyguard și ca un asistent. Stă aproape de primar, cu fața impasibilă.

— Ați privit, acum doar o săptămână, cum am fost însemnat, continuă primarul. Ați văzut întâmplându-se acest lucru… știți că m-am predat acului de bunăvoie pentru ca prietenul nostru Philip să nu fie nevoit să o facă el.

Știe cum să transforme mulțimea într-o gloată entuziasmată și oamenii îi răspund exact cum a plănuit el: aplauze, bătăi din picioare, urale de preaslăvire.

Primarul Longsight ridică mâna dreaptă, cerându-le să tacă.

— Nu merit uralele voastre, spune solemn. Pur și simplu, m-am supus unei porunci. Mi-am urmat chemarea. Strămoșii mi-au spus ce să fac cât am mâncat la masa Morții.

Îmi simt cinismul apăsându-mi pe umeri. Mă uit la Mel, care stă alături de mine. Pentru un moment foarte scurt, și pe fața ei

se vede scepticismul.

— În dimineața asta, m-am trezit din cel mai frumos vis, ne spune primarul. Un vis în care am găsit o cascadă ascunsă – încă pot s-o aud, dacă închid ochii, vuietul și graba cu care curge. În visul meu, mi-am dat jos pelerina, spune el și, pe măsură ce vorbește, își desface cureaua de la mantie. Și am pășit înainte, în apa înghețată, cu piciorul gol. Nu m-am oprit – nu-mi era teamă de frig, adaugă și trage de legătură, iar mantia-i alunecă și cade desfăcută după ce o scutură de pe umeri, ajungând să se odihnească la îndoitura coatelor – îi vedem pieptul, respirația puternică și regulată, în timp ce face un pas în față. În visul meu am pășit în apa agitată, zice primarul și mantia îi cade de tot. Și apa mi-a spălat păcatul.

Se duce spre partea din față a scenei – acum nu mai are nevoie de microfon, pentru că trupul lui transmite tot.

Semnul pe care l-a făcut Obel pe brațul primarului Longsight a dispărut.

Primarul merge de-a latul scenei, permițând mulțimii să vadă – brațul lui stâng e gol și curat. Longsight se mișcă pentru a le arăta celor patru martori care stau pe scenă, fiecare uimit de parcă ar vrea să se ferească, dar Longsight îl pune pe fiecare să-i examineze brațul. Ei se uită, chiar li se permite să atingă. La asta, amintirea faptului că am fost în biroul lui și că mi-am trecut degetele peste cicatricea lui mă înfioară. Nu am putut nega acel miracol și nu-l pot nega nici pe acesta.

E pe marginea scenei aproape de locul în care mă aflu… destul de aproape ca să văd și eu. Nu e niciun semn, nicio dovadă a unui tatuaj cu care să fi fost modificat… nicio dovadă a vreunei răni. Doar piele curată, maronie. E ca și cum corpul i-ar fi absorbit tușul și l-a îndepărtat.

Mă uit după Obel. El trebuie să știe răspunsul la această ghicitoare, cred. Dar nu-l văd nicăieri. Și atunci, chiar când tensiunea pare că ne va rupe gâturile, un bubuit de tunet acoperă strigătele. Primarul Longsight stă pe scenă, cu fața ridicată spre cer și brațele întinse. De parcă cerul i-ar răspunde, începe ploaia – picături mari care bat atât de tare, de parcă a fost deschis un robinet, o cascadă deasupra noastră. Și primarul Longsight stă perfect drept sub șuvoaie. Păcatul lui a fost spălat, ca noroiul de pe niște picioare obosite.

Jack Minnow se uită pe scenă și-i face semn lui Karl, care e

paznic lângă mine. Karl mă împinge spre scenă. Mă întorc spre Mel și pe fața ei se vede frica. Minnow se uită la mine cu o plăcere bolnavă, de parcă ar privi o creatură hăituită cum îi intră direct în capcană. Acum înțeleg de ce m-a atenționat. Voi juca un rol în spectacolul de astăzi. Sunt lăsată să aștept pe treptele care duc spre scenă, Karl ținându-mă strâns de umăr. Jack Minnow pășește în fața scenei ude, unde primarul Longsight încă are parte de glorie prin uralele oamenilor săi. Mutându-se mai aproape de microfon, Minnow începe să vorbească.

— Știm că, în inimile noastre, fiecare dintre noi își dorește asta – putem doar visa că am putea fi printre cei norocoși pe care marele nostru primar Longsight i-ar alege pentru a fi însemnat în locul lor. Dar astăzi îl vom însemna pe primarul nostru cu cel mai odios dintre păcate. Veți vedea întreaga dimensiune a puterii și a bunăvoinței lui când va primi crimele unuia dintre cei mai depravați cetățeni ai noștri.

Eu sunt, mă gândesc plictisită. Sunt împinsă înainte de către paznici. Și apoi Karl îmi murmură ceva la ureche. Mi se pare că a zis: „Nu te teme!” îngheț, dar când mă uit la el, expresia lui e impasibilă.

— Vino, Leora, spune Minnow și se întoarce spre mine cu o expresie de cruzime pe față. Vino!

Fac un pas înainte, apoi încă unul.

*

În mulțime e mișcare. La început mă gândesc că e din cauză că mă văd pe mine, dar apoi îmi dau seama că presiunea vine din spate. Ca un pârâiaș care devine potop, zumzetul din spatele mulțimii se transformă în țipete când cineva – un mic mesager, o persoană de rând din Saintstone – se împinge, făcându-și drum prin mulțime. Cred că o recunosc pe femeia care ține o fermă mică în afara orașului… are păr grizonant sălbatic, creț, și o față bătută de vânturi. Minnow fiind concentrat la primar și paznicii fiind luați prin surprindere, în doar câteva secunde femeia trece de mine și e pe scenă, la microfon.

— Le-au luat! strigă, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, picături mai rapide decât ploaia. Le-au luat. Cărțile mele!

În tăcerea care urmează după momentul de șoc, Mel este cea care se duce la ea.

O prinde de umeri – ferm, dar blând. Femeia se întoarce, albă

la față de durere, și se prăvălește în brațele deschise ale lui Mel. Mulțimea e tăcută acum. Se aud doar sunetul ploii și suspinele cutremurătoare ale femeii, îi văd gura mișcându-se când vorbește. În sfârșit, brațele lui Mel cad și merge spre microfon ca o păpușă mecanică, înghite în sec înainte să vorbească.

— A avut loc o spargere.

Mel este atât de obișnuită să se adreseze unei mulțimi, încât adesea nu are nevoie de sistem de amplificare, căci pregătirea ei i-a conferit vocii putere și rezonanță. Dar azi e platâ și vocea ei sună de parcă ar fi înghesuită într-un borcan.

— O spargere la ferma Shonei Collier. Au lăsat totul neatins, cu excepția…

Mel întinde mâna către femeia care plânge, care o ia în a ei, recunoscătoare.

— … cu excepția… cărților de piele.

— Mi-au luat familia! urlă femeia și cuvintele ei înjunghie fiecare piept.

Când eram copil, la casa familiei Cooper, pe strada noastră, fusese un incendiu. Strigătele s-au întețit și au fost chemați pompierii, dar ni s-a părut că a trecut o veșnicie până au venit. Am stat lângă mama, în picioarele goale, în cămașa de noapte, simțind căldura care venea dinspre casa în flăcări.

Tata l-a ținut pe domnul Cooper, trebuind să se tot lupte cu el ca să-l rețină pentru că el era înnebunit și repeta același lucru iar și iar, și iar:

— Încă sunt acolo, trebuie să-i salvez, spunea el.

În vreme ce soția lui striga:

— Copiii mei!

Tata l-a scuturat atunci, l-a privit în ochi și a strigat ca să acopere zgomotul.

— Nu sunt acolo, Jonathan, a țipat. Nu sunt acolo – s-au dus deja.

Cuvintele lui erau erezie. Dar acum înțeleg că el salva o viață, nu condamna două. Pentru că amândoi copiii domnului Cooper muriseră când erau bebeluși. Cărțile lor de piele voia el să le salveze.

Fără o carte de piele, nu există suflet. Când am permis să fie arsă cartea tatei – crezând atunci că era într-adevăr a lui –, i-am distrus chiar sufletul. Din acest motiv ținem cărțile aproape de noi. Așa continuăm să trăim și după moarte. Ele sunt garanția

eternității noastre. Niciodată nu am dat de crima de a fura o carte de piele din casa cuiva.

Chiar și cea mai depravată inimă s-ar da înapoi de la asta. E mai mult decât un tabu.

Ne uităm la Longsight, la marele nostru conducător, dar el privește cu gura deschisă, șocat. Cumva, pare micșorat. Spectacolul lui de azi nu a mers conform planului. În schimb, Jack Minnow merge spre microfon, iar el și Mel stau unul lângă altul.

— Mergeți înapoi la casele voastre, spune. Nu vă panicați! Vom găsi răspunsuri și nu ne vom odihni până ce răufăcătorul nu va fi adus în fața justiției. Asta v-o jur!

Acum nu mai sunt urale; oamenii pleacă poticnindu-se, aruncând în urmă priviri pline de teamă. Le poți spune oamenilor să nu intre în panică, dar asta nu face altceva decât să le sporească frica. Pentru că, în orașul nostru, cineva a comis o faptă de neiertat.

Și primarul Longsight? Își privește adulatorii care dispar în ploaie. Adorația lor i-a scăpat printre degete, venerația lor s-a transformat în groază. Pe fața lui e doar furie – prim-planul i-a fost furat, iar pentru el acesta este încă un act de neiertat.

Capitolul douăzeci și unu

În camera de studiu a lui Mel, fac ture. Sunt neînsemnații, ei trebuie să fie. Doar ei ar comite acest sacrilegiu, acest lucru oribil. Și o singură persoană ar fi acuzată pentru că i-a adus aici: eu. Sunt surprinsă că o mulțime pusă pe linșat nu e deja afară, cerându-mi sângele.

Mel dă buzna, fără suflare și îmbujorată.

— Fă-ți bagajele, îmi spune, aruncându-mi o geantă.

— Nu am niciun bagaj, spun uimită. Nu am nimic, mai știi? Oricum, unde crezi că mergem?

— La Featherstone, desigur, spune ca și cum ar fi evident. Se uită la mine, îndesându-și caietul în geantă. Au luat cărțile, nu? Sau ai altă idee?

— Nu, recunosc, și iau brațul de haine pe care mi le-ntinde Mel și le îndes într-o geantă. Nimeni altcineva n-ar fura o carte de piele. Toată fărădelegea asta poartă numele Sanei peste tot.

— De acord.

Mel îmi dă un săpun.

— Și ce crezi că o să rezolvăm dacă mergem la Featherstone? o întreb curioasă.

— Ei bine, spune, înfășurându-se într-un șal. Cred că trebuie să mergem acolo pe post de conciliatori, îmi zâmbește ea când îmi vede fața surprinsă. Învățămintele noi ale lui Longsight, pe cât de extraordinare sunt, au făcut un lucru. I-au distras pe oameni de la neînsemnați. Asta ar putea fi, de fapt, o șansă la pace, dacă Sana nu o strică, adaugă mușcându-și buzele. Trebuie să profităm de șansă, Leora. Profeția vrea să o facem.

Vreau să spun că nu cred că Sana va fi atât de ușor convinsă să accepte pacea, dar știu că trebuie să încercăm. Trebuie să încercăm să reparăm golul dintre neînsemnați și însemnați – poate că asta ne spunea povestea surorilor să facem.

Dar cum se potrivește asta cu Longsight și cu straniile lui noi puteri?

— Mel, spun eu, chiar crezi că s-a întors din morți? Crezi că însemnele lui au dispărut? *A fost* un miracol?

Brusc, stă liniștită și acum o văd, văd ce a motivat-o până

acum. Frica.

— Semnul era real, recunoaște Mel rapid. Obel l-a însemnat... noi am văzut acul intrându-i în piele... și acum linia a dispărut. Un miracol? Nu știu, dar știu că, orice ar plănui Longsight și Minnow, fie că este miraculos sau nu, va însemna doar mai multă putere pentru ei și mai puțină libertate pentru oameni. Orice ar spune, oricât de generos ar părea, primarul își va pune întotdeauna propriile nevoi pe primul plan.

Dau din cap și fac bagajele în continuare. Suntem gata în câteva clipe.

— Nu vor observa? întreb ezitant. Nu putem pleca pur și simplu, nu-i așa?

— Sigur că putem, spune ea, părând mai curajoasă decât se simte probabil. Am mers țanțoșă în jurul clădirii guvernului, ieșind în evidență, cerând măsuri speciale în aceste momente speciale. Apoi am declarat că voi călători la Riverton cu acuzata mea (asta ești tu, Leora) pentru a face apel la înțelepciunea și susținerea lor. Câștigăm timp și avem un pretext să părăsim Saintstone fără să ne împiedice cineva. Chiar ni s-au dat și cai, rânjește ea. Primarul abia așteaptă să plecăm. Acum. Îți amintești cum să ajungem la Featherstone, nu-i așa?

Capitolul douăzeci și doi

Caii au pasul ferm, dar sunt momente când eu îi duc pe un drum greșit și trebuie să facem cale întoarsă. A fost mai rapid când am călărit cu Sana pentru că, desigur, ea cunoștea perfect pădurea. Deși îmi aduc aminte drumul, tot e nevoie să verific ca punctele de reper să fie corecte, și se face tot mai întuneric, cu o repeziciune tulburătoare.

— Vor ști deja că venim, îi spun lui Mel. Neînsemnații. Ei supraveghează drumurile dinspre Saintstone.

Ea ridică din umeri.

— Pe asta mă bazez.

— Dacă te bazezi pe ei să fie încântați că mă văd, ei bine… nu se vor lansa într-o mare ceremonie de bun-venit, Mel. Când am plecat eram în dizgrație și Sana trebuie să se fi asigurat că-mi ponegrește numele încă din acel moment.

Tremur, amintindu-mi ultimele mele zile în Featherstone. Trăgând-o pe Gull din apă sub privirea amenințătoare a comunității. Descoperirea aceea teribilă, că Sana își înfometa și își infecta propriii oameni pentru a-i mobiliza într-un război cu cei însemnați. Cuțitul pătat de sânge. Groaza morții lui Longsight. Plecarea de lângă Oscar, simțind fiecare pas ca și cum inima mi-ar fi fost smulsă din piept. Lăsarea în urmă a Tanyei și a lui Solomon și a lui Fenn, cu toții oameni buni, totul pentru a pune cap la cap piesele.

— Încă-ți pasă de ei, totuși.

Mel se întinde și-și trece mâna printre ramurile pe sub care trece.

— Da, spun cu îndârjire. Îmi pasă că încă sunt tratați rău de Sana și ei nu par să-și dea seama de asta. Ea i-a tot privat de resurse: mâncare, medicamente, haine. Așa cum vede ea problema, cu cât oamenii sunt mai flămânzi, cu atât mai nervoși vor fi pe Saintstone. Ea are nevoie de furia lor. E disperată să poarte un război.

— Mă întreb de ce, spune Mel gânditoare. Nu e un război pe care ei să-l poată câștiga cu ușurință. Ea *vrea* să învingă… sau vrea să se lupte?

— A fost lăsată baltă de oamenii pe care i-a iubit și în care a avut încredere.

Mă gândesc la cum a vorbit despre mama mea naturală, despre cea mai bună prietenă a ei, Miranda, despre cum s-a îndrăgostit de tata și cum, pentru ea, a fost cea mai urâtă trădare posibilă.

— Și tu ai fost lăsată baltă, Leora, și totuși nu ești ca Sana. Te-am văzut furioasă, adevărat – dar nu ți-am văzut niciodată furia transformându-se în ură, zâmbește ea scurt. Bine, poate doar o dată.

Mă încrunt, temându-mă de ce ar putea spune în continuare. Mel încetinește calul și călărim una alături de cealaltă.

— Am fost crescuți să-i urâm pe neînsemnați. Cu toții am fost crescuți așa. Noi toți, în Saintstone, am fost învățați de la o vârstă fragedă că acelea sunt niște ființe diabolice, care sunt disperate să ne fure sufletele. Așa că nu e de mirare că ți-ai urât tatăl când ai auzit că se căsătorise cu o neînsemnată. L-ai urât cu atât mai mult când ți-ai dat seama că erai fiica unei femei neînsemnate și că el ținuse secret acest lucru. Frica, furia și dezgustul te-au condus să-l urăști destul încât să-i vezi cartea arsă.

Înghit, amintindu-mi de ziua aceea, de ura care a curs prin mine, dulce-amăruie ca un vin.

— Dar ți-a trecut repede, continuă Mel. Și de atunci ai acționat pentru a-i ține piept. Sana e diferită. Ne putem transforma furia în ură dacă o hrănim cu frică și ignoranță, acuze și înverșunare. Dar, la un moment dat, ura ne va devora pe noi.

Călărim o vreme în tăcere și miresmele pădurii se ridică pentru a ne întâmpina. Totul e doar la o respirație distanță de a înflori complet, mugurii și frunzele sunt gata să țâșnească la viață. Pământul de sub copitele cailor are iz de ploaie și rit, și mă gândesc la Gull, care mă ducea în pădure, mergând cu picioarele goale și zâmbind la ce ne înconjura de parcă aici i-ar fi fost singurii prieteni adevărați.

— Spune-mi mai multe, zice Mel după o vreme. Chiar Sana a fost cea care l-a omorât pe Longsight?

— Ea e cea care l-a înjunghiat, da, îmi aduc aminte din acea noapte.

Noaptea în care Gull i-a pictat pielea cu o pastă din cenușă,

disperată să aibă un însemn al ei, Oscar ținând-o de mână sub apa care curgea. Fenn spunându-ne că trebuie să plecăm. Și apoi ultima piesă din puzzle căzând la locul ei. Cutia cu hainele negre și cuțitul roșu pentru Sana.

Ni s-a confesat chiar în acea noapte... de parcă ar fi recunoscut un șiretlic. S-a încununat cu faimă – știa că foamea oamenilor îi făcea disperați după ceva care să-i umple, și acel ceva, decisese ea, avea să fie ea însăși – ea ca lider al lor, ea ca instigator la război, ea ca singura persoană care le putea aduce victoria. Oamenii credeau că ea făcea toate acestea pentru a le aduce pacea... când tot ce-și dorea ea de fapt era să lupte.

Mi-e teamă să-mi imaginez la ce oraș mă întorc, ce va fi rămas din oamenii de care-mi pasă atât de mult. Dar Mel știe atât de puține despre Featherstone și comunitatea de aici... cum pot să o pregătesc pentru ce este pe cale să găsească? O lume întreagă în contrast.

— Când am călătorit cu Sana prin pădure pentru prima dată, ea mi-a povestit despre niște întâlniri periodice cu emisari din Saintstone: ciorile, îi spun lui Mel și o privesc cu precauție. Trebuie să știe că există ciorile, dar n-am vorbit niciodată cu ea despre ele. Ea era doar un copil, dar era luată și ea uneori. Se adunau aici și ofereau resurse: mâncare și articole medicale și îmbrăcăminte. Dar cred că era și o întâlnire între prieteni; împărțeau mâncare, mesaje și povești.

Asta o face pe Mel să se îndrepte puțin.

— Ce altceva mai știi despre ciori? mă întreabă ea.

Vocea ei e neutră și o privesc iar.

— Nu atât de multe pe cât mi-ar plăcea, recunosc. Știu că Obel, Oscar și Connor erau – *sunt* – parte din grup, și ei au simțit că neînsemnații erau tratați incorect și le aduceau provizii și vești. Și cred că și tata era, sau cel puțin îi susținea. Era de acord cu ce făceau ei. Dar nu știu cum funcționează sau cine sunt ceilalți, restul.

Mă uit la ea ca să-mi spună mai multe, dar tace. Mel e gânditoare în mare parte din timp – uitându-se în jur la peisaje noi, uimită de modul în care lumina se joacă printre frunze, creând umbre și sclipiri care dansează împreună.

Capitolul douăzeci și trei

— Aici traversăm râul, spun arătând din cap. Ești sigură că vrei să facem asta?

Mel mă aprobă și ne conducem caii spre pod. Îmi aduc aminte povestea pe care tata obișnuia să o spună despre caprele care făceau *trop-trop* pe un pod și despre un spiriduș care le-a amenințat că le mănâncă. Nu-mi plăcea povestea… mă speria. M-a făcut să mă întreb ce altceva mai trăia pe sub poduri și paturi, așteptând să se strecoare afară.

Tot mai avem ceva de mers înainte de a ajunge la Featherstone, dar acum suntem pe teritoriul lor. Mă întorc la fiecare zgomot și încerc să nu fiu ademenită de sunetul familiar al apei râului.

Așadar, e o surpriză când nu o ambuscadă ne oprește, ci un prieten. Un prieten cu mâinile ridicate și cu un zâmbet larg de-o milă pe față.

Oscar.

— Șșș! face el cu voce adâncă de cântec de leagăn, iar caii încetinesc, nederanjați de apariția lui.

El știe exact cum să se comporte. Mereu știe. Vine alături și își pune palma întinsă între ochii calului meu. Îi șoptește și-l mângâie pe gât. Oh, mi-aș dori să fiu și eu cal. Oscar se uită în sus la mine și eu roșesc puternic.

— Frumos să te văd pe-aici!

Zâmbetul lui mă atrage și mă predau.

Mă simt ametită când eu și Mel mergem, conducând caii, urmându-l pe Oscar, care ne-a spus să lăsăm conversațiile pe mai târziu. Nu știu dacă neastâmpărul vine din faptul că sunt obișnuită cu legănatul în șa sau de la emoția de a-l vedea pe Oscar, care mă dă peste cap, și ușurarea că el este bine. Ne conduce departe de drumul pe care am merge în mod normal. Oscar a spus că trebuie să fim atenți și tăcuți și să o luăm pe alt drum. Se uită înapoi spre mine din când în când, de fiecare dată cu un zâmbet care mă uluiește mai mult decât un apus.

Ajungem într-un luminiș făcut de un copac căzut. Frunzișul rămas a crescut cu mare grijă în sus, în jur, și, cum lumina curge

în jos, pătura de mușchi și solzii palizi de licheni fac ca ramurile joase și răsucite să arate ca niște creaturi. În luminiș se află un cort și arde un foc, lângă care stau Tanya și Solomon. Se uită la noi cu ochii măriți când intrăm în adăpost. E o pauză, apoi ei se ridică și, spre ușurarea mea copleșitoare, Tanya mă trage aproape, într-o îmbrățișare zdrobitoare.

— Am atât de multe să-ți spun, șoptesc în umărul ei. Gull e bine, e în siguranță.

Of, sper să fie adevărat.

— Dar n-am putut s-o aduc cu mine, adaug.

Îmi face semn să tac: *șșșt...*

— Îmi poți spune totul, Leora.

Mirosul fumului de lemn și părul Tanyei mă fac să mă simt ca și cum aș fi venit acasă. La una dintre casele mele, în orice caz.

Oscar leagă caii și Mel se uită la noi de parcă ar fi gata să se întoarcă cu spatele și să fugă... își încleștează degetele, încheieturile i se albesc, iar respirația-i este intensă. Am crezut că avea să aibă o atitudine regală chiar și aici, că avea să intre în Featherstone cu fruntea ridicată, spatele drept, să-și dea jos pelerina cu o mișcare grațioasă, dezvelindu-și culorile. Dar s-a micșorat în pădure; se uită la pielea neînsemnată a Tanyei și a lui Solomon și o văd înghițindu-și anii de frică și dezgust înrădăcinat.

Tanya e cea care o întâmpină.

— Ești bine-venită! ridică ea ambele brațe către Mel. Eu sunt Tanya, el e Solomon... și Oscar, desigur, pe el îl știi. Leora e ca o fiică pentru noi. E minunat s-o văd pe Leora întorcându-se; să o văd revenind cu o prietenă e și mai bine.

Bunătatea Tanyei este un lucru durabil... ca steaua nordului sau înghețul iarna, te poți baza că va fi acolo. Simt un nod care mi se pune în gât și plec capul, gândindu-mă la copiii ei, în Saintstone. Unul într-o celulă și celălalt... Nu știu unde. Dar în siguranță, Longsight mi-a spus că avea să fie în siguranță.

Mel îngenunchează în fața Tanyei. Îi cuprinde mâinile, își pleacă fruntea pe ele și spune:

— Numele meu este Mel. Vin aici ca prietenă. Mulțumesc pentru primirea caldă.

Doar eu pot să-mi dau seama de efortul pe care-l face. Văd Vrăjitoarea Albă de pe pielea povestitoarei și-mi imaginez că o blestemă pe Mel pentru trădare.

— Nu avem multe, ne spune Solomon lui Mel și mie, arătând spre bucățile de pături și așternuturile mototolite pe care le folosesc pentru a sta în jurul focului. Dar ce avem putem împărți. Veniți, luați loc. Trebuie să vă fie sete.

Solomon fierbe apă și ne aduce un fel de ceai, făcut din frunze galbene. Deși e amar, e revigorant. Mel îl soarbe cu precauție. Mel: mereu i s-a dat tot ce era mai bun când era vorba despre mâncare și băutură. Presupun că nu a trebuit să se forțeze vreodată să înghită ceva doar ca să fie politicoasă sau doar ca să supraviețuiască.

Ne învăluie liniștea și trece un minut de calm, dar dincolo de suprafața lui, plutește întrebarea: unde este Gull?

— Gull este în siguranță, trântesc iar, și-apoi îmi dau seama că asta e tot ce *pot* spune.

— De ce nu e și ea cu tine? îi tremură bărbia Tanyei. Nu vrea să ne vadă?

Mă apucă de mână cu disperare și-mi doresc să fi avut mai multe să-i spun, cel puțin să am răspunsuri mai bune.

— Longsight e în viață, spun și văd cum li se măresc ochii de șoc. Și eu am fost prinsă din clipa în care m-am întors. Gull a fost prinsă.

Mă forțez să fiu curajoasă… să spun adevărul. Măcar atât merită cei vrednici.

— Tanya, continui eu, îmi pare atât de rău… nu știu unde este Gull, dar mi s-a spus că e-n siguranță.

În siguranță, atâta vreme cât nu sunt eu descoperită. Câtă vreme nu știe nimeni că am venit la Featherstone. În siguranță… dacă pot crede vreun cuvânt din ce spune Jack Minnow.

Tanya își duce mâna la piept și închide ochii. Dă din cap, ca și cum ar ști această poveste… de parcă doar ar fi așteptat să o spun.

Abia dacă au de mâncare, dar cei vrednici împart cu noi o fiertură și noi le oferim din ce avem. Se minunează când văd brânză și Tanya râde când pune mâna pe pâine și spune că e atât de moale, încât ar folosi-o drept pat la noapte. Se pare că, în prima lor zi aici, Oscar a încercat să pescuiască.

— Nu cred că există vreun pește în râul ăla, se eschivează când Solomon râde de el.

— Acum, că i-ai speriat.

Solomon se ferește de un ghiont de la Oscar.

— De ce sunteți aici? îi întreb. De ce nu sunteți acasă la voi, în Featherstone, cu ceilalți?

Zâmbetul de pe fața lui Solomon piere.

— Lucrurile s-au schimbat rapid și pentru noi.

Un chițăit de durere ne întrerupe. În lumina care pălește, Mel strânge lemne de foc și deja i-a intrat o așchie în deget. Tanya i-o scoate și-i dă lui Mel o frunză drept cataplasmă s-o pună pe rană.

— N-ar fi frumos să faci vreo infecție.

— E doar o tăietură mică! Nu are cum să mă omoare, exclamă Mel.

— Nu, dar infecția în sânge te-ar putea omorî. Noi nu avem resursele medicale pe care le aveți voi. Nu merită să riscăm.

Mel tace și ține frunza apăsată în palmă.

— Cum v-ați descurcat voi aici? întreabă ea.

— Aici, în pădure, sau aici în Featherstone? întreabă Tanya cu un zâmbet, ridicând din sprânceană.

— Ambele. Niciodată nu mi-am imaginat că așa e, spune ea și aruncă frunza în foc, după care continuă să strângă lemne și rămurele. De fapt, nu mi-am imaginat nimic. Am refuzat să o fac – ce rost avea să mă gândesc la cum trăiați voi, când singurul lucru despre care-mi păsa sincer era *să nu mai trăiți*?

Un fel de liniște uimită lasă un gol între noi… e ca și cum timpul ar inspira. Liniștea e ruptă când o ramură e frântă sub talpa lui Mel.

— Am fost atât de oarbă! Încă mai am atât de multe de văzut! spune și pune bețele într-un morman așezat la picioarele Tanyei, ca o ofrandă. Sper că-mi veți arăta.

Vorbește Solomon.

— Avem ajutoare… câtorva din Featherstone încă le pasă de noi. Cât despre Featherstone, ciorile le aduc mâncare, ca întotdeauna. Dar e mai puțină, ciorile trebuie să fie mai precaute. Există oameni în Saintstone care ar vrea să le distrugă.

— Cum de știi toate acestea? întreb. Fenn e încă în Featherstone?

Solomon dă mândru din cap.

— În multe feluri, să rămâi în Featherstone era mai riscant decât să pleci, dar el a făcut-o. Odată ce Oscar ne-a spus ce le

făcea Sana oamenilor – și ce i-a făcut lui Longsight –, am confruntat-o cu restul comunității. Chestionarea noastră a fost nefolositoare; ea i-a convins.

— I-a *îngrozit*, adaugă Tanya, și Solomon dă din cap.

— Noi trei nu am avut de ales… Sana ne-a izgonit. I-a făcut pe oameni să creadă că foametea lor este vina noastră, pentru că am fost necredincioși. Fenn a convins-o pe Sana că el a susținut-o, în ciuda a tot ce a văzut în acea noapte în care ai plecat cu Gull. A făcut-o să creadă că acțiunile ei l-au determinat să o urmeze chiar mai devotat. Justus a garantat pentru el.

Tanya îl strânge de mână pe Solomon.

— Fenn încearcă să-i ajute pe cei pe care i-am lăsat în urmă noi: pe nevinovați, pe oamenii obișnuiți din Featherstone, îmi explică ea. Sana încă o face, Leora… încă îi ține în întuneric, îi ține flămânzi și disperați. Sana cea crudă și inteligentă. Și funcționează.

— Cum funcționează? întreb cu teamă în glas.

— Îți mai aduci aminte cum era, Leora? Să-ți fie atât de foame? Foamea fără de speranță, care nu va trece pentru că știi că, și dacă mănânci ceva în ziua aceea, nu va fi destul… nu te va umple, nu te va mulțumi.

— Îmi aduc aminte, spun încet.

Și totuși, aproape că nu-mi amintesc… e straniu cât de repede am uitat. Dar îmi aduc aminte frica. Ideea că mi-ar putea fi la fel de foame din nou dacă rămân aici îmi transmite fiori de groază în oase și aproape că mă face să o iau la fugă.

— Ce părere aveai despre Saintstone când îți era foame, Leora? întreabă blând Tanya. Ce gândeai când știai că burțile lor sunt pline, în vreme ce tu mâneai pâine mucegăită?

— Îi uram, șoptesc. Și nu mint deloc – nu m-am simțit niciodată mai mult acasă decât atunci când flămânzeam împreună. Mai uniți în ura noastră. Voiam să-i rănesc, așa cum ne răneau ei pe noi.

Pe fața lui Oscar se citește aprobarea tristă.

— Ei ne acuză pe noi, spune Tanya cam încet. Conform învățăturilor, Gull trebuia să rămână sub apă la ritualul de ziua ei de naștere.

Închid ochii și-mi aduc aminte frigul dimineții și apa înghețată și groaza de a vedea trupul moale al lui Gull.

— Verdictul fusese dat, adaug, ea trebuia să plătească pentru

păcatele ei, pentru păcatele oamenilor, rămânând sub apă. Sacrificiu.

Înghit. Eu am tras-o pe Gull din apă în ziua aceea. Eu am făcut asta. Ca și cum mi-ar citi gândurile, Tanya își pune brusc mâna peste a mea.

— Și-ți voi fi mereu recunoscătoare pentru că ai salvat-o… mereu îți voi fi datoare. Dar credința și tradiția sunt stăpâni puternici, Leora, după cum știi. Sana le spune oamenilor că sărăcia lor, secarea terenurilor, foametea și boala lor nu sunt doar vina celor însemnați; este, de asemenea, și judecata pentru lipsa lor de credință. Pentru că Gull nu a plătit prețul, trebuie să plătească în schimb pământul. Li se spune în fiecare zi că trăiesc sub vraja unui blestem. Comunitatea nu a fost niciodată atât de devotată, atât de grijulie și atentă la păcatele de printre ei.

Mă gândesc la primarul Longsight și la felul în care acțiunile lui miraculoase au favorizat o nouă credință și religie.

— Oamenii vor speranță, spun.

Vocea mea pare o șoaptă în tăcerea care s-a lăsat.

— Cu toții ne-o dorim, spune Tanya. Dar falsele speranțe nu sunt deloc speranțe.

Capitolul douăzeci și patru

Mâncăm pâine și frunze de salată, când se lasă întunericul. Vara nu e departe și nopțile sunt mult mai scurte. Totuși e frig. După ce terminăm, Tanya o ia pe Mel ca să se spele, iar Solomon ne pregătește locul de dormit, lăsându-ne pe mine și pe Oscar singuri lângă foc.

— Nu e riscant să ținem focul aprins? îl întreb.

— Avem nevoie de el. În plus, oamenii din Featherstone știu unde suntem.

Ridic din sprâncene, uimită.

— Ne-au vrut plecați din așezare și nu le-a prea păsat unde am plecat, atât timp cât nu mai stăteam cu ei. Dacă ar fi vrut să ne atace, ar fi avut vreme destulă.

Cobor glasul.

— De ce nu te întorci? Ai o casă în Saintstone… ai ciorile. Ai fi în siguranță.

E tăcut o clipă, apoi mă privește. Inima mea o ia la goană când se întinde să mă apuce de mână.

— Am o casă aici.

Lui Oscar i se încleștează maxilarul.

— Aici trebuie să fiu… aici *aleg* să stau. Ei au nevoie de ajutor. Nu pot pleca.

Cuvintele lui dor. Vreau să spun că e disperat să fie oriunde aș fi eu; prostește, eu vreau să contez pentru el mai mult decât oricine altcineva – chiar și decât oamenii înfometați din Featherstone.

Își strecoară degetul mare în palma mea și întregul corp pare că mi-a luat foc.

— Toată viața mea, tata m-a crescut ca să mă gândesc întâi la neînsemnați, spune Oscar încet. A fi parte dintre ciori a fost… *este* totul pentru el… mai ales după ce a murit mama… și alăturându-mă cu însumi grupului am știut că măcar voi fi parte din ceva de care lui i-a păsat cel mai mult. Vrea să-l distrugă pe Longsight și să-i unească pe însemnați și pe neînsemnați și asta e tot.

— Tatălui tău îi pasă de *tine,* îi spun. L-am văzut, i-am citit

însemnele… e în temniță cu Obel, are o dispoziție bună. Tu ești cel mai important pentru el, nu ciorile.

Oscar se forțează să zâmbească.

— Și-i pasă, nu-i așa? Deci cât de des a întrebat de mine, Leora? Mi-a menționat numele?

Fac o pauză și mă gândesc în urmă. Îmi dau seama că toată vorbăria a fost despre Obel și despre planurile primarului Longsight. Oscar îmi vede expresia feței și dă din cap.

— A fost… încerca să-l ajute pe Obel, spun fără rost.

Oscar scutură din cap.

— E-n regulă, sunt obișnuit, ridică el din umeri. Așa a fost mereu.

Îi iau cealaltă mână într-a mea și-l fac să se uite la mine.

— Ești dorit, spun. Tatăl tău te vrea, iar eu…

Dar mă opresc, simțind că tremur pierdută sub privirea lui calmă.

— Iar tu…

Vocea lui e gravă și apropiată.

— Presupun că toată lumea vede ce văd eu… și toată lumea simte cum simt și eu.

Capul îmi plutește și urechile îmi țiuie și sunt liniștită doar de mâinile lui, care le țin pe ale mele.

— Și tu cum simți, Leora?

Ochii lui Oscar sunt faruri care-mi citesc expresia… mi se pare că ar putea citi și gânduri.

— Eu…

— Paturile noastre sunt gata.

Mel apare de după foc. Sunt sigură că vede cum eu și Oscar ne dăm drumul mâinilor și ne îndepărtăm, dar nu spune nimic. Nu sunt sigură dacă sunt bucuroasă sau supărată pentru că am fost întrerupți, dar, când mă uit la el cu coada ochiului, îl prind uitându-se și el la mine, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

Solomon și Tanya ni se alătură și stăm într-o tăcere prietenoasă. Focul aruncă scântei în golurile dintre conversațiile noastre.

— Presupun că și cei din Featherstone stau lângă foc acum, spun eu. Gata pentru o întâlnire sau o poveste, sau mâncare.

Îmi aduc aminte de acele vremuri când eram cu toții împreună în Featherstone. În unele nopți, acele întâlniri se simțeau ca și cum am fi fost un singur suflet în mai multe

trupuri; alte dăți, părea că tensiunea scăpăra mai tare decât flăcările.

— Nu știu ce povești își spun acum, ce minciuni împrăștie Sana.

Solomon pare trist și-mi aduc aminte că el a fost primul pe care l-am auzit spunând o poveste lângă foc – o poveste care odinioară mi-a fost atât de familiară… și era atât de diferită încât m-a năucit. Ne strecurăm înapoi în starea confortabilă de vis care există mereu în jurul unui foc – frumusețea hipnotizantă, sentimentul că nu există nimic dincolo de cercul nostru de lumină.

— Vrei să ne spui o poveste, Solomon? întreb și el zâmbește.

— Nu eu, Leora.

Lumina focului îi scoate în evidență liniile zâmbetului de pe față, dar și pe cele de îngrijorare.

— Știu că ești aici dintr-un motiv anume. Dacă vreau să aud vreo poveste astă-seară, aceea este povestea despre ce te-a adus înapoi… și despre ce te-a adus pe tine, povestitoareo.

Ochii lui negri îi întâlnesc pe-ai lui Mel.

— Mereu mi-am dorit să aud o poveste spusă de un adevărat povestitor, adaugă el.

Mel se uită la mine, iar eu aprob. Ea stă cu picioarele încrucișate, cu spatele drept. Ne privește pe fiecare în ochi de parcă ne-ar coase sufletele laolaltă, ne atrage toată atenția până când nu mai vedem nimic altceva în afară de ea. Abia atunci începe.

*

Se spune că, atunci când atingi culmile, singura direcție în care mai poți merge este în jos. Și așa a părut pentru primarul Longsight. Un conducător tânăr, tăiat din același material ca eroii din Saintstone. Primarul Longsight a câștigat iubirea și încrederea oamenilor săi, se părea, chiar și dușmanii îl respectau.

Până într-o dimineață, când întreaga comunitate s-a adunat ca să privească la cea mai nouă reușită a sa: o misiune de spionaj. Stătea pe un podium înalt, în fața oamenilor săi. Au văzut o femeie în negru urcând pe scenă. Au văzut-o sărind cu un cuțit în coastele lui. Au văzut șiroaiele de sânge care s-au vărsat din conducătorul lor și l-au privit căzând.

Când a murit primarul Longsight, a murit și speranța poporului.

În vreme ce dușmanii lor se veseleau, oamenii din Saintstone jeleau. Locuitorii orașului purtau negru și onorau amintirea conducătorului lor, prezentându-și omagiile când corpul său a fost expus. Erau ținuți departe de către servitori, la o distanță respectuoasă, dar mulți tânjeau să alerge spre el și să-i spele păcatele cu propriile lor lacrimi.

La momentul stabilit, pielea i-a fost pregătită și primarul era gata să fie dus la jupuitori pentru următoarea etapă a călătoriei sale spre eternitate. Dar apoi... s-a întâmplat. Pieptul a început să i se ridice și să coboare, degetele i-au zvâcnit și gura i s-a mișcat – spunând tot ce învățase de la strămoși cât fusese plecat. Conducătorul nostru, care fusese mort, înviase acum.

Sfătuitorul lui, Jack Minnow, l-a pus să aștepte câteva zile până s-a întremat și apoi a fost anunțat miracolul. Bucuria frenetică a dorinței imposibile care fusese îndeplinită a umplut orașul. Acest conducător iubit nu mai era un om... era ceva mai mult... un luptător, un învingător al inamicului final, stăpân peste moarte.

*

Tanya – atrasă și uimită – încearcă să vorbească, dar Mel ridică o mână. Aceasta este povestea ei și o va spune până la sfârșit. Suntem pătrunși; ochii povestitoarei noastre reflectă flăcările focului și căldura din inimile noastre.

*

Totuși, un singur miracol nu era de-ajuns. E amuzant cât de repede își pierd strălucirea lucrurile preaslăvite odată drept miracole. Și acceptarea nu e niciodată satisfăcătoare când ceea ce-ți dorești cu adevărat e venerația. A fost instalată o scenă și cel mai bun tatuator al orașului a fost convocat pentru a-l însemna pe primar. Într-o ceremonie publică, primarului i s-a conferit o însemnare de pedeapsă în locul unui alt om. Datoria infractorului plătită de omul miraculos. Dar această faptă de umil sacrificiu nu a fost destul; o

săptămână mai târziu, primarul a apărut iar în fața oamenilor și le-a arătat următoarea faptă. Semnul care fusese făcut – care i-a fost tatuat pe piele în loc să-i fie tatuat celuilalt –, acel semn dispăruse complet.

*

Oscar își trage răsuflarea... aerul care-i șuieră printre dinți rupe magia. Mel se uită în jur, la noi, și e iar Mel, nu povestitoarea. Restul cuvintelor sună de parcă le-ar explica prietenilor săi.

— Următorul lui sacrificiu avea să fie pentru Leora. Pot doar să-mi imaginez că avea să ia asupra lui semnul ciorii – însemnul celor uitați. Dar nu a mai apucat, pentru că întâlnirea a fost întreruptă. Cel mai rău lucru s-a întâmplat. S-a dat o spargere într-o casă și cărțile de piele au fost furate. O carte de piele este simbolul unui suflet care trăiește pentru totdeauna... să furi una dintre aceste cărți este totuna cu răpirea; să o distrugi ar fi o crimă. Nimeni din Saintstone n-ar comite o astfel de crimă atroce. Dar știm că alții ar putea s-o facă. Privirea ei trece pe deasupra lor. Știm că Sana este în spatele acestei fapte și am venit să o oprim.

— Trebuie să fie oprită, spun eu, și vocea mea pare obosită. Pentru prima dată în mulți ani, învățăturile lui Longsight i-au distras pe oameni de la ura lor pentru neînsemnați. Dacă e să intermediem vreodată pacea, acum e momentul.

Mă uit la Mel, pentru că mai e ceva de adăugat la poveste – visele ei, profeția surorilor, semnul meu care se vindecă repede. Dar ea dă din cap, atât de ușor!

— Mâine vom vizita Featherstone și ne vom face auziți. Dacă va asculta și Sana, asta e altă chestiune.

Sunt tăcuți o vreme, gânditori. Și apoi, în sfârșit, Tanya dă din cap.

— Dacă există vreo șansă de pace, trebuie să profităm de ea. Dar Sana a ajuns departe cu ura ei. Știi de ce este capabilă.

Mel încuviințează.

— Și totuși, n-avem ce face decât să încercăm, spune și se freacă la ochi. Leora, trebuie să dormim... ne așteaptă multă muncă.

— Te duc eu însumi la ea dimineață, spune Oscar și se ridică.

Mel ridică din sprânceană și-mi zâmbește.

— E curajos Oscar al tău, șoptește când mergem împreună în

locul de dormit.

Și, când mă întind, las cuvintele acelea să-mi umble încântător prin minte. *Oscar al meu.*

Capitolul douăzeci și cinci

E ciudat să fii om, dimineața devreme, într-o pădure. E momentul când ești cel mai conștient că aici nu e locul tău… că acest teritoriu aparține altora. Păsările își cântă trilurile și croncăne într-un nor de sunete, și veverițele sunt cele mai curajoase. O vulpe ne așteaptă pe o cărare, așezându-se când trecem noi cu picioarele noastre mari și gălăgioase. Un fazan ne ignoră și o coțofană dă din aripi deasupra capetelor noastre, fâlfâitul aripilor ei făcându-mi inima să bată mai tare.

Mel strânge ramuri și bețe, punându-le în tolba ei pe măsură ce înaintăm. Când traversăm apa, Mel îi înmânează lui Oscar frâiele calului ei și, fără să acorde atenție fețelor noastre confuze, bagă în apă o găleată pe care a adus-o de la corturi. Eu și Oscar conducem caii, în vreme ce Mel merge clătinându-se sub greutatea găleții. Acum suntem aproape, atât de aproape!

*

Featherstone e încă adormit când ajungem.

Cerul e roz și stacojiu când Mel urcă pe pantă, către focul care arde mereu. Din găleată picură apă în timp ce merge. Când ajunge în vârf, se întoarce și se uită în jos, spre sat. Cu picioarele bine înfipte în pământ, cu găleata cu apă în mână și cu focul luminând în spatele ei, pare silueta unei zeițe: o zeitate, în flăcări, a avertismentului și judecății.

Bărbatul care a întreținut focul pe timpul nopții merge la Mel, dar, când îi vede pielea, fuge spre așezământ. Însemnele ei sunt extraordinare în lumina focului – poveștile strălucitoare de la Saintstone. Cerneala ei e ca metalul topit, ca armele când sunt făurite, ca argintul în creuzet. Ca războiul, ca pacea.

În loc de mulțimea furioasă care să protesteze, cum mă aștept, niște suflete curioase se scurg încet și vin la baza dealului, privind mereu la Mel, la Oscar și la mine cu atenție.

Copiii sunt primii.

Mel nu a făcut pauză – ea nu joacă pentru public; a fost ocupată. În tot timpul de când a pus găleata jos, a tot luat ramuri din geanta ei și le-a așezat în piramide. În curând, bucata de pământ pe care stă este împânzită de aceste structuri

micuțe, care stau în perechi, așteptând grijulii.

Copiii se trag mai aproape, flămânzi și curioși. S-au obișnuit cumva cu fețele însemnate, dar asta este ceva nou – acesta este spectacol și ei își țin răsuflarea așteptând să vadă ce are să se întâmple în continuare.

Tot fără să vorbească, tot fără să se uite la niciuna dintre tinerele fețe care o urmăresc, Mel ia un băț din foc și cu cealaltă mână își umple sticla cu apă din găleată. Merge în jurul creațiilor ei și se oprește la fiecare pereche. Pe o astfel de construcție din rămurele o aprinde cu torța pe care o ține în mână, iar pe cealaltă o îneacă în apă. Fiecare structură cade și de fiecare dată copiii strigă amuzați, frustrați sau necăjiți de distrugerea ei.

Părinții s-au tras și ei mai aproape, neîncrezători în această străină care se joacă cu focul – vrăjiți și ei de dansul ei metodic între apă și foc.

Mel mai înconjoară totul o dată, stingând ce a mai rămas din micile flăcări, lovind grămezile nămoloase de ramuri. Copiii nu știu dacă să i se alăture sau să se răzvrătească, și părinții lor strâng dezaprobator din buze – totuși, nimeni nu intervine, nimeni nu îndrăznește să o oprească.

Restul așezării urcă pe deal de acum. Și apoi văd că Sana e aici, stând în spatele mulțimii, cu brațele încrucișate, capul înclinat, umerii drepți – e un conducător destul de priceput ca să permită intruziunea, asta transmite corpul ei. Dar știu că e și un lider destul de priceput încât să ceară distrugerea lui Mel. Să o văd pe Sana mă înfricoșează și sper ca Mel să fie atât de sigură pe acțiunile ei precum pare.

Mel a pus o flacără arzând înapoi în foc și de data asta scoate bețe din geantă – ceva mai lungi decât rămurelele pe care le-a folosit deja – și, din nou, construiește. De această dată doar două structuri, una lângă alta, și în sfârșit ridică privirea de parcă și-ar observa spectatorii pentru prima oară și își îndreaptă umerii, ridică bărbia și își scutură buclele roșii de pe față, iar povestea ei începe.

— Odată, erau doi prieteni, iar cei doi prieteni și-au construit casele una alături de cealaltă, spune Mel așezând piesele finale ale celor două case din bețe pe care le-a construit. Acum suntem vecini, a zis unul dintre prieteni, și erau fericiți și mulțumiți.

Copiii se uită unul la celălalt și zâmbesc, deja bucurându-se

de poveste, simțindu-se norocoși că participă la acest spectacol-surpriză.

— Dar într-o zi… o zi groaznică… a avut loc o furtună.

Ochii lui Mel lucesc și copiii exclamă bucuroși la anticiparea pericolului.

— Și în acea zi groaznică, furtuna a aruncat un fulger și a lovit una dintre case.

Spunând asta, Mel se întinde iar după ramura în flăcări și o atinge de casa din dreapta ei – de fiecare dată scoțând un bubuit și un trosnet, ca și cum ar tuna și fulgera. Un copil strigă „Nu!” când vede că începe să ardă casa. Flăcările cuprind bețele care încep deja să se clatine.

— Și în acea zi groaznică, furtuna a trimis ploaie, și cealaltă casă a fost înghițită de ape.

Mel ridică găleata și toarnă ce a mai rămas din apă în jurul celeilalte case. Casa cade imediat, iar apa o ia la vale… copiii se mută ca să lase șuvoiul să treacă și privesc cum bețele care formau casa o iau la vale, fiind prinse în frunze și iarbă. Un copil prinde un băț și i-l înapoiază lui Mel de parcă ar mai putea întregi casa.

Mel se uită în jos, la picioarele ei, și ceilalți ochi fac la fel. Pe de o parte, e lemn carbonizat, iar de cealaltă parte e o baltă cu un singur băț în ea. Copiii se uită la Mel cu furie, suspicioși. Unde e finalul fericit al poveștii? Sigur urmează ceva. Sporovăială lor agitată încetează când Mel începe iar.

— În acea zi groaznică, focul a distrus casa unuia și apa a distrus-o pe a celuilalt. Și din acea zi, fiecare om a făcut o promisiune. Omul a cărui casă a fost lovită de fulger și care a ars din temelii a jurat să nu mai lase niciodată focul să se apropie de el sau de casa lui. Bărbatul a cărui casă a căzut din cauza ploii, luată de inundație, a jurat să nu mai permită apei să se apropie de el sau de casa lui. Amândoi erau ferm convinși. „Focul distruge”, a spus unul dintre ei. „Apa e fatală”, a spus celălalt. Fiecare și-a spus: „Acum sunt în siguranță”.

Copiii încep să ridice mâinile, smiorcăindu-se din dorința de a repara povestea, dar Mel continuă. Nu a trecut mult până s-au îmbolnăvit amândoi bărbații. Unul dintre ei plângea pentru că-i era sete, dar insista: „Nu voi permite să existe apă în preajma mea”, chiar dacă limba i se lipea de cerul gurii uscate. Celălalt bărbat plângea de foame. Avea carne și cartofi – într-adevăr,

masa sa era plină de merinde, dar el striga: „Nu vreau foc în preajma mea”, și astfel că a putrezit carnea, și cartofii au mucegăit, iar el nu a mâncat nimic.

Îmi aduc aminte de un vis pe care l-am avut odată, un vis în care surorile stăteau în căsuțe separate și fiecare avea ceea ce îi trebuia celeilalte. Acum știu cum ar trebui să se termine povestea.

Mel ridică un băț care a rămas în urma potopului și îl înfige în noroi și în cenușă, făcând o plăcintă de noroi din cele două case. Distrugându-le.

— Astfel, amândoi bărbații au murit.

Mel dă drumul bățului și ridică din umeri.

Mulțimea e tăcută, chiar și copiii stau cu gura căscată la Mel, pur și simplu. Dar văd în ochii lor: ea a înțeles greșit. Nu așa trebuie să se termine o astfel de poveste.

Capitolul douăzeci și șase

Niște aplauze cu încetinitorul rup liniștea rece, calmă.

— Oh, foarte bine.

Sana merge încet către Mel, continuând cu aplauzele sarcastice, fiecare sunând ca o palmă dată peste față. Marea de oameni din fața ei se desparte.

— O excelentă interpretare… incredibil de emoționantă, adaugă și pășește peste părțile mutilate ale caselor pe care le-a construit Mel, fără să se uite în jos, la mizeria de sub tălpile ei. Asta e partea unde lăcrimăm, unde deplângem că dacă prietenii aceia ar fi împărțit, dacă n-ar fi fost atât de încăpățânați…

Lângă Mel, Sana e mică, dar e ca vulpea aceea pe care am văzut-o noi pe drum – apărându-și teritoriul, știind că acesta este spațiul ei și că noi îi încălcăm proprietatea. E vânjoasă și vicleană; o subestimăm în defavoarea noastră.

Restul comunității se împinge în noi. Mel nu le mai poate capta atenția. Domnia ei a fost una de moment și acum puterea a fost revendicată; copiii se întorc la părinții lor și se uită cu suspiciune la Mel.

— Asta spui, da? continuă Sana. Dacă neînsemnații și însemnații n-ar fi atât de *îndărătnici.* Dacă ar putea să vadă că modul prin care ar supraviețui cu toții este să lucreze împreună, ridică ea din sprânceană. O să-mi spui dacă am înțeles greșit? o întreabă pe Mel, care nu zice nimic. Am primit mesajul, povestitoareo!

Risc o privire spre Oscar și văd tensiunea și din expresia lui. Amândoi suntem gata să o luăm la fugă. Totuși, Mel e neclintită și de-a dreptul neînfricată. O privește pe Sana fără milă sau ură, și cu greu îmi vine să cred că, luminându-i fata, se vede doar iubire.

— Sana, am înțeles mesajul *tău*, spune Mel. Clar și răspicat. Știi cum să ne lovești acolo unde ne doare cel mai tare. Să ți se ia o carte de piele e ca și cum ți-ai pierde jumătatea. Fată deșteaptă, îi zice ea Sanei, iar aceasta ridică din umeri. Dar atacul tău a fost inutil. A venit într-un moment în care pornirea oamenilor împotriva comunității voastre e la cel mai mic nivel.

Cetățenii din Saintstone au depășit momentul… au renunțat la oportunitatea de a lupta. Acum e momentul pentru altceva, pentru ceva nou. Există o șansă la speranță. Ai milă de oamenii tăi! Fă apel la pace!

— Și acestea sunt cuvintele cui… ale lui Minnow? se strâmbă Sana.

— Acestea sunt cuvintele unor prieteni, răspunde Mel și se uită la mine și la Oscar. Crede-mă, nu vrei să aștepți până-ți transmite primarul Longsight mesajul lui.

— Primarul Longsight? Nu fi proastă, povestitoareo! Longsight e dus de mult.

— E viu, Sana, strig eu, iar ea ridică privirea spre mine, îngustându-și ochii.

— Nu… nu. E mort. M-am asigurat…

Furia și confuzia o fac imprudentă. În mulțimea de oameni se simte un val… Oscar trebuie să le fi spus ce a făcut Sana, dar mă întreb câți cred cu adevărat că ea a fost criminalul.

— A murit, spune Mel, iar vocea ei e melodioasă și calmă. Dar e viu iarăși. E un obiect al venerației, Sana… cuvintele lui au mai multă greutate ca oricând, iar oamenii îl iubesc și i se supun cu mai multă credință ca niciodată.

Sana se uită în jurul ei, la mine, la Oscar și la Mel, și în sfârșit la oamenii ei. Își temperează uimirea și șocul care i se citesc pe față și zâmbește către mulțimea de oameni care o privesc.

— Proștii aceștia însemnați ar crede orice, pufnește Sana, adresându-se adepților ei. Vin aici cu amăgirile lor, spunându-ne să căutăm pacea. Doar uitați-vă la ei, uitați cât de bine hrăniți sunt, uitați-vă la hainele lor și la cizmele care li se potrivesc și care n-au fost reparate de cincisprezece ori. Ei cred că pacea e atunci când neînsemnații tac din gurile lor flămânde. Când încetăm să luptăm pentru pământurile noastre. Asta este aservire, nu pace, și cu siguranță nu înseamnă dreptate, zice Sana și scuipă la picioarele lui Mel, care face un pas în spate. Ți-ai pierdut vremea, povestitoareo! Și ironia este că… – vocea ei crește și se simte o notă ciudată dincolo de disprețul ei, ceva nebun și ciudat – … ironia este că, în timpul pe care l-ai petrecut aici, construindu-ți căsuțele, spunându-ți povestea ciudățică, oamenii mei au galopat direct spre Saintstone. Ai venit aici să-ți construiești casele și să-ți spui povestea, în vreme ce călăreții mei sunt în casa ta, făcând dreptate. Căci noi suntem și focul, și

apa; noi suntem fulgerul și potopul, râde ea, și râsul ei se răspândește în ecou peste dealuri. Fugiți acasă, copilași, și vedeți ce-a rămas din casele pe care vi le-ați construit!

Mă uit din nou spre mulțime și văd că lacheii cei mai de încredere ai Sanei, călăreții, nu sunt aici. Fenn nu e aici. Nu inventează, prin urmare… sunt cu toții în Saintstone distrugând, iar noi nu avem nicio putere să-i oprim.

Nu toată lumea ovaționează, dar cei care o fac sunt zgomotoși și înfricoșători. Mă uit în jur după vreo față prietenoasă, cineva care să fie blând. O văd pe Kasia, expresia ei e plină de groază, îi văd pe Penny și Blake – bebelușul lui Penny ar trebui să vină curând pe lume. Se adăpostesc la margine, părând îngroziți și triști, ca și cum și-ar dori să ne ajute, dar știu că trebuie să se protejeze pe ei înșiși în primul rând. Penny mimează cuvântul, dar pe Blake îl aud când țipă la noi:

— Fugiți!

Capitolul douăzeci și șapte

Fugim spre locul unde sunt legați caii, cu ecoul râsetelor batjocoritoare ale Sanei în urechi, Oscar refuză să încalece, spunând că nu trebuie să-i permitem să ne încetinească. Înainte să apucăm să protestăm, dă o palmă cailor și o luăm la goană prin pădure.

Încetinim doar când ajungem la capătul cel mai îndepărtat.

— Nu vom ajunge la timp ca să-i oprim, gâfâi eu, iar Mel dă din cap ștergându-și fruntea de transpirație.

Se uită în urmă, încercând să vadă dacă suntem sau nu urmărite. În sfârșit, oftează, cu fata încordată de tristețe, și călărim în continuare, respirând greu.

— O să fie bine? o întreb.

Mă gândesc la prietenii și la vecinii noștri. La mama. Cu toții nepregătiți pentru un atac.

— Nu știu, spune Mel, copleșită de îngrijorare. Minnow e un lider bun. Își va proteja oamenii.

Interesant, mă gândesc, că îl menționează pe Minnow în locul lui Longsight. Mereu mi-am pus întrebări despre ei... par atât de diferiți, și totuși amândoi au luptat atât de multă vreme pentru același lucru!

— Cât de bine îl cunoști pe Jack Minnow? o întreb, iar lui Mel îi trebuie mult timp până să-mi răspundă.

— Îl știu de când eram mică – de când am început să fiu îndrumată pentru chemarea mea; el tocmai începuse munca la guvern. Mentorat de absolvent, presupun. Poate că e cu zece ani mai mare decât mine. El era tipul visător de care-mi plăcea când aveam treisprezece ani.

Nu mă pot abține să nu râd – e greu să mi-o imaginez adolescentă îndrăgostită.

— Dar ne-am cunoscut cu-adevărat când am fost instaurată ca povestitoare după moartea mentorului meu. Mereu a fost destul de rezervat, știi? Desigur, căile noastre se intersectează acum tot timpul.

— Nu-ți place încă de el... în modul ăla, nu? întreb oripilată.

— Vezi să nu! râde Mel. Dar nu. Nu am relații amoroase și nu

mă mărit. Asta este una dintre reguli.

— Te face singuratică? întreb. Nu cred că mi-ar plăcea să mi se spună dacă pot sau nu să mă îndrăgostesc.

— Ah, despre îndrăgostit nu sunt reguli, spune Mel distrasă, privind departe. Și iubirea nu arată așa cum te aștepți.

— Știai că Jack Minnow vizitează camera de aducere-aminte în fiecare noapte? o întreb, dar Mel nu răspunde. L-am urmărit.

Măcar la aceste cuvinte obțin o reacție – o sprânceană ridicată și un zâmbet amuzat.

— Tu chiar ar trebui să respecți doliul oamenilor, îmi spune Mel, mereu o bună îndrumătoare.

— Oricum, repeta numele cuiva iar și iar, și cumva mi-am dat seama că era numele cuiva care n-ar fi trebuit să fie amintit. Unul dintre cei uitați.

— Davey Minnow? întreabă Mel imediat și eu mă uit la ea.

— Davey Minnow, răspund. Familie, desigur? o întreb, dar ea nu spune nimic. De ce a fost uitat?

Îmi zâmbește.

— Vrei să-ți spun chiar totul?

— Ar fi drăguț, spun. Ar fi cu siguranță mai ușor decât să încerc eu să duc conversația subtil în direcția aia.

— Nu ești subtilă, Leora. Ai multe daruri minunate, dar subtilitatea? Nu. Chiar și fără capacitatea de a citi însemnele, nu e prea greu să-ți citesc expresia.

— Ei bine, nu putem fi cu toții misterioși, Mel! râd eu.

— Bine. Deci, Davey Minnow a fost una dintre ciori.

Întorc capul ca să mă uit la Mel… nu glumește.

— El a fost unul dintre membrii importanți ai grupului, din câte am putut să-mi dau seama. Unul dintre liderii inițiali.

— Asta… nu mă așteptam să-mi spui asta. De ce s-ar fi alăturat ciorilor un membru al familiei Minnow?

— Nu pot ști sigur. Strămutarea nu a fost atât de ușoară pentru oamenii din Saintstone precum vor să te facă să crezi manualele de la școală.

Dau din cap, amintindu-mi lucrurile groaznice pe care mi le-au povestit Ruth și Sana.

— Davey Minnow, tatăl lui Jack, ar fi făcut parte din generația care a urmat strămutării, niște vremuri când amintirile erau încă proaspete. Zvonurile spun că unii membri ai familiei Minnow au fost printre cei trimiși la Featherstone.

— Crezi că acești membri ai familiei Minnow ar fi putut fi neînsemnați?

— Nu știu… spun că este o posibilitate. Poate că de-asta li s-a alăturat ciorilor Davey Minnow… ca să ajute. Sau poate doar o fi fost un om cu inimă.

— Nu e o caracteristică a familiei, spun acru.

— Știu că-l urăști, dar Jack Minnow e la fel de uman ca tine. E ca orice, oricine, spune. Dacă le știi povestea, e mult mai greu să-i urăști.

— Spui tu asta, dar nici tu nu ești diferită… nu i-ai ascultat pe neînsemnați toată viața ta. Nu ai vrut să le auzi povestea.

Dă aprobator din cap.

— Absolut! Credeam că știu deja întreaga poveste. Și am greșit, am fost oarbă. Am crezut că-i protejez pe oamenii noștri. Nu e o scuză grozavă. Dar oamenii se schimbă. Eu m-am schimbat, și sper că asta îți dă și ție speranță.

E tăcută o clipă, gândindu-se, apoi continuă.

— Într-o noapte, acum mulți ani, când eram amândoi tineri și băuserăm prea mult, Jack mi-a spus că și-a însoțit odată tatăl într-o misiune cu ciorile ca să le ducă neînsemnaților hrană și apă. El era foarte tânăr, abia un băiețandru. Stăteau de vorbă în jurul focului, despre camaraderie între însemnați și neînsemnați. Fața lui era blândă, ca și cum amintirea era una plăcută.

Îmi dau seama, în cele din urmă, că așa s-au cunoscut Sana și Jack Minnow. Sana mi-a spus despre neînsemnații și ciorile care se întâlneau în pădure; sigur că li s-au intersectat cărările, s-a legat o prietenie.

Mi-i imaginez pe Minnow și Sana copii, stând pe pietre în jurul focului, spunându-și unul altuia povești în vreme ce adulții dansau. Pot chiar să o aud pe Sana spunându-i lui Jack aceeași poveste pe care mi-a spus-o și mie – povestea ei favorită, cea a îndrăgostiților, a regelui care și-a înscenat moartea și a crezut în propria înviere. Mă gândesc. Nu pentru prima oară, mă gândesc cum de Minnow i-a spus Sanei despre întrunirea publică din ziua aceea din piață. El trebuie să fi știut că ea nu putea să reziste planificării unui asasinat în fața tuturor oamenilor lui Longsight – un atac chiar când dădeau pe-afară de-atâta putere. *De ce?* mă gândesc. *De ce?*

— Cred că i-au plăcut zilele acelea, spune Mel. Detesta să o spun, dar cred că i-a plăcut să fie parte dintre ciori și era

mândru de tatăl lui, până când...

— Da? o încurajez.

— Tatăl lui Jack, Davey Minnow, a fost omorât.

Fruntea lui Mel se încrețește.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt mai multe versiuni. Unele ciori spun că a murit în pădure, brusc, de un atac de cord. Alții cred că a fost boicotat de liderii din Saintstone – că moartea lui a fost un avertisment pentru ciori că trebuie să pună punct susținerii neînsemnaților. Jack Minnow crede totuși că tatăl lui a fost ucis de neînsemnați. Că anumiți rebeli din comunitatea neînsemnaților le urau până și pe ciori pentru că erau însemnate și l-au dat pe el drept exemplu. Oricare ar fi adevărul, acele întâlniri pline de bucurie au luat sfârșit când a murit Davey Minnow.

— Ciorile i-au adus trupul acasă – o călătorie dureroasă și perfidă. Morții sunt o greutate prea mare de cărat.

Să transporți un cadavru prin aerul umed al pădurii, încerc să nu mă gândesc la asta.

— Din acel moment, Jack a refuzat să mai aibă de-a face cu ciorile, și-acum bănuiesc că nimeni nu știe că a fost vreodată implicat măcar. Probabil că sunt singura. Dacă ar ști primarul Longsight, și-ar reanaliza încrederea oarbă pe care o are în Jack. Cât despre motivele pentru care Jack riscă totul și merge în fiecare noapte în camera de aducere-aminte? Ei bine, Davey Minnow nu a avut niciodată parte de o ceremonie de cântărire a sufletului. A fost uitat.

Acest cuvânt, *uitat,* încă îmi năucește sufletul.

Uneori, când mă gândesc la tata, pot doar să-mi amintesc cum era la final, și vina pe care o simt din această cauză cântărește mai greu decât un milion de pietre albe. Nu e bărbatul ridat care abia putea vorbi, a cărui respirație mirosea a descompunere și cu ochii ca niște lacuri înghețate. E mai mult de-atât... o viață. O viață de râsete, cu vocea lui spunându-mi o poveste sau necăjind-o pe mama. Unghiile lui tăiate scurt și drept pentru muncă; mâinile lui mari și îndemânatice. Mâinile care le-au ținut pe ale mele când învățam cum să traversez strada; care le-au ținut pe ale mele când voiam să mă învețe să desenez; mâinile care m-au ținut atât de strâns când știa că urma să moară. Mereu se ajunge la asta – gândurile și amintirile mele ajung mereu la capăt, indiferent cât de mult încerc să le

trimit doar spre început.

E toată viața aceea care trebuie să fie ținută minte. Încă tânjesc să-i găsesc cartea de piele și să o citesc iar. Poate că mă va ajuta Mel, așa cum mi-a spus.

Jack Minnow nu e diferit de mine. Tatăl lui, cioară, a fost un om bun, după toate indiciile. Și totuși…

Dacă nedreptatea morții tatălui lui și statutul său de *uitat* l-au mâncat din interior în tot acest timp, nu-i de mirare că Jack Minnow abia dacă mai are un suflet al lui.

Capitolul douăzeci și opt

Cu cât ajungem mai aproape de Saintstone, cu atât întețim ritmul. Amândouă ne îngrozim gândindu-ne la ce am putea găsi la întoarcere.

E miezul nopții când ajungem, și ecoul copitelor cailor noștri e singurul sunet pe care îl aud; nu sunt țipete, nici plânsete, niciun zgomot de luptă sau distrugere. Mergem alături de caii noștri și îi lăsăm la grajdurile goale; sunetele pe care le fac când beau și clinchetul și scârțâitul hamurilor scoase, sunetul periilor – toate sunt atât de puternice în contrast cu liniștea, încât atrag atenția. Pe jos, ne îndreptăm spre centrul orașului, pășind cu grijă, de parcă ne-am strecura aproape de pradă.

Casele sunt închise, ca de obicei, adormite și calme, și încep să mă întreb dacă nu cumva Sana ne-a păcălit, la urma urmei. Dar apoi mergem spre colțul care dă în piață și ne oprim.

Doi cititori în robe aurii se îndepărtează de camera de aducere-aminte, cu capetele plecate și pașii nesiguri. Robele lor sunt și mai asemănătoare cu flăcările în această noapte, cu cenușă și arsuri pe poale. Camera însăși e tăcută și ușile sunt deschise, nu pentru că este folosită clădirea așa cum a fost, zi și noapte, de când a început rememorarea orașului, ci pentru că masivele uși din lemn au fost smulse din balamale, ca niște dinți de pe o față frumoasă. Panourile de sticlă care sclipeau în curcubeu spre piața orașului au fost sparte și acum îmi dau seama de ce nu sunt aici cetățenii – nu le-a mai rămas nimic pentru care să lupte. Orașul este mort pentru că una dintre camerele din inima acestuia a fost distrusă.

Mel stă alături de mine la intrare, dar, când fac un pas înainte, mă prinde de mână.

Lacrimile îi curg pe obraji și scutură din cap.

— Nu pot, șoptește, iar eu o aprob.

— Trebuie, îi răspund.

Ne ținem una de cealaltă timp îndelungat, trupurile noastre tremură împreună de frică și din cauza suspinelor. Înainte să plece, Mel îmi șoptește:

— Leora, du-te să o vezi pe mama ta. Te-au mințit în legătură

cu ea.

Dispare în întuneric și rămân singură.

Mă uit în jur să văd dacă sunt privită sau urmărită, dar doar tăcerea se ghemuiește pe la colțurile clădirilor. Merg nestingherită.

Unele dintre scaune au urme de foc pe ele – arse, dar nu distruse. *Ce noroc,* mă gândesc o clipă, dar apoi mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să piară întreaga clădire în flăcări, pentru că priveliștea e deprimantă.

Liniștea e cel mai rău lucru: o tăcere străină într-un spațiu care întotdeauna, *întotdeauna* a avut șoapte ale numelor celor vrednici. Singura pauză a fost cât o respirație – necesară pentru a citi următorul val de cuvinte. Dar cititorii au plecat, iar vocile lor au fost reduse la tăcere, iar acum cine va spune numele celor demult morți, care merită să fie reamintiți în veșnicie? Și-au făcut treaba călărețiii Sanei – ne-au luat ceremonia aducerii-aminte, și fără ea nu mai suntem nimic.

Merg încet spre partea din față a clădirii și aproape mă împiedic de frânghii arse. Tresar când mă întreb dacă cititorii au fost legați și forțați să privească distrugerea acestui spațiu sacru. Urletele lor aproape că au ecou în liniștea camerei distruse. Cartea morților a fost nimicită, iar dacă ei au fost obligați să privească, trebuie să fi fost ca și cum ar fi asistat la o crimă. Eu știu cum este.

Când ajung pe podium, mă opresc, simțind că ar trebui să îngenunchez sau să mă rog sau, în cel mai rău caz, să plâng, dar tac. Sticla scrâșnește sub tălpile mele și nările mi se umplu de iuțimea lemnului ars și a uleiurilor vărsate.

— Riscantă mișcare să vii aici.

Îmi îngheață sângele.

Mereu așteaptă în umbră. Nu știu cum să mă uit la el. Nu-mi iau ochii de pe strană.

— Minnow, oftez.

Părul de pe mâini mi se ridică, mi se face pielea de găină când îl aud pășind mai aproape. Îi simt mirosul de săpun – aromă de mentă și piele. Se oprește alături de mine, brațul lui îl atinge pe al meu și căldura din al lui îl cuprinde pe al meu. Cu coada ochiului îl văd cum își înalță capul spre grinzile din tavan. Stăm în tăcere.

— Neînsemnații au făcut-o. Un act diabolic.

Spulber tăcerea cu cuvintele pe care așteptam să le spun de când am intrat.

Minnow lasă să-i scape un râset ca o șoaptă.

— Cel puțin, recunoști că sunt în stare și de rele.

Nu-mi place bătaia lui de joc. Detest să-l știu până și în clipa asta închis, ca de piatră. Vreau să cedeze.

— Ce-o să faci acum, când nu vei mai putea aminti numele tatălui tău în acest loc? întreb, și îi aud inspirația ascuțită.

Ar trebui să-mi fie frică. Ar trebui să fug. Dar rămân, inima nu mi-o ia la goană, iar de respirat nu respir mai greu.

— Nu toți cei uitați sunt vinovați. Știu că spui numele tatălui tău: Davey Minnow. Știu că merită să fie și el în cartea morților, spun, atingând cu piciorul o bucată de pergament de pe jos. Noi nu suntem chiar atât de diferiți, până la urmă.

Așteptăm, stând unul lângă altul. Nu știu câtă vreme, dar sunt sigură că aud cântec de păsări.

— Așa va fi la nesfârșit? spun privind locul unde zace cartea distrusă, făcută bucăți. Neînsemnații atacă și noi ripostăm? Nu te-ai săturat de toate acestea – de ură și discordie, și moarte? Vom răsplăti moartea cu și mai multă moarte sau o vom răscumpăra și vom readuce oamenii la viață cât încă mai putem?

Stă nemișcat. Jack Minnow este teribil, maiestuos în nemișcarea lui.

— E momentul, Jack. Tatăl meu ar fi vrut ca eu să trăiesc și să înfloresc. Tatăl tău nu știu ce voia pentru tine, dar sunt sigură că nu asta.

— Compasiunea l-a omorât pe tatăl meu, spune el. Nu poți trăi mult dacă ai o inimă slabă, sensibilă la tot.

Lasă o pauză să se instaleze și, când vorbește iar, are vocea blândă.

— Eu intenționez să trăiesc.

Stăm așa, umăr lângă umăr, până când se aude ceva în spatele nostru și amândoi ne întoarcem, tensionați. E o cioară. Agitată și dând din aripi, blocată în clădire după ce a făcut cumva să ajungă aici. Ne uităm la ea, vedem cum se izbește de ferestre. După un minut, pasărea se mișcă și, atrasă de lumina slabă care trece prin geam, are noroc, e spart: sticla roșie, albastră și verde e împrăștiată pe podea. Cioara trece prin ramă și, cu un țipăt, se eliberează.

Minnow și cu mine trecem de ușă unul lângă altul. El o ia la stânga, eu la dreapta, iar cioara zboară deasupra noastră.

Capitolul douăzeci și nouă

I-am spus tatei că era o idee ridicolă să pictezi o casă pe piatra sub care ne-am ascuns cheia de rezervă.

— De ce nu faci pe ea un semn „Hoților: serviți-vă!”? i-am zis, dând ochii peste cap.

— Unde e simțul magiei la tine, luminițo? mi-a zâmbit el. Asta e o casă pentru zâne.

A ridicat piatra delicat decorată ca să mă uit la ea.

— O să vezi, vor avea grijă de cheia ta.

Am scuturat din cap și i-am spus că avea să regrete, dar cheia a rămas la locul ei și nimeni nu a intrat vreodată. Acum dau târcoale hoți de cărți de piele și niciun fel de magie a zânelor nu ne-ar putea proteja de planurile Sanei.

Piatra e mai grea decât îmi aminteam și de sub ea ies gândaci când o mișc. Un păianjen ia poziție și pare să se dea deoparte când mă întind și iau cheia între degetul mare și arătător. Cheia e rece și noroioasă, cu urme de rugină la capăt, dar măcar e aici: mă duc înapoi acasă.

Deschid ușa cât de încet pot. Cineva stă pe canapea – cel puțin, umbra cuiva. În negru și gri, ca un tatuaj memorial, și abia când îmi spune numele îmi dau seama că e mama. Dar nu e femeia pe care am lăsat-o în urmă când am plecat la Featherstone; nu e mama care mi-a spus: „Fă orice e necesar ca să fii în siguranță!” E o schiță proastă, o fotografie mototolită și aruncată. Și diferența cea mai contrastantă mă apucă puternic de gât: pe fața ei este o tăietură oblică, puternică, din cerneală neagră – o lacrimă diagonală, de la pomete la maxilar, care-i traversează nasul. A fost tatuată cu un semn pe care nu l-am mai văzut până acum și nu mă pot abține să nu o citesc, căci acest semn strigă violență și dezonoare. E doar durere și pedeapsă. Acest semn a însingurat-o, a făcut-o să-i fie teamă, dar nu e uitată.

M-am întrebat ce aveam de gând să spun. Dar nu e loc pentru cuvinte. Îngenunchez la picioarele ei și ea îmi prinde fața în mâini. Cu vârful moale al degetului ei mare îmi șterge lacrimile și mă sărută pe obraji. Mă întind și-i ating semnul de pe față, iar

ea închide ochii, rănită și rușinată. Mă ridic și îi las trei sărutări peste tuș. Mă ia de mână și mă conduce la etaj.

Sunt acasă.

*

Dormitorul meu a rămas neatins de când am plecat și mama insistă să mă bage în pat. Dar nu pot dormi, iar după o vreme mă strecor în patul ei și adorm lângă ea, ținându-mă de mână.

Visez că legăn un copil. Stau pe marginea râului și ascult șoapta vântului printre trestii, zgomotul apei când se scurge peste pietre. Bebelușul nu scoate niciun sunet când îl pun în coș. Nu bat cuie ca să închid coșul – căci acest bebeluș nu e rege. Nu vreau să se întoarcă peste trei zile și să fie făcut zeu.

Nu, acest bebeluș care-mi zâmbește din coșul lui nu trebuie să mai vină înapoi. Nu, până nu sosește momentul potrivit.

— Să nu fii rege sau regină, îi șoptesc. Să nu fii un făcător de minuni.

Ridic coșul și-l pun între trestii, privind cum apa îl trage spre curent și, când coșul plutește departe pe apele sălbatice, strig:

— Să fii curajos, să fii bun. Să te eliberezi de aceste vise și povești, și lupte. Să cunoști pacea și, dacă o descoperi, s-o aduci înapoi. Dar nu încă. Nu încă…

Și bebelușul din coș râde și plutește pe apă în jos.

*

— Mi-au spus că nu voiai să mă vezi, îi zic mamei dimineața, când stăm la masa de lemn și bem ceai negru.

Nu are lapte în casă, nici pâine și nici unt pentru pâine prăjită.

— Primarul Longsight mi-a spus. A fost vina mea, mamă… îmi pare atât de rău că te-am lăsat pe tine să strângi ce-am stricat eu!

— Oh, Leora, când vei învăța să nu mai crezi un cuvânt din ce spune omul acela?

Asta, venind de la mama, mă șochează – ea a fost mereu omul cel bun, omul care a știut regulile și s-a supus. Niciodată nu a vorbit așa despre liderul orașului.

— Când ai plecat, oamenii au fost minunați… au avut atât de multă grijă de mine și m-au susținut. Prietenii mei adevărați știau că era vorba de mai mult decât de povestea care era spusă.

Un mic zâmbet face să apară mici cute la coada ochilor mamei.

— Și… ce s-a schimbat? o întreb temătoare.

Mă uit în jur, prin bucătărie. E goală și sărăcăcioasă. Aceasta nu e casa cuiva de care s-a avut grijă.

— Primarul Longsight a detestat ce vedea: pe oamenii săi care arătau mai multă loialitate față de legăturile lor de prietenie decât lui.

Vocea mamei, de obicei clară, e hârșâită și cârâită. Soarbe din ceai.

— Deci, el a preluat frâiele situației, adaugă ea și înghite, foindu-se pe scaun.

— Semnul tău? o întreb, iar ea aprobă din cap.

— Uneori mă gândesc că omul e doar un fraier, și apoi face ceva atât de bine calculat… oftează ea. Am fost dată drept exemplu la una dintre însemnările lui publice. A anunțat totul de parcă ar fi fost un joc. Era un nou tip de semn, le-a spus oamenilor, un tatuaj numit semnul loialității. Oamenii erau încântați, dar el le-a spus că speră să fie un semn rar folosit – făcut doar pe cei care-l meritau cu adevărat. M-au târât pe scenă, continuă ea, încercând să-și păstreze vocea optimistă, dar, când își dă părul din ochi, văd că-i tremură mâna. A anunțat că, până atunci, doar eu câștigasem dreptul la un semn al loialității. Că era un semn folosit să-i alerteze pe ceilalți, un avertisment pentru cei cu adevărat loiali. Le-a spus păcatele mele: că m-am căsătorit cu un bărbat care a fraternizat cu neînsemnații, că am crescut un copil neînsemnat, că mi-am trăit toată viața batjocorind puritatea Saintstone-ului. A spus că i-am păcălit pe toți: că i-am dezamăgit. Am dus oamenii în păcat fără ca ei să știe. Prietenii mei, clienții, colegii cititori, toți cei care mi-au vândut mâncare și haine… în tot acest timp au stat față în față cu o infractoare. Nu a fost vina lor, a spus el; nu aveau de unde să știe. Le-a spus că nu aveam să fiu marcată ca uitată. A făcut să sune ca și cum mi-ar fi făcut o mare onoare. Mi-a dat șansa de a scăpa de pedeapsă dacă te renegam public, spune ea și scutură din cap de parcă ideea asta era lipsită de logică. M-au însemnat atunci, pe loc.

Mama mă privește fix în ochi.

— Leora, a fost agonizant. A fost un foc cum n-am mai simțit în viața mea. Și oriunde merg, e și semnul cu mine. De-atunci, n-am mai fost servită la piață.

Mă întind și o apuc de mână.

— Dar prietenii tăi? Sigur…

— Sunt prea multe de pierdut. Dacă vreunul dintre ei este văzut cu mine, va fi și el marcat la fel – așa a spus el. Nu i-aș dori asta niciunuia dintre ei; nu-i acuz pentru că nu vin.

Vocea îi este puternică, dar fața îi e atât de tristă! Azi îl urăsc pe Longsight cu atât mai mult. Îl urăsc pentru că m-a făcut să cred că mama ar fi încetat să mă iubească și, cel mai mult, îl urăsc pentru că i-a făcut asta. A făcut-o invizibilă.

Un ciocănit ușor în ușă îmi face inima să bată mai tare, dar mama îmi face un semn cu mâna și se duce să deschidă. La ușă, ținând o pungă de hârtie în brațe, e ultima persoană pe care mi-am imaginat că aș putea să o văd: Seb, fratele mai mare al lui Verity, un tânăr cu o dizabilitate de învățare, care face dintotdeauna parte din viața mea. Fața lui familiară aproape că e prea mult pentru mine după ultimele câteva săptămâni. Alerg spre el și-mi înfășor brațele în jurul lui, strivind punga dintre noi.

— Seb! Ce faci aici?

Îmi zâmbește și intră, punând sacoșa pe masă. Se întoarce și deschide brațele ca să ne putem îmbrățișa din nou, cum se cuvine.

— Ce fac eu aici? Dar tu? spune.

Se apleacă pentru a mă privi în față și-mi ciufulește părul.

— Multe probleme creezi, Leora Flint, îmi spune ironic, și-apoi râde și mă îmbrățișează iar și iar.

— Ai dreptate, creez multe probleme, îi spun când ne desprindem, în sfârșit. Și e foarte riscant pentru tine să fii aici.

— Seb e adult, spune mama. Nu are nevoie să-l dădăcești tu. În plus, și eu am avut cu el aceeași conversație de un milion de ori. E un nemernic încăpățânat și e motivul pentru care eu sunt încă în viață.

Spune că a început când Seb i-a adus feliile rămase la finalul zilei de la brutăria unde lucrează el.

— Aveau să le arunce la gunoi, așa că le-am luat eu, zice el.

— Apoi, se pare că Seb e atât de fermecător, încât oamenii îi dau chestii pe oriunde merge, râde mama.

Desface punga și văd fructe, o pungă mică de dulciuri, o sticlă cu lapte și niște vin. Seb ridică sticla pentru a mi-o arăta.

— *Din nou,* angajatul lunii.

De parcă ar fi obosit să fie minunat.

Nu mă pot opri din râs.

— Seb, ești un erou, îi spun, dând din cap mirată.
— Știu, surâde.

Capitolul treizeci

În vreme ce Seb taie aluatul pentru biscuiți, ne povestește ce s-a întâmplat după devastarea camerei de aducere-aminte.

— S-a întâmplat noaptea trecută. A fost groaznic. Când am ajuns acolo, totul era distrus. Neînsemnații au plecat înainte să afle paznicii ce s-a întâmplat, scutură el din cap. Cititorii au ieșit de-acolo în siguranță. Apoi a fost o altă întâlnire în piață, la prima oră a dimineții. Toți oamenii strigau. Primarul a spus că va avea grijă de noi... și că va fi o altă ceremonie de însemnare curând.

Mă încrunt. *Ceva lipsește,* mă gândesc.

— Și ce vor face ca să riposteze? întreb. Ce va face primarul Longsight pentru a-i pedepsi pe neînsemnați?

Scoțând formele de aluat și împrăștiind făină pe suprafața mesei cu o mișcare pricepută, Seb ridică din umeri.

— Asta strigau oamenii din mulțime. Strigau atât de tare, nu mi-a plăcut.

Mama îl mângâie pe umăr.

— În schimb, s-au calmat un pic când a început să vorbească Jack Minnow. Oamenii l-au aplaudat, a adăugat Seb.

Aștept până ce pune cu grijă tava cu biscuiți în cuptor.

— Seb, ce altceva a mai spus Minnow? îl întreb.

— A făcut un anunț. Unul mare. Au mai fost furate cărți și acum spune că toată lumea trebuie să-și lase cărțile de piele la muzeu, ca să poată fi păzite în siguranță.

Seb este atât de la obiect, încât îmi ia o vreme să procesez cuvintele.

— Vrei să spui că toate cărțile pe care oamenii le au în casele lor – toate cărțile de piele – vor fi ținute la muzeu?

Seb dă din cap.

— Da, ca să fie în siguranță, spune și se șterge pe mâini și-și scoate șorțul. Biscuiții aceia vor fi gata când se oprește cronometrul, dar lăsați-i să se răcească înainte să încercați să-i mutați.

Seb ne oferă amândurora îmbrățișări uriașe și pleacă pe ușa din spate.

Mama zâmbește larg, dar mie îmi bate inima nebunește. Fără cărțile de piele în casele lor, oamenii nu vor avea acces la familiile lor – niciun mijloc prin care să-și poată ține ritualul zilnic pe care îl fac atât de mulți: aprinderea unei lumânări, pomenirea numelor. Poate că e vorba despre protejarea cărților, dar, din afară, ușile încuiate vor părea mereu o închisoare.

— Le iau cărțile oamenilor, spun și vocea-mi tremură de efortul pe care-l fac ca să rămân calmă. Nu neînsemnații, ci *guvernul.*

— Sună groaznic, știu, spune mama, dar ce altceva ar putea să facă? Măcar sunt toate la un loc dacă le țin la muzeu. Le pot păzi.

— Oamenii pierd totul, încerc să explic. Camera de aducere-aminte nu mai este. Cititorii nu pot lucra, deci morții nu pot fi jeliți. Și acum cărțile de piele ale familiilor sunt luate. În condițiile astea, cum ar trebui să-i pomenească oamenii pe cei dragi?

— Cel puțin îi mai au pe cei dragi de pomenit, ridică ea bărbia și ochii i se luminează de furie. Cel puțin… cel puțin oamenii își vor primi cărțile familiilor lor înapoi când se va termina totul. Tatăl tău e dispărut pentru totdeauna. Nu-l voi mai atinge niciodată.

— Oh, mamă…

O iau în brațe și o mângâi pe spate. Nu mă pot abține să nu-mi fac griji din cauza a ceea ce a spus Seb.

Reticența primarului Longsight de a răspunde la cel mai recent atac mă intrigă. Nu că aș vrea să se amplifice conflictul – represaliile înseamnă doar că și mai mulți oameni sunt răniți. Ce mă necăjește este că asta nu e în firea lui. De când a depus jurământul de primar a tot susținut că va fi un lider „ca-n vremurile de demult”; totul avea atât de mult sens: toate problemele noastre existau pentru că ne neglijam rădăcinile, religia și ritualurile. Deveniserăm permisivi și lăsaserăm să ne scape din mână standardele. Longsight ne-a promis că puritatea avea să ducă la stabilitate, bunăstare și fericire.

O înăsprire a atitudinilor blânde față de neînsemnați a fost parte din asta. Credeam că războiul era la orizont. Cuvintele lui slabe de azi par ca atunci când un profesor îmi spunea să ignor un agresor – de parcă asta i-ar fi oprit din a încerca să-mi pună piedică de fiecare dată când treceam. Una e să ignori lucruri

care nu există, dar să te comporți ca și cum atacul șocant asupra camerei de aducere-aminte nu a fost nimic… ei bine, asta e periculos de nesăbuit. Singurul lucru care s-a schimbat sunt Longsight și această nouă învățătură pe care se presupune că a primit-o. E ca și cum singurul lucru de care îi pasă este să-și demonstreze măreția, și totuși… nu-mi pot imagina că răspunsul lui alunecos i-a crescut popularitatea.

Mă retrag din îmbrățișarea mamei și mă uit la fața ei obosită.

— Când ai ieșit ultima oară din casă?

Mă privește împietrită.

— Ultima oară a fost când l-au omorât pe primar. Aveam șalul mov și am sperat să nu mă vadă nimeni.

— Eu te-am văzut, îi spun.

Îmi aduc aminte de șalul mov, dar nu de semnul ei… trebuie să-l fi ascuns foarte bine.

— Nu trebuie să renunți, meriți să trăiești. Nu ești la închisoare, așa că de ce te întemnițezi singură? îi spun.

— Eu nu sunt curajoasă ca tine, draga mea, zice încet. De ce să ies afară, când știu că toată lumea de-acolo mă urăște?

— Seb te place.

Mama reușește să zâmbească ușor.

— Doar Seb. Nici măcar Julia n-a mai venit de când am fost însemnată. E ca și cum nu aș exista… de parcă aș fi deja uitată.

Julia este mama lui Verity și cea mai veche prietenă a mamei. Nu-mi vine să cred că ar abandona-o așa, când unicul ei fiu are curajul de a rămâne loial.

— Nu spune asta, îi zic cu duritate și ea pare să se micșoreze, iar eu oftez și mă duc să o îmbrățișez iar. Nu sunt curajoasă, îi șoptesc la ureche. Sunt speriată tot timpul. Știi că lui Longsight și lui Minnow le-ar plăcea dacă aș… dispărea, pur și simplu. Dar nu de asta suntem aici… ce-ar zice tata?

Mama mă îndepărtează și mă privește în ochi, scuturând din cap.

— Oh, Leora, ar spune atât de multe! zice ea și ia o gură de aer. Ar spune că e mândru de tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Și ne-ar spune că acum suntem ciori, râde ea. Mereu a vrut să mă alătur și eu… poate că a sosit momentul.

— Cred că ar trebui să ieși din casă pentru asta, zâmbesc. Oricum, cine sunt ei? De ce nu te ajută?

— E doar vina mea, recunoaște mama. Am ars toate punțile spre ei acum multă vreme – eram atât de supărată pe tatăl tău pentru că li se alăturase! Era atât de riscant! L-am contactat pe Connor când am crezut că puteau să ne ajute cu cartea tatălui tău, dar uite unde ne-a adus asta. Oricum, după aceea le-am spus că nu voiam să mai am deloc de-a face cu ei.

Fața ei arată ca atunci când mă certa, când eram mică – ușor tensionată.

Sunetul cronometrului de la cuptor ne întrerupe și mama deschide clapa. O adiere de dulce cald umple camera.

— Bun. Eu mă duc în oraș, zic și ridic o mână când văd fața oripilată a mamei. Ești bine-venită să mi te alături sau, dacă nu, ne vedem mai târziu.

Chiar când închid ușa de la intrare, o văd că ia un biscuit, dar acesta se rupe și cade pe podea înainte să apuce să ia o mușcătură. Ar fi trebuit să-l asculte pe Seb.

Capitolul treizeci și unu

Încrederea mea încremenește, odată ce încep să merg. Ultima oară când am luat-o pe acest drum familiar spre piața orașului nu vizitasem încă Featherstone. Pare că a fost acum o viață. Pe drumul acesta obișnuiam să merg când lucram în atelier cu Obel, când mă duceam cu tata la muzeu sau când plecam cu mama spre camera de aducere-aminte. Nimic nu mai e ca atunci.

Cotesc pe strada pietruită, străjuită de case cu terase pe toate laturile, și, în ciuda căldurii, mă înfășor mai bine în șal, ferindu-mi fața. Longsight a spus că nu sunt prizonieră, dar mă ținea sub pază… ce s-ar întâmpla dacă m-ar vedea mergând liberă? Trebuie s-o văd pe Mel totuși.

Când intru în piață, florile ofilite din fața florăriei îmi dau senzația unei lovituri dureroase. Toți oamenii stau la coadă pentru a lăsa în grija guvernului cărțile de piele ale familiilor lor. Brațele le sunt încărcate de cutii și pungi care sunt pline de sufletele celor dragi; inimile sunt grele și umerii căzuți. Fiecare dintre ei se va simți mai bolnav și mai trist pe măsură ce va ajunge mai aproape de locul unde-și întemnițează familia.

Ochii lor plini de lacrimi nu văd o fată cu eșarfa strânsă în jurul gâtului, urcând treptele muzeului. Pasul meu sigur nu atrage atenția… tot personalul este concentrat la cărțile care sosesc, iar eu trec de biroul de la recepție fără să fiu observată sau oprită. E ușor când pare că ai ceva de făcut.

Bat la ușa lui Mel, așteptând să-mi strige să intru, dar nu primesc niciun răspuns și intru singură, gândindu-mă că probabil ea ajută la primirea cărților și gândindu-mă că o voi aștepta o vreme. Dar îmi dau seama că ceva nu e în regulă când intru în camera de studiu.

Scaunul ei e trântit la pământ și pe birou e o ceașcă de ceai răsturnată, picături de ceai vărsându-se pe o carte.

— Mel? spun ușor, închizând ușa în urma mea.

Verific baia, dar e goală. Traversez camera și intru în dormitor; așternuturile sunt așezate, geanta ei din călătoriile noastre e pe jos, lângă piciorul patului. Și pe pat e caietul cu

coperta marmorată. Mi se strânge stomacul. Iau caietul. Pixul de aur al lui Mel e între pagini… și mă opresc. Mă așez pe pat și deschid caietul acolo unde pixul este semn de carte. O listă… puncte ordonate care vorbesc despre cineva cu planuri și cu probleme cu somnul.

- *Găsit inelul cuiva, trebuie să-mi amintesc să-l duc la obiecte găsite*
- *Carte văzută pe raftul greșit de curând – de vorbit cu bibliotecarul*
- *Am fost chemată în vizită la școală de curând? De verificat cu doamna Oldham*
- *Văzută situația programării unei întâlniri cu primarul Longsight referitor la: susținere de la Moreton*
- *Caută candidați potriviți pentru noul protocol de însemnare a primarului*
- *Jos aveam ultimul pix care mai scrie – trebuie să mai iau*

E doar o listă, dar ochii mei trec iar peste ea – primul cuvânt de pe fiecare rând este subliniat, chiar dacă abia vizibil. Din nou, mă uit pe foaie… până mă prind.

Găsit carte. Am fost văzută. Caută jos.

Cobor din pat și mă așez în genunchi, bag mâna sub pat până ce dau cu degetele de ceva… ceva neted și butucănos. Mă aplec mai mult, întind brațul cât pot. Cu o încetineală dureroasă, apuc obiectul și-l trag mai aproape de mine, până ce-l pot scoate din ascunzătoarea lui.

Prăfuit și tocit, îmi ia o vreme să înțeleg ce obiect țin în mâini. Este cartea de piele a tatei. Mel trebuie să se fi dus după ea înainte să se întoarcă în camera ei, noaptea trecută. O țin cu respect și șterg praful de pe ea cu mâneca. Întorc fiecare pagină și chiar el este – fiecare semn este ca și cum i-aș auzi din nou vocea după o sută de ani. Mel a făcut asta. L-a salvat pentru mine.

Dar cu ce cost?

Capitolul treizeci și doi

Ies din muzeu, cu aceiași pași vioi și hotărâți cu care am intrat. Piața este încă plină și majoritatea oamenilor au mâinile goale – cărțile de piele au fost depozitate în casa lor temporară din muzeu. Au atenția îndreptată în altă parte și mă uit spre scenă, acolo unde pare să se concentreze toată lumea. *O altă întâlnire publică,* mă gândesc.

Dar este doar un muncitor care pune un banner. Îl fixează de la stânga la dreapta, legând marginile cu frânghii de partea din față a scenei. Văd cum desfășoară încet bannerul rulat, și mă întreb ce proclamație nouă mai face Longsight de data aceasta. Muncitorul lucrează metodic, asigurându-se că nu-l mototolește sau că nu-l agață strâmb. Treptat, cuvintele se dezvăluie.

CĂUTATĂ

Leora Flint

Suspectă de uciderea povestitoarei Mel

în piață explodează țipete neajutorate, ca niște artificii. Clipesc și citesc din nou cuvintele. Mintea îmi strigă să o iau la fugă, dar sunt paralizată de cuvântul rece, teribil: ucidere.

În sfârșit, picioarele mele răspund îndemnului minții și plec din piață pe strada pietruită până ce ajung suficient de departe ca să pot fugi. Și alerg acasă, așteptându-mă în tot acest timp să înceapă urmărirea.

*

— Nu poate fi moartă, mamă… spune-mi că nu e, suspin în îmbrățișarea mamei.

Nimeni nu e imun la blestemul pe care-l port… dacă te iubesc, bine-ai face să te dai bătut. Dar Mel? Ea era diferită. Mel era cea puternică, liderul, cea care fusese pregătită să fie parte din guvern încă din copilărie. A fost destul de curajoasă încât să-și asume riscuri și să nu-și facă griji, pentru că era prea importantă – era în siguranță.

— N-o să mă părăsești și tu, nu? scâncesc, iar mama îmi spune toate minciunile liniștitoare pe care am nevoie să le aud.

— Nu te voi părăsi niciodată. Sunt aici și rămân aici, îmi șoptește încet în păr.

Cuvintele ei sunt blânde și dulci și mă învăluie – vreau căldura promisiunii lor; dar, la fel ca biscuiții lui Seb, s-ar putea sfărâma în orice clipă.

Vin și bat la ușă și o întreabă pe mama dacă sunt aici. Chiar se înhamă la o căutare sumară. Aștept în ascunzătoarea mea din copilărie: cufărul mare și prăfos din pod.

După ce pleacă, mama mă imploră să mă odihnesc o vreme, să aștept până dimineața următoare, să vedem ce putem face. Sunt de acord cu ea, o liniștesc și în cele din urmă adoarme, cu părul întins pe pernă.

Pare că a trecut mult de când am pus ultima oară mâna pe un creion pentru a desena. La lumina veiozei de la capul patului, stau cu picioarele încrucișate pe pat și deschid caietul lui Mel, trăgându-mi nasul și îndreptând hârtia înainte să fac un semn. Trebuie să gândesc și, ca să pot gândi, trebuie să desenez. Îmi las penița să se joace în jurul noii povești a surorilor pe care a primit-o Mel. Surorile stau împreună și poveștile lor încep să danseze.

La început, imaginile se izbesc discordant, precum cele două versiuni ale istoriei pe care le împărtășesc surorile. De o parte, un tată zâmbește și degetele lui se răsucesc ușor după cântecul pe care-l cântă fetița. De cealaltă parte, este un bărbat monstruos care tună până ce fetița de pe marginea foii se cutremură. Pe măsură ce poveștile surorilor cresc și se dezvoltă, începe să se vadă armonia. Desenez ramurile unui arbore în spatele casei lor – crengile se întind din trunchi de parcă ar lua distanță una de alta, apoi se apropie ușor și în cele din urmă se întrepătrund, până ce dungile din peniță devin oceane de păr mătăsos – negru și blond-deschis, împletit în coadă după coadă de șuvițe perfect unite.

Dacă pe bannerul din piața orașului e afișată o minciună – cum că aș fi o ucigașă –, e posibil să mai fie spusă una? Este posibil ca Mel să fie în viață? Sunt o mie de motive pentru care ar fi mai bine pentru primarul Longsight și pentru Jack Minnow ca Mel să fie moartă. Știe atât de multe despre amândoi, prea multe! Ea a fost confidenta și egala lor – e plină de secretele lor. Nu e deloc de mirare că au vrut s-o reducă la tăcere. Dar până nu văd un cadavru – până nu văd pielea jupuită a povestitoarei

–, nu voi crede că e adevărat. Asta nu schimbă lucrurile pentru că, vie sau moartă, Mel s-ar aștepta ca eu să lupt.

Ștergându-mi lacrimile, cobor scările în vârful picioarelor și iau cartea tatei din geantă. O pun pe patul mamei, lângă perna ei. Va fi primul lucru pe care-l va vedea când se trezește.

Capitolul treizeci și trei

Visez că descâlcesc un ghem de lână.

Visez că încerc să găsesc cheia potrivită pe un inel cu sute de chei.

Visez că separ zahărul de sare.

Visez la topirea și reînghețarea gheții.

Visez un bărbat care devine zeu și apoi iar bărbat, și iar, și iar, și iar.

*

Mă trezesc înainte de răsăritul soarelui, hotărâtă. Problema mea fusese că regulile se schimbaseră și eu nu le prinsesem încă din urmă; am jucat jocul greșit; am încercat să-l înțeleg pe primarul Longsight – cel pentru care puterea însemna dominație. El avea sens pentru mine – voia să fie conducătorul cel mai puternic, cel mai înțelept, cel mai bun și cel mai cumplit. Deci, desigur, distrugerea neînsemnaților era scopul lui. Ce altă modalitate mai bună să-și arate atotputernicia și să-și declare noile intenții?

Dar acum este un om nou... această „înviere” l-a schimbat. Pentru el, puterea de acum arată ca puritatea sufletului și el are cheile de la ușa respectivă. S-a făcut pe sine singura cale. Promisiunea lui e una a certitudinii. A eternității.

Orice dubii aș avea despre miracolele lui Longsight – învierea lui și preluarea asupra sa a însemnării altuia –, îmi dau seama că lucrul cel mai important nu e ce cred eu: este ceea ce crede primarul Longsight însuși. Și nu există discipol mai credincios decât el; el crede în el însuși mai mult decât lingușitorul Jack Minnow.

Dar dețin un secret, un secret pe care l-am ținut până acum: adevărul despre Jack Minnow. Sunt gata să ridic miza.

*

Când Seb ne face următoarea vizită, se încruntă la mine.

— I-ai făcut rău lui Mel?

— Seb, îți jur. Nu i-am făcut rău și nu am ucis-o pe Mel! Este... a fost... prietena mea.

— Verity spune că nu dai doi bani pe prietenii tăi, zice Seb

atotștiutor când despachetează ultima sa pomană de mâncare. Spune că-ți pasă numai de tine.

Încerc să-mi înghit lacrimile, dar Seb mă privește în ochi și mă cuprinde într-o îmbrățișare.

— Și Verity plânge, spune Seb strângându-mă. Ești prietena mea, Leora. De asta vă ajut, pe tine și pe mama ta.

— Ești un prieten incredibil, Seb. Și încerc să repar lucrurile.

Îmi șterge o lacrimă de pe obraz. Mi-aș fi dorit să fie un lucru sigur pentru el să-i ducă un mesaj lui Verity, dar ar fi nesăbuit… periculos. Însă îmi înflorește o idee în minte. Seb trebuie să o vadă, căci spune:

— Ce? La ce te gândești?

— Ești foarte bun la transmis mesaje, nu-i așa? întreb.

— Sunt foarte bun. Mai ales mesaje secrete, zâmbește mândru. Nimeni nu se așteaptă de la mine să am vreun secret.

Râd.

— Dacă ți-aș da un mesaj, te-ai asigura că ajunge la persoana potrivită? Nu ești obligat s-o faci. Poți să spui nu și nu mă supăr.

Se gândește o clipă.

— Cui ar trebui să i-l duc? întreabă zâmbind.

— Îl știi pe Karl Novak? continui, iar Seb dă aprobator din cap. I-ai putea duce un bilețel?

— Asta e ușor, spune Seb. Vine la brutărie în fiecare zi în drum spre muncă.

— Deci, o vei face?

— Da, mâine. Nu-ți face griji… poți conta pe mine.

Biletul pe care i-l dau lui Seb nu necesită un răspuns.

Doar am speranța că am dreptate să mă încred în Karl. Pe de altă parte, nici nu am altă variantă.

Capitolul treizeci și patru

Aerul e rece, în ciuda soarelui răsărit dimineața devreme; am nevoie de șal atât ca să-mi țină de cald, cât și pentru a mă ascunde. I-am cerut lui Karl să ne întâlnim lângă atelier și, tremurând pe aleea umbroasă, pot doar să sper că va veni.

Nu trebuie să aștept mult. Când face colțul și îi văd silueta la capătul aleii, îmi aduc aminte de prima noastră zi aici, în atelier. Mi se făcuse stomacul ghem când l-am văzut. Dar în această dimineață l-aș putea îmbrățișa.

Nu spune nimic, doar dă scurt din cap și continuăm să mergem împreună.

— Ești sigură? mă întreabă Karl în timp ce intrăm pe o ușă laterală în clădirea guvernului. Ești căutată pentru crimă… pare o prostie, să nu spun mai mult, să te duci chiar după unul dintre oamenii de care s-ar presupune că ar trebui să te ascunzi.

— Știu. Și *este* o prostie. Dar poate fi singura cale prin care să aflu ce se întâmplă și să schimb lucrurile.

Mă uit la Karl, la părul lui blond dat pe spate, ordonat ca întotdeauna. E un oficial al guvernului foarte potrivit; pare din peisaj, e greu să crezi că e de partea ciorilor. Dar trebuie să am încredere în el… și, chiar dacă nu e demn de încredere, tot ce am nevoie acum este să mă văd cu Minnow fată în față.

— Nu am omorât-o pe Mel, știi asta, nu-i așa?

Karl lasă să-i scape un râset.

— Da. Știu asta.

— Ai idee ce s-a-ntâmplat cu ea? insist.

Mă privește cu grijă.

— Sigur că am idee. Nu e prima dată când șefii au cerut ca cineva să „lipsească”. Dar e prima dată când nu am văzut un cadavru.

— Pari atât de diferit, Karl! Nu mă pot abține, trebuie să știu. Ce s-a schimbat… ce te-a făcut să te alături ciorilor?

Karl face o pauză de parcă m-ar evalua, hotărând cât de mult să spună.

— Am învățat câteva lucruri despre loialitate. De la tine, în mare parte.

Îl privesc, surprinsă.

— Mereu ai făcut ce trebuia, chiar dacă asta ți-a provocat suferință, continuă el. Asta m-a determinat să mă gândesc. Mai demult voiam doar să am o viață ușoară – să fac bani, să am succes –, apoi mi-am dat seama că toate acestea nu valorau nimic dacă nu aveam o conștiință.

Merge mai departe și eu îl urmez.

Karl m-a adus printr-un coridor abandonat și ascuns până într-o cameră care probabil că odinioară a fost un birou, dar acum funcționează ca depozit pentru scaune și mese rupte. Îmi croiesc drum printre mobilele puse unele peste altele, printre scaune cu picioare rupte.

— Va trebui să te închid… trebuie să fac să pară că te-am reținut. Trebuie să creadă că sunt de partea lui. Ți-l voi aduce pe Minnow, spunând că am găsit-o pe criminală. Dar nu-ți face griji, nu te voi lăsa singură cu el.

— Nu, așteaptă afară, spun. Vreau să fiu singură cu el. Karl dă din cap, înțelegător. Ușa se închide, se aude cheia și aștept, cu secretul în mâini, gata să deschid focul.

•*

Jack Minnow mă lasă să-l aștept. Am stat în picioare suficient timp cât să-mi doresc să fi fost intact măcar unul dintre aceste scaune. Așa că, atunci când ușa se deschide, tresar. Minnow intră, cu un zâmbet larg, mulțumit, cu umerii trași în spate și mândrie în pașii pe care-i face. Nu credea că avea să fie atât de ușor.

— Te-au cam prins! rânjește. Nu ești chiar așa de deșteaptă cum te crezi, nu-i așa, Flint? zice el și-și flexează degetele, mârâind ca un prădător, făcându-mi pielea de găină. Primarul va fi extaziat… totul se așază cum trebuie.

Pășește mai aproape și eu mă forțez să-mi apăr punctul de vedere. Îmi dreg glasul.

— Poate că nu eu sunt cea prinsă, zic și-mi tremură vocea. Crezi că am uitat de tine, Minnow?

Gura îi zvâcnește.

— Bravada nu te prinde. Frica, lașitatea, asta ești tu cu adevărat.

Detest faptul că vede prin mine, că pare să-mi știe slăbiciunile și speranțele… mereu găsește calea perfectă ca să intre și să le zdruncine. Nu și de data asta.

— Nu mă vei aresta, îi spun. Și nu-i vei spune lui Longsight că am fost aici. Vreau să-mi spui ce ai făcut cu Mel. Și vreau să știu unde e Gull.

Jack Minnow râde. Scuturând din cap, vorbește.

— Presupun că există un „dacă nu…” la sfârșitul acestei impresionante liste cu dorințe?

După voce, pare plictisit.

— Ai uitat? e rândul meu să zâmbesc. Știu lucruri despre tine, Minnow. Știu totul despre viața ta. Ai un secret și, dacă nu faci lucrurile pe care ți le cer, el va fi dezvăluit lumii. Cum crezi că vor reacționa oamenii când vor auzi că tatăl tău a fost un trădător – că a furat de la însemnați ca să dea la neînsemnați? Ce crezi că vor face când vor descoperi că le-ai întinat locul sfânt, rostindu-i numele acolo, noapte de noapte? Fiul unuia dat uitării, îndrăznind să ne sfideze comunitatea cu vorbele lui păcătoase. Cum vor reacționa, Minnow? Ce vor face când îți vor descoperi păcatele?

Minnow își ferește privirea, se uită în pământ. Maxilarul i se încleștează și mă întreb dacă va încerca să mă lovească. E nevoie doar de un țipăt și Karl va fi lângă mine.

Își trece o palmă peste capul ras și își fixează ochii pe mine. Își întoarce fața, doar puțin, spre ușă și mă gândesc că va încerca să fugă. În schimb, spune:

— În regulă.

Clanța se mișcă și sunt gata să-l văd pe Karl, dar ochii îmi joacă feste.

Clipesc și dau din cap; dar ele sunt aici! La ușă e Verity și nu e singură.

Gull o urmează – înaltă, grațioasă, stăpână pe sine. Fug spre ele. Întind brațele.

— Verity! Gull! strig.

Dar ele nu deschid brațele ca să mă primească. Fac un pas înapoi. Gull ridică brațul și bate palma cu Verity.

Și Verity zâmbește. Nu e zâmbetul unei prietene sau zâmbetul unei surori, ci zâmbetul unui arcaș care știe că poate trage.

Căci acum, când sunt atât de aproape, văd.

Iat-o pe Gull, dar nu e Gull pe care o știu. Poartă rochia noastră tradițională, care pare o imitație mai sărăcăcioasă a uniformei unui războinic. O armură din piele, o fustă moale de piele. Și, mai mult de-atât – ne poartă cerneala. Gull este

însemnată.

Când ne-am despărțit, singurele semne pe care le avea Gull erau acelea pe care și le făcuse ea însăși, semnele neîndemânatice de leșie care i-au ars pielea. Dar acum e o persoană nouă. Una făcută din cerneală.

Verity a dat drumul săgeții; privește când vârful ei îmi străpunge inima. Și încă zâmbește.

Dintre toate fricile legate de Gull – bătăi, torturi, chiar moartea – nici măcar una nu se apropia de asta.

— Gull… ce-ai făcut? îmi năvălesc din gură cuvintele înainte să le pot opri, fiecare din ele îmbibat cu groază.

— Vezi? se întoarce spre Verity. Atât de grăbită să arunce vina, mereu gata să pună vina la picioarele altcuiva.

— Ce… nu știu ce vrei să spui, o implor. Vreau să vadă că sunt eu; prietena ei – cea care a salvat-o din apă, cea care a luat-o din pericolul din Featherstone. Gull, eu sunt. Uită-te la mine.

Ochii ei, de un albastru de gheață, se întorc spre mine și nu e nimic altceva decât gheață în ei.

— Mă uit, spune încet. Tu te-ai uitat, Leora? își pleacă fruntea. Te-ai uitat după mine? Măcar ți-a păsat? Planul tău de la început a fost să mă lași la câini?

— Ce tot spui? șoptesc. Gull, m-au prins… m-au luat de lângă tine. I-am implorat să-mi spună unde ești.

Gull mă privește fix în ochi.

— De ce aș mai avea încredere în tine, Leora? spune. De ce aș avea vreodată încredere în tine?

Îmi vine să plâng când o aud spunându-mi numele.

— Ai mințit, spune Gull.

Am auzit vocea asta în vis – niciodată atât de tare, niciodată atât de sigură.

— Mi-ai spus minciună după minciună și eu te-am crezut, adaugă ea.

Încă am mâinile întinse, sperând să le întâlnească pe ale ei. Am venit aici pregătită să întâlnesc demoni, în schimb, am întâlnit un înger. O văd cum îi strânge și mai tare mâna lui Verity.

— Nu… n-am mințit, mă bâlbâi și mă simt de parcă aș fi pe o ambarcațiune, cu podeaua legănându-mi-se sub picioare. Gull, eu… tu ești prietena mea.

Sună atât de penibil, ca un copil pe terenul de joacă.

— Nu o lăsa să-ți vorbească despre prietenie, se aude vocea rece a lui Verity, și văd cum degetele ei le strâng pe cele ale lui Gull. Asta trădează pe toți cei pe care pretinde că îi iubește.

— Verity, *Vetty,* haide, iar glasul îmi tremură și clipesc ca să îndepărtez lacrimile. Nu putem discuta?

Verity ridică din sprânceană.

Ochii mei obosiți văd însemnele lui Gull. E ușor să o citesc. Nu sunt semne de pedeapsă.

Sus pe brat are elogii, semne care îi laudă trădarea. Le văd strălucind aproape auriu, deși cerneala de sub pielea ei este neagră. Semnele se mișcă și sclipesc în imagini luminoase și mărețe. O imagine cu ea plecând de acasă și pășind liberă prin pădure. O scenă care o arată acceptându-și tatuajele, precum primește un copil o haină călduroasă. Mi-e groază să-mi imaginez ce e pe spatele ei. Pe spate nu aveau cum să-i permită să-și tatueze familia adevărată – va fi trebuit să renunțe la ei odată cu tot ce a cunoscut vreodată.

— M-ai mințit, spune iar, și de data asta strig și eu.

— În legătură cu ce te-am mințit?

— Mi-ai spus povești de groază despre Saintstone, spune încet, pe un ton afabil, sigură pe ea.

Nu pare deloc să fie Gull, mă gândesc.

— Mi-ai spus că ești o victimă, continuă ea. Mi-ai spus că ai fost obligată să trăiești sub un regim crud și restrictiv. M-ai făcut să-mi pun credința la îndoială și, pentru asta, probabil că ar trebui să-ți mulțumesc.

Acum îi recunosc tonalitatea; vorbește ca Longsight.

— Căci acum știu că viața de care am fugit era falsă și opresivă, așa cum ai spus mereu, adaugă ea.

Așa cum am spus mereu? Sunt ametită, gândurile îmi tulbură și-mi întunecă mintea și simt cum mi se strânge stomacul – o amețeală atât de puternică!

— Niciodată n-ai iubit Featherstone-ul, dar mi-ai spus că Saintstone era la fel de rău, dacă nu chiar mai rău. Mi-ai spus toate poveștile tale cu regretele. M-ai făcut să cred în fantome pe care doar tu le puteai vedea.

Gull dă drumul blând mâinii lui Verity și-și trece degetele peste fustă, de parcă i-ar nivela cutele.

O urmăresc cu privirea și văd că a fost însemnată și acolo…

cu alb. Picioarele ei sunt ca fulgii de zăpadă… dantelați cu linii albe. Povestea ei înoată spre suprafață: povestea unei fete care a fost pierdută și s-a găsit.

— M-ai adus aici, luându-mă de lângă tot ce am știut și tot ce am crezut, și-apoi m-ai lăsat – m-ai abandonat. Ești bună la asta, nu? Verity e cea care m-a găsit.

O ia iar de mână.

— Niciodată n-am vrut să te abandonez, i-am spus.

— Și totuși… se încruntă. Ești fericită doar când distrugi ceva. M-ai făcut să cred că era o minciună casa mea, că Saintstone e mai rău. Verity a venit, și-a întins mâna și m-a luat cu ea. Am învățat atât de multe! Cel puțin, Leora, am văzut lumina.

Cicatricile încă îi acoperă brațul. Trebuia să arate totul ca o constelație de stele, un univers îndepărtat. Dar arată ca urmele unei boli – una căreia a avut noroc că i-a supraviețuit.

Nu am ce spune sau ce face.

Nu e nimic ce nu-mi vor lua.

Jack Minnow lasă liniștea să înflorească într-un nor de gaz otrăvitor, savurându-mi necontenit fiecare respirație – jubilând la moartea unui suflet.

— Asta ai vrut, da, Flint? vocea lui mă face să tremur. Ți-am îndeplinit dorința și ți-am arătat-o pe… prietena ta, aruncă el cuvântul ca pe un cărbune fierbinte în mâinile mele. Chiar ai crezut că poți să-ți folosești vreun gram din puterea ta asupra mea? Amenințându-mă să-mi dai în vileag secretele, spune, iar vocea lui e la limita râsului. Leora, am atât de multe secrete! Le țin aproape și am grijă de ele. Sunt stăpânul secretelor mele – nu crezi că am învățat până acum să-mi fac trecutul să lucreze în favoarea mea? De parcă, printr-o mică lovitură, m-ai putea ruina: tu nu poți nici măcar să mă faci să mă împiedic.

— Dar dacă ar ști oamenii… spun atât de încet, încât abia mă aud.

— Dacă oamenii ar ști, ce? întreabă. Când ai putere, chiar și secretele tale sunt avantaje. Nimic din ce spui nu mă poate speria sau controla. Ești un nimic – nici măcar nu meriți să fii vânată.

Se dă deoparte, lăsând liber drumul spre ușă.

— Du-te, Leora, pleacă! mai am mulți ași în mânecă pentru tine; ar fi păcat să fii capturată așa de devreme.

Încep să merg. Când aproape trec de el, îmi strigă:

— Prinde!

Ridic o mână și prind ce a aruncat.

Deschid palma și văd o sticlă mică – formă cunoscută. O sticluță de tuș roșu. Analizez eticheta – e o firmă care nu îmi este familiară. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Minnow și el îmi rânjește leneș.

— Un nou tip de cerneală. Mare descoperire tehnologică.

Examinez iar sticla, încruntându-mă.

— Imaginează-ți un tuș făcut să se degradeze, cerneală care e făcută pentru a fi distrusă de organism. Tatuajele cu cerneală din aceasta se șterg în câteva zile. Ar părea… ei bine, ar părea aproape un miracol.

Mă uit la sticlă, apoi la fața lui Minnow.

— Semnele primarului? spun, cu vocea amorțită.

— Vezi tu, Flint. Nu mi-e teamă că-mi știi secretele. La urma urmei, cine te-ar crede?

Când alerg afară din încăpere, aud în urechi doar ecoul râsului lui Jack Minnow.

Capitolul treizeci și cinci

Odată ajunsă afară, văd că e o altă adunare. Acoperindu-mi fața, mă alătur gloatei. Miroase a transpirație, miasma creată inevitabil de o mulțime de oameni înfierbântați și nervoși, blocați într-un loc. O picătură de transpirație își croiește drum în jos, pe spatele meu.

Îți poți da seama că oamenii sunt frustrați – nedorindu-și să fie aici, dar obosiți ca rutina să le fie întreruptă constant de întrunirile publice. Oamenii vor acțiune; vor să știe cum are de gând primarul Longsight să oprească atacurile.

Când s-a schimbat totul? Mai demult impunea respect; erau numai tăcere și adorație când se arăta în fața noastră. Cum se poate ca, după toate câte s-au întâmplat – după învierea lui miraculoasă, isprăvile lui incredibile –, să fie mai puțin impresionant? Tot ce era odinioară strălucitor acum pare tocit. Cum se face că puterea poate fi pierdută atât de ușor? Frica este o băutură magică, iar Sana a lăsat-o la infuzat până la perfecțiune.

Încă sunt uimită după întâlnirea cu Minnow. Ating cu degetele sticla cu tuș din buzunar. Toți mușchii îmi sunt încordați… de parcă aș fi alergat sau m-aș fi pregătit pentru o luptă. Adrenalina îmi alertează simțurile.

Când urcă pe scenă primarul Longsight – cu brațele întinse, gata să primească aplauzele –, tăcerea este absolută.

— Oamenii mei, spune, și cred că vocea îi este șovăitoare. Oamenii mei, v-am auzit plânsetele. Vă este teamă și suferiți. Credeți-mă, simt durerea voastră în mine. Vă întrebați de ce pare că neînsemnații au devenit mai puternici și vă întrebați de ce nu le arătăm că noi suntem mai puternici.

Aici se aud strigăte de consens și în urechile mele sună iritant. Longsight face o pauză și își înclină capul de parcă ar studia mulțimea… plănuind atent ce să le spună în continuare. Le simt dorința ca pe un curent, au pumnii încleștați, picioarele bine înfipte în pământ. Vor ca el să le ceară să intre în luptă: niciodată nu au fost mai pregătiți. Mă aștept să-l aud chemând la luptă, să ridice glasul și să cheme trupele. În schimb,

zâmbește.

— Ne aflăm în pragul a ceva cu totul nou, ceva măreț, spune Longsight, iar vocea lui exprimă încredere. Ați privit vreodată pe cineva murind?

Asta le atrage atenția. Zâmbetul încă îi joacă pe buze și mă uit neliniștită în jur.

— Moartea *cuiva* sau moartea a *ceva...* nu contează. Dacă ați văzut moartea, probabil vă este cunoscut ce înseamnă „chinurile morții”.

Mă cutremur. Sunt iar în căsuța noastră, privindu-l pe tata în vreme ce mama îl ține de mână. Eu am văzut moartea.

— Chinurile morții sunt ultimele încercări ale omului sau ale animalului de a se reîntoarce la viață. Corpul se zbate, respirația se amplifică, degetele se încleștează, e agitația agoniei finale, spune el, continuând să zâmbească. Pentru toată lumea, chinurile morții pot părea ca viața – o luptă care s-ar putea să fie câștigată –, sunt violente și au o anumită putere, de nedescris. Dacă vedeți pentru prima dată pe cineva aflat în chinurile morții, ați fi iertați de-ați crede că-și revine. Dar aceia obișnuiți cu moartea văd aceste manifestări exact așa cum sunt: un semn clar că sfârșitul e doar la câteva clipe distanță.

A atras total atenția oamenilor… ochii sunt ațintiți asupra lui, nimeni nu vorbește, nimeni nu se foiește, nu tușește.

— Nu-i lăsați pe neînsemnați să vă păcălească, prieteni, spune primarul Longsight și-și duce mâna la piept, de parcă ar aduce un omagiu. Acțiunile lor: furtul cărților noastre de piele. Pângărirea camerei sacre de aducere-aminte. Acestea nu sunt altceva decât ultimele zvâcniri ale unui neam care știe că i-a sunat ceasul. Recunosc, chinurile morții nu sunt plăcute ochiului – unele sunt chiar înfricoșătoare –, dar noi nu ar trebui să ne temem de aceste ultime acte disperate ale unor oameni slabi și nefolositori. Mor. Și tot ce avem noi de făcut este să așteptăm.

Să așteptăm? mă gândesc. Acesta este ultimul lucru pe care-l vor oamenii ăștia. Și, într-adevăr, se aude un murmur furios de dezacord.

— Vreau să rămânem concentrați. Oamenii din Saintstone nu sunt aici să lupte; suntem aici să trăim în pace și prosperitate. Să vă spun o poveste.

Cineva huiduie; s-au săturat de povești. El nu bagă-n seamă atitudinea lor și continuă:

— Îmi aduc aminte de preaiubita noastră povestitoare, Mel, care mi-a spus odată cum a văzut că în viitor era unitate. A văzut o vreme în care neînsemnații se vor întoarce la noi în genunchi, implorând iertare. A prezis o zi când toți neînsemnații se vor pocăi pentru rebeliunea lor încăpățânată și vor vedea lumina. A văzut, în înțelepciunea ei profetică, mulțimi ale celor care erau odinioară neînsemnați venind de bunăvoie să-și ispășească păcatele și să fie însemnați. Cred că-i sunt datoare să urmez această viziune – avem adevărul în mâinile noastre, pe pielea noastră stă înscrisă calea spre mântuire. Sunt astăzi aici să vă spun că vine o renaștere; adevărat vă spun, aceasta a început deja.

Iar acum știu ce plănuiește Longsight să facă.

— Prieteni! Astăzi vă prezint... viitorul!

Vorbește cu dezinvoltură și se uită lângă scenă cu o expresie de entuziasm pe față. Mă duc și mai aproape.

Oamenii sunt încă tăcuți.

Verity e prima și în spatele ei vine Gull, înfășurată în haine. Zâmbetul ei timid și plin de speranță mă face să-mi dea lacrimile. Dacă aș putea să mă duc mai aproape...

Nu o să meargă. Longsight a judecat greșit mulțimea. Te rog, nu.

— Mulți dintre voi își vor aminti ziua în care Leora Flint s-a întors la noi – trădătoarea aceea, încă de negăsit, o amenințare la adresa păcii noastre.

Mă uit în jur, așteptând să mă observe cineva și să mă dea de gol.

— În orice caz, poate nu știți că o altă tânără a sosit aici în acea zi. Și, deși odată cu întoarcerea lui Flint am avut parte de o revenire a întunericului, a fost și o luminiță. Bineînțeles, inițial am fost nesiguri – căci cea care a venit la noi în oraș odată cu Leora Flint era o neînsemnată.

Vocile bubuie în jurul meu. Se aud ca un tunet îndepărtat înainte să înceapă furtuna. *Nu,* șoptește vocea din capul meu. *Nu, nu, nu.*

Dar ea e aici. Amândouă sunt aici – o Verity mândră și credincioasă și o Gull curajoasă și proastă – cu pielea ascunsă deocamdată, e-n siguranță doar pentru că e-nfășurată în acea pânză.

Longsight continuă să vorbească.

— Sunt aici să vă spun că Mel a avut dreptate – există speranță, și acea speranță poate fi găsită în unitate. Că neînsemnații se vor întoarce, se vor întoarce la pământul și la cultura pe care le-au alungat; și, când vor veni, vor îngenunchea și vor implora să fie aduși pe calea adevărului.

— Și-i vom distruge! strigă o voce singuratică.

Primarul Longsight face o pauză, cu capul drept. Inspiră. Eu aproape am ajuns la scenă.

— Nu-i vom distruge, nu, vorbește el mai încet, iar asta îl face să pară și mai sinistru. Îi vom *testa,* zice, apoi face o pauză și se uită în jur. De ce s-au întâmplat toate acestea? Învierea mea, trupul meu care a devenit nemuritor? Pentru că acum este un nou început. Este timpul ca neînsemnații să ne ceară îndurare și să se predea adevărului – mărturisindu-și căile demonice și intrând sub acul desenatorului. Și-atunci le vom da drumul înăuntru. O comunitate nouă, unită... sufletele pierdute și regăsite.

Este ca și cum ar fi imun la furia crescândă și la neîncrederea care fac mulțimea să spumege. Căldura ne-a învăluit... este de nesuportat. Fețele pe care curge sudoarea sunt gata să se îmbăieze în ploaia de sânge răcoritoare. Și totuși, Longsight ia liniștea drept acceptare, drept susținere... și își dezvăluie capodopera.

Gull își dă mantia jos.

Rumoarea începe de la oamenii care sunt cel mai departe de scenă. E greu să vadă albul pe alb – delicata pânză de păianjen a tușului de pe pielea palidă a lui Gull. Întrebările lor se revarsă în față și răspunsul plutește înapoi:

— Neînsemnata e însemnată.

Vuietul izbucnește când eu pun piciorul pe scenă. Oamenii nu sunt impresionați – ei văd o neînsemnată în haine de însemnat, un impostor, personificarea blasfemiei.

Și nu vor accepta așa ceva. Se revarsă pe scenă, călcându-i în picioare pe cei care se mișcă prea încet. Un paznic încearcă să-i împiedice să urce pe scări, dar e pocnit fără milă și cade, călcat în picioare. Abia dacă am o secundă la dispoziție. Mă avânt înainte, îl împing pe Longsight din calea mea și iau microfonul din suport. Sunt singura care mai poate face ceva.

— Oameni din Saintstone! spun la microfon, dar nu mă aude nimeni din cauza haosului, așa că strig și mai tare. Oameni din

Saintstone, opriți-vă și uitați-vă la mine!

E ca și cum aș privi niște piese de domino căzând pe măsură ce fiecare vede cine li se adresează și își avertizează vecinul – rumoarea vine ca un val, până ce atenția lor se îndreaptă asupra mea, mulțimea încă strigând furioasă.

— Nu fiți nesăbuiți! Nu vă comportați într-un mod care i-ar rușina pe strămoșii voștri! țip eu și sunt nevoită să accentuez fiecare cuvânt. Orice veți face astăzi vă va rămâne pe conștiință și în suflete pentru totdeauna.

Simțind o mică schimbare în tensiunea din mulțime, risc o privire peste umăr. Oamenii care se grăbeau să urce pe scenă stau acum pe loc. Gull pare șocată, privirile ni se intersectează, ochii ei sunt muți, plini de teroare. Văd în ei o urmă din prietenia noastră – prietena mea căreia îi era mereu teamă, cea care voia mereu să fie corectă, cea pe care chiar oamenii ei au numit-o un blestem. Stă aici, respinsă din nou. A respectat regulile, a făcut ce trebuia… a făcut tot ce a putut ea… dar nu e suficient.

Mai mulți paznici vin în piață din clădirea guvernului și, acum, că mulțimea e sub control, atenția lor se mută asupra mea.

Desfac șalul care îmi acoperă fața.

— Sunt Leora Flint. Trădătoarea voastră, fugara voastră.

Paznicii de pe scenă se duc mai aproape de margine, ca niște câini cărora stăpânul le cere să mai aștepte. Primarul Longsight privește, uimit, apoi încântat, jubilând de satisfacție că m-a scos din ascunzătoare.

— Nu vă cer să mă credeți… doar vă implor să mă ascultați, le spun și simt o mișcare în spatele meu, un paznic nu e atent. Nu sunt aici ca să vă distrug sau să vă trădez, sunt aici pentru adevăr. Adevărul este că nu puteți avea încredere în cei care vă conduc. Sunteți mințiți în fiecare zi. Semnele dispărute de pe pielea primarului, învierea lui… toate sunt minciuni!

Acesta e momentul în care se năpustesc cu toții. Pare că zece, douăzeci de paznici sar să mă imobilizeze… de parcă aș fi un urs, un lup, o vrăjitoare. Microfonul se izbește de pământ, zgomotul făcut se aude din amplificatoare ca un asasinat. Capul îmi este ținut cu forța lipit de podeaua de lemn a scenei, iar printre picioare și tălpi care tropăie văd ceva care-mi dă o fărâmă de speranță.

Gull și Verity au dispărut.

Capitolul treizeci și șase

Cam atât despre controlul asupra propriei mele vieți. Nu pare că ești autonom când stai într-o celulă la închisoare, doar cu o saltea și o găleată drept companie. Dar dacă de asta este nevoie pentru ca prietenii mei să fie în siguranță, atunci aș face-o iar și iar.

Sunt într-o celulă alături de a lui Connor, pe diagonală cu Obel, în partea opusă, și, când stau cu picioarele încrucișate și cu fruntea sprijinită greu pe bare, începe să vorbească.

— N-am fost un om bun, Leora.

Nu mă uit în direcția lui, doar las cuvintele să ajungă la mine ca bâzâitul unei muște captive.

— Când am venit la Saintstone, am crezut că am șansa de a fi liber. Era orașul unde îmi puteam îndeplini visul de a fi desenator – mi-am împlinit cea mai mare dorință în ziua în care am deschis atelierul. Dar eram îngrozit în fiecare zi, spune el, iar eu ridic privirea când aud asta. Era nevoie doar ca o singură persoană să-mi descopere secretul și totul, pentru care muncisem din greu… tot ce învățasem… totul ar fi fost pierdut. Crezusem că am găsit un loc unde mă potriveam, dar singurul mod în care puteam trăi era mințind în fiecare zi. Când încercam să fiu eu, cel adevărat, însemna că locul meu nu era în Featherstone, și, când am găsit un loc unde mă simțeam ca acasă, singurul mod în care puteam fi în siguranță era acoperindu-mă în vopsea adevărată și în minciuni. O stare precară, dar eu credeam că înseamnă libertate. Am auzit veștile venite din Featherstone. Știam ce se întâmpla – suferința și mizeria –, dar nu le puteam lua apărarea fără a risca tot ce muncisem. Așa că, atunci când te-am întâlnit pe tine, am văzut răspunsul.

— Oh, nu, Obel. Nu mai pot face față unei alte discuții despre cum sunt eu cea specială. Uite unde m-a adus asta.

— Așa stau lucrurile, fată dragă. Nu m-am gândit că ești specială, nu de la început. Dar m-am gândit că, dacă te-aș fi convins că ești și te-aș fi împins, atunci poate că tu ai fi putut face lucrul pe care mie îmi era prea frică să-l fac. Tu, candidata

perfectă: o neînsemnată în piele însemnată, o însemnată cu sânge de neînsemnat. Cine să fie mai bun pentru a trimite un mesaj de speranță în Featherstone și să lupte pentru libertatea lor? Mi-am spus că era adevărat. Nu am mințit, doar am controlat câteva dintre modurile în care ai aflat povestea ta. Mi-am spus că, de dragul familiei mele de-acasă, era în regulă – că oricum asta ar fi vrut și tatăl tău. Dar nu era povestea mea. Nu ar fi trebuit să te împing de la spate, așa cum am făcut-o. Te-am făcut să mergi la Featherstone când, de fapt, știam că responsabilitatea era a mea, eu ar fi trebuit să fiu cel care să-și ajute poporul. Te-am manipulat și am făcut-o cu bună știință.

A fost manipulare? mă întreb. Tot ce am vrut a fost să-mi mulțumesc maestrul și să devin bună la munca pe care-o făceam. Nu simțisem nicio presiune… simțisem doar că eram specială; în sfârșit, *în sfârșit,* în rolul pe care mi-l dorisem, de parcă intrasem într-un club secret. Și-atunci, am știut că el avea încredere în mine, destul cât să mă lase să-i aflu secretele. Ei bine, m-am simțit specială.

— Te-am lăsat să-ți asumi riscuri pe care nu ar fi trebuit să ți le asumi niciodată. Am fost un laș… și încă sunt. Dar, fată dragă, ai făcut pe toată lumea să se simtă mândră. Ești cea mai curajoasă persoană pe care o știu.

Gratiile apasă pe fruntea mea ca o durere de cap, dar tot nu mă mișc. *Aș putea dormi aici,* mă gândesc. Aș *putea muri aici.*

*

În vis, merg de mână cu Mel. Mă întărește fiecare pas pe care-l fac cu ea. În timp ce ne plimbăm, îmi spune o poveste.

Se zice că zeii nu dorm. Căci, dacă ar dormi, lumea ar trebui să se oprească și să aștepte ca ei să se trezească. Toate aceste momente mărunte datorită cărora exiști, magia respirației și a bătăii unei inimi – lucrurile care trebuie să continue și să continue, ca să nu mori, acestea sunt posibile doar pentru că există zei care nu dorm.

Un zeu sub o pătură, cu ochii închiși și inert – ei bine, acela este un zeu pe lângă care te poți furișa; acel zeu poate fi ucis în somn. Căci somnul este o stare de vulnerabilitate și nu poți să te apropii de un zeu pe furiș. Un zeu nu trebuie să moară.

O prințesă poate dormi. Poate dormi o sută de ani, dacă așa dorește. Dar în timp ce doarme nu poate să se joace, să farmece pe cineva sau să domnească. Nu-i de mirare că somnul este un

blestem folosit de vrăjitoare. În vreme ce prințesa doarme, vrăjitoarea poate să facă jocurile, să facă vrăji și să domnească în locul ei.

Ce ar trebui să faci dacă vezi o prințesă care doarme? Oh, te vei opri un moment și vei privi – își odihnește mâinile atât de frumos, părul îi atârnă atât de drăguț, buzele îi par numai bune de sărutat. Nu e adorabilă când doarme? Dar în timp ce doarme, pământurile sale intră în ruină; în vreme ce doarme, oamenii ei sunt măcelăriți; când doarme, răul poate umbla liber.

Trebuie să o trezim, dar cum?

Cu un sărut? Nu fi ciudat!

Scuturând-o? Poate că ar merge.

Plesnind-o? Teamă mi-e că nu se poate.

Să strigăm, să țipăm cât putem de tare:

TREZEȘTE-TE!

Trezește-te, prințesă, să vezi distrugerile!

Trezește-te, prințesă, să vezi că, atâta vreme cât ai avut ochii închiși, tot ce e groaznic s-a strecurat în lumea noastră.

Trezește-te, prințesă! TREZEȘTE-TE!

Când se va trezi, va plânge. Dar va acționa.

O prințesă nu poate dormi o eternitate.

Capitolul treizeci și șapte

Mi s-au dat haine tradiționale. O fustă de piele plisată și pieptar. Lasă la vedere fiecare tatuaj pe care-l am pe piele... inclusiv semnul care a apărut cel mai recent; semnul surorilor reunite, cu mâinile împreunate, în față, central. Este o plimbare sumbră cu paznici de ambele părți și cu Minnow conducând procesiunea, și am pielea de găină. Mi s-a dat permisiunea de a-mi purta propriile cizme și ele țăcăne ușor când ne îndreptăm spre camera de aducere-aminte.

Intrăm pe o ușă laterală și ăsta e un lucru bun, căci la ușa principală e o coadă care aproape umple piața. Camera este mare, dar nu suficient cât să încapă aici întreaga comunitate... poate că odinioară era. Dar asta nu pare să-i oprească pe toți cei din Saintstone să încerce să intre ca să arunce un ochi la ce a plănuit să facă primarul Longsight cu trădătoarea, dezamăgitoarea, criminala Leora Flint.

Ultima dată când am fost aici, viața mi s-a schimbat pentru totdeauna. Mi-am aflat toate secretele, secretele pe care atât de mulți păreau să le știe deja. Toată ura pe care am fost învățată să o simt față de neînsemnați – și deopotrivă toată frica – m-a determinat ca în acea zi să renunț până și la tatăl meu.

Am văzut mereu doar jumătate de lume. Din ce știam, pământul e plat. A fost nevoie să merg de cealaltă parte, dându-mi ignoranța la schimb pe experiență înainte să pot vedea frumusețea perfectă a întregului glob. Acum îmi sclipește în amintiri, ca un glob de cristal, dar nu-l mai întreb ce-mi rezervă viitorul. Vreau doar să arăt lumii splendoarea lui.

Sunt pusă să stau pe podium, acolo unde să mă poată vedea toată lumea cât așteaptă să înceapă spectacolul. La ceva vreme după sosirea mea, Obel și Connor sunt aduși și ei pe platformă – nu știu de ce – și stau în partea din spate. Primarul Longsight stă pe un scaun din lemn sculptat cu ornamente. Minnow e în spatele lui, alert și grijuliu. Longsight se bucură de vibrația de entuziasm care ia în stăpânire totul în jurul nostru.

Refuz să-mi țin privirea plecată. Nu sunt aici ca să mă las intimidată sau speriată; nu am să mă comport ca și cum aș fi

vinovată sau rușinată. Mă uit în ochii fiecărei persoane de pe fiecare rând până ce sunt atât de sus și de departe deasupra mea încât nu le mai pot distinge trăsăturile. Observ întâi cine lipsește – nu e Gull, nici Verity –, dar îi văd pe Simon și Julia, părinții lui Verity, iar Seb stă alături de ei. Îmi face cu mâna și expresia mea de fațadă aproape se face praf.

Mama e aici. Îi văd fața și aproape urlu – știu de cât curaj a avut nevoie ca să iasă din casă. Stă destul de în față, unde nu poate vedea privirile celor din spate. A ales să stea unde o pot vedea eu și, când mă uit la ea, văd doar iubire. Pulsează în ea, aproape bătându-mi în inimă. Ochii, fața ei – zâmbetul acela mic, puternic, mișcarea vagă din cap transmițându-mi susținere, simt toate astea de parcă un stadion întreg m-ar încuraja. Ea nu e înfrântă; ea nu e zdrobită. Niciodată n-am văzut un om mai puternic, atât de nobil, de frumos, cum e mama mea acum. Rămân cu ochii la ea și nimic altceva nu mă atinge, pentru că iubirea ei e un munte, iubirea ei e o armură, iubirea ei e un scut care nu poate fi distrus.

Când Jack Minnow pășește în față, o rumoare traversează încăperea: *șșșșt...* La asta se referea când a zis că mai avea surprize pregătite pentru mine?

Cere să se facă liniște. Când vorbește, vocea lui este o stare de fapt și este calmă, dar cu atât mai impresionantă.

— Mulțumesc pentru că ați venit. Astăzi este o zi pentru dreptate! Dreptate și sărbătoare! Mi s-a dat permisiunea de a vorbi în numele conducătorului nostru; datorită lui, acest dușman al nostru – această teribilă amenințare la adresa comunității noastre – a fost adus să dea socoteală.

Nu știu dacă e pentru că o spune Minnow sau dacă oamenii au în sfârșit pe cineva care să-i unească în ură, dar cuvintele lui Jack Minnow sunt auzite, urechile sunt deschise. Se aud șoapte călduroase de susținere.

— Și astfel, îmi revine mie onoarea de a vi-l prezenta pe primarul vostru, Dan Longsight, ale cărui înțelepciune și credință sunt de neîntrecut.

Se aud câteva aplauze. Nu chiar adulația puternică din zilele lui de glorie, dar tot aplauze. Cât de repede se schimbă loialitatea oamenilor! Acum îmi dau seama că Longsight trebuie că-și trăiește viața fiindu-i frică de aceste schimbări de gust și favoare.

Primarul Longsight se ridică și pășește în față. Are doar un acoperământ legat la brâu: fără mantie de data aceasta, e doar piele și tuș și cicatrice. Cerneala lui... oh, cerneala lui e prea frumoasă pentru cineva atât de înnebunit de ură! E acoperit de cele mai complexe semne: geometrie și unghiuri, linii și forme care vorbesc despre numere sacre, mistere ale universului, infinit și abundentă. Dar astăzi le văd dansând într-o schiță discordantă – margini fine și unghiuri strânse mă privesc ca niște tăișuri. Radiază încredere.

Când vorbește, este succint.

— Conform obiceiurilor și legilor noastre, o condamn pe Leora să fie însemnată cu o cioară și să fie uitată pentru totdeauna.

Reacția mea aproape că e una de dezamăgire. Este foarte asemănător cu un anticlimax. Și totuși, răspunsul oamenilor îl satisface pe primarul Longsight. Este o pedeapsă relativ ușor de prevăzut, dar și șocantă.

Și-atunci știu cu certitudine că nu mai cred. Îmi aduc aminte de însemnarea lui Connor Drew, iar credința mea de neclintit este că sufletul i-a fost distrus. Cu toții am văzut lucrurile așa – că această singură cale de salvare, unicul mod prin care ar fi fost amintit și ar fi trăit pentru totdeauna îi fusese luat. Ar fi fost făcută o carte de piele, dar aceasta ar fi fost distrusă de focul judecății. Am văzut un om fără speranță, fără viitor sau scop în viață. L-am văzut în el pe tatăl meu care, conform obiceiurilor noastre, merita, de asemenea, nimic mai mult decât să fie uitat instantaneu de către toți la moartea sa. Groaza gândului m-a apucat de gât; m-a ținut trează; a motivat totul – a trebuit să-mi salvez tatăl.

Și totuși, iată-mă aici, pe punctul de a fi însemnată cu o cioară. Și nu simt groaza condamnării eterne. Privitorii pot simți tot ce am făcut pe scena aceea în ciudata zi de toamnă a anului trecut, dar eu mă simt de nepătruns. Să-mi radeți părul, să mă însemnați cu tuș – sufletul îmi rămâne același.

Ce doare e că Obel este cel care va face asta.

Mă împinge în jos, astfel încât să îngenunchez în fața mulțimii. Mâna lui îmi apasă capul înainte și aud scrâșnetul foarfecii tăindu-mi o mână de păr de la ceafă. *Probabil îl doare mâna,* mă gândesc. Este adusă o cărămidă pe care să-mi sprijin capul când el taie și mai mult păr și apoi îmi rade zona cu o lamă. Îi simt mâinile calde pe scalp, apăsarea lamei, gâdilatul părului care

este dat deoparte. Mâinile lui par sigure, chiar dacă știu actul imposibil de voință necesară pentru ca el să nu strige de durere când mânuiește ustensilele cu mâna dreaptă. Semnul nu va fi frumos; asta știu sigur.

Îmi doresc să nu-mi fi plăcut sunetul – bâzâitul mașinii, felul în care se schimbă nota când acul lovește pielea, melodia pe care o face apăsându-mi pe scalp în vreme ce Obel desenează cu cerneală, lăsând-o să-mi pătrundă pielea de milioane de ori. De fiecare dată când ridică mașina pentru a mai lua tuș, simt ușurare… și apoi iar o apăsare. Durerea e ca o mușcătură – ciugulitul pe care-l face pliscul unei ciori.

Când mă ridic, amețită și transpirată, să dau ochii cu mulțimea, pare că toată lumea respiră după ce și-a ținut aerul și oamenii se ridică în picioare, tropăind atât de tare încât se cutremură sala. Aplaudă, ovaționează, își bat joc – fac mutre și gesturi doar pentru mine. În această clipă, tot ce au urât, toate modurile urâte în care au fost tratați și prost informați, toate sunt aruncate spre mine într-o izbucnire nebună de țipete și urale de sărbătoare.

Ce se întâmplă acum? Risc o privire spre primarul Longsight și, deși aplaudă și el, îmi dau seama – sau simt – că nu a terminat cu mine. Focul arde încă, și la fel și răzbunarea lui.

Fac singurul lucru care-mi dă putere și îmi las părul rămas să-mi cadă peste umeri, acoperindu-mi tatuajul. Mama obișnuia să-mi spună să-mi țin capul plecat, dar când mă uit spre ea, știu că niciuna dintre noi nu mai crede în asta. Amândouă stăm neclintite, cu umerii drepți și picioarele bine înfipte în pământ. Nu suntem făcute să ne înmuiem ca niște fulgi de zăpadă – cu capetele atârnând; suntem arbori seculari puternici precum stejarii.

Astfel, abia îi remarc pe cei doi oameni care aduc o nouă mașinărie. Spectatorii o văd totuși, și strigătele izbucnesc. Se impune tăcerea.

Un mic pătrat din platformă – cam de mărimea palmei mele deschise – este tras în sus de un inel și mutat lateral. Înăuntru e băgată o ramă de lemn în formă de T, doar un pic mai mică decât mine. Mi-aș dori să nu mă fi gândit la copaci, pentru că acum de asta îmi amintește – duritatea lemnului, nodurile și granulele care se întrezăresc. Se lasă pe spate la aproape 75 de grade și, în loc de frunze sau crengi, sunt curele din piele.

Plămânii mi s-au micșorat, mă gândesc – nu mai pot inspira ca lumea; cineva mi i-a strâns în pumni.

Primarul Longsight pășește din nou înainte și eu sunt o creatură împietrită de frică. Jack Minnow vine prin spate și mă prinde de încheieturile mâinilor. Trag cu toată forța, încercând să mă smulg din strânsoarea lui. Dar el a fost mereu mai puternic. Primarul li se adresează oamenilor.

— Mare bucurie îmi face loialitatea voastră când văd cum sărbătoriți cu mine însemnarea uneia date uitării. Dar nu vi se pare că aceasta este o sentință care nu pune punct final? Nu ni se ia ceva din satisfacția de a vedea cum se face dreptate *până la capăt*?

Se uită prin sală la fețele cu zâmbete pe jumătate înghețate, cu urale încă proaspete pe buze… dar o nouă tensiune șuieră printre ei.

— În această dimineață ne-am adunat aici pentru dreptate. Și dreptate veți primi!

Atunci Minnow mă trage deoparte, iar călcâiele mi se înfig în baza T-ului de lemn. Curelele de piele sunt strânse ferm și legate de asistenți în vreme ce Jack Minnow mă ține nemișcată de încheieturi și rânjește mulțumit. În cele din urmă, m-a adus unde a vrut. Ei au câștigat. Îmi ridică un braț și-l leagă de lemn. Pieptul îmi e întins la maximum, iar durerea îmi cântă în umeri când îmi este legată și cealaltă încheietură. Unghiul ramei înseamnă că trebuie să mă las pe spate de parcă aș fi gata să cad. La școală ne puneau să facem exerciții de încredere; eu doar în Verity am avut încredere ca să mă arunc pe spate, știind că mă va prinde și că nu mă va lăsa să cad. Lemnul scârțâie, dar mă ține; pieptul mi se ridică și coboară – fiecare respirație e un efort de voință și putere. Simt tălpile cizmelor începând să-mi alunece și mișcările mă fac să atârn tot mai jos, cu pielea întinsă pe încheieturi de parcă sunt mușcată.

— Desigur, ne supunem propriilor reguli – ea trebuie să aibă o carte de piele, trebuie să i se citească semnul, iar cartea ei de piele trebuie să fie arsă în focul judecății.

E greu să văd pe toată lumea, cum am capul așa plecat pe spate, și mă doare dacă-l ridic, dar aud șușoteli care străbat rândurile de oameni.

— Pentru ca o carte de piele să fie făcută, continuă Longsight, pielea trebuie să fie jupuită.

Vocile cresc în intensitate într-un amestec de șoc și confuzie. Îngheț pe dinăuntru și tremur. Am încercat să fiu curajoasă, am încercat să fiu puternică și bună, dar nu mi-a mai rămas nimic. Aud vocea mamei, țipă, și trupul mi se cutremură de suspine, smucindu-mi brațele legate. Trag aer în piept și-l țin, îmi spun că trebuie să-l țin un pic mai mult. Nu-i voi lăsa pe ei să câștige; nu-i pot lăsa să mă înfrângă – chiar dacă-mi vor jupui pielea, nu-mi vor lua onoarea. Strâng din dinți… nu mă vor auzi țipând.

Cu coada ochiului văd pe cineva care pășește în față în dreapta. Lumina focului se reflectă în ceva din mâna lui și un fulger metalic îmi străpunge ochii. Clipesc și mă uit iar. Știu semnele astea – sunt ale lui Connor. E lovitura finală: omul care a încercat să-l salveze pe tata e pus să mă distrugă pe mine.

Răsună glasul lui Longsight.

— Mie, conducătorul și judecătorul vostru, îmi revine această mare onoare de a fi cel care face prima incizie.

Aud pe cineva care strigă în primul rând, aud glasuri care spun „Nu!”, pe ton ridicat, îngrozit. Nu asta vrea mulțimea, mă gândesc; Longsight a judecat din nou greșit lucrurile. Și când cuțitul îi este înmânat primarului, o aud clar pe mama strigând cu disperare:

— Fii puternică, luminița mea!

Dar pielea nu e puternică – dacă ar fi, n-am fi putut să forțăm cerneala să intre sub suprafața ei; firele noastre de păr nu s-ar ridica de satisfacție când primim o mângâiere după care am tânjit; nu am râde când am fi gâdilați și nu am plânge când ne-am lovi. Iată-mă aici, cu pielea dezgolită, cu gâtul gol, abdomenul vulnerabil. Pielea mea va fi tăiată și jupuită ca de pe Sfânt, dar nu voi plânge de bucurie la eliberarea sufletului meu. Doar voi sângera.

Capitolul treizeci și opt

Connor Drew îi dă încet instrucțiuni primarului, așa că doar eu aud.

— O tăietură superficială, altfel pielea va fi compromisă și găurită. Cu mână sigură, da. Vezi aici, unde pielea de sub pieptar este foarte fină? Cere o tăietură care abia se curbează în sus, ca un zâmbet.

Îl simt cum îmi trasează pe trup o linie cu unghia degetului, iar respirația mea se întețește.

— Urmează această linie, altfel bronzul nu va fi real și marginile vor fi rupte.

Parc-ar fi când Obel mă învăța despre cerneală și semne... calma concentrare a unui maestru la muncă.

— Connor, scâncesc eu, iar el mă privește în ochi. Nu face asta! Ajută-mă!

El ar fi putut să mă salveze. El ar fi putut face ceva. Nu ar conspira el cu Longsight, nu după tot ce i-a făcut acesta.

O furtună de tristețe îi tulbură ochii și nu văd în ei nimic din loialitatea fermă și luminoasă a lui Oscar.

Connor își lasă privirea în jos, scuturând din cap.

— Ori tu, ori el, măcăne Longsight. Și cine ar muri în locul tău?

Atunci mă părăsește speranța, iar Connor își drege glasul, gata să-și continue sporovăială macabră.

— O tăietură, domnule primar Longsight, și apoi preiau eu... aceasta este muncă migăloasă; trebuie să fie făcută corect.

Îl văd pe primar cum ridică în aer cuțitul. Mulțimea este gălăgioasă și aud oameni de afară care împing în uși dorind să intre și să vadă. Primarul încalecă rama și mă privește în ochi. O fată îndrăzneață l-ar scuipa, una curajoasă ar vorbi. Eu nu sunt în niciun fel. Mă ține de gât, apăsând suficient pentru ca respirația să-mi fie blocată. Mă zvârcolesc și mă zbat, încercând să-mi eliberez corpul, dar el dă din cap spre Minnow, care mă taie pe obraz. Nu știu dacă pe obraz îmi curg lacrimi sau e sânge sau sudoare, dar... zarurile au fost aruncate! Totul începe cu o tăietură, îmi spunea tata mai demult, și apoi urmează desfacerea ușoară a pielii de pe carne.

Împingându-mi bărbia în sus și odihnindu-și antebrațul pe pieptul meu, Longsight îmi gâfâie la ureche; saliva i se strânge în colțul gurii și ochii îi sunt aprinși – mai luminoși și mai răi decât focul din spatele lui.

— O tăietură, șoptește. Mă voi asigura că durează mult.

Mușcându-și buza, cu respirația întretăiată, se concentrează asupra pielii mele.

Unii oameni spun că, atunci când o tăietură e curată, durerea nu se simte. Dacă e așa, atunci tăietura asta nu e deloc curată.

Uneori, durerea poate cânta… sună atât de pur! Alteori urlă cu furie. Dar această durere, oh, această durere este vaiet. Vârful cuțitului străpunge pielea ca jelania unei mame căreia îi este smuls din brațe bebelușul. Marginea se ridică pe piele ca vaietul unei bocitoare. Lama trage și se afundă ca tânguirea unui animal prins într-o capcană. Incizia pare urletul unei familii dezbinate. Cuțitul se ridică precum jelania unui copil după care nu va veni nimeni.

Dar nu scot un sunet… căci acesta este doar începutul.

Printre lacrimi, văd începătoșarea unui cuțit însângerat care îi este trecut lui Connor și eu îmi înfig spatele îmbibat de transpirație în stâlp, pregătindu-mă pentru durerea și mai mare ce are să vină. Stă și el la fel cum a stat Longsight, cu picioarele depărtate, peste ale mele, dar cu mâna pe brațul meu, nu pe gât.

Pe un ton care-mi amintește atât de mult de Oscar, șoptește:

— Îmi pare rău.

Închid ochii strâns, rugându-mă să leșin repede ca să nu trăiesc ore întregi de durere. Clipesc, iar cuțitul se ridică din nou. Îl coboară repede – prea repede – și brațul îmi cade liber. Se apleacă și taie pielea care-mi ține cealaltă încheietură și apoi se întoarce, cu o atitudine îndrăzneață, mușchii încordați, gata de luptă.

Capitolul treizeci și nouă

Îmi ia un moment să înțeleg, să văd. Aproape leșin de durere când mă aplec să-mi desfac legăturile de la glezne. Dar după un minut mă ridic… liberă. Însângerată și rănită, dar liberă. Obel l-a pus la pământ pe primar – niciunul dintre paznici nu vine să-l ajute – și Connor… ei bine, nu ar trebui să-i dai un cuțit unui criminal. Connor stă deasupra lui Longsight ținându-i cuțitul la gât.

Aștept să intervină mulțimea. Dar oamenii nu vin în ajutorul liderului lor. Par siderați, dar nu furioși. Mă uit în jur și nu văd nici picior de Jack Minnow. Mi-aș dori să fi fost șarpe, să pot gusta aerul din jur ca să simt aroma atmosferei. În schimb, mă opresc și privesc și ascult până ce sunt sigură și e… ușurare. Starea care se instalează este ușurare, precauție, șoc.

Sunt surprinsă să o văd chiar pe mama pe platformă, în centru. Are o geantă pe umăr și pare atât de mică!

— Plănuiați să stați să vă uitați? se aude ecoul vocii mamei mele în încăpere. Suntem o comunitate care se mândrește cu bunătatea ei, o declarăm zilnic pe pieile noastre și suntem un popor destul de mândru ca să intrăm în eternitate cu bravadă. Dar ați sta confortabil și ați privi cum un copil este măcelărit? Oh, chiar dacă nu țineți voi cuțitul, când priviți fără să strigați „Gata!”, contribuiți la ce vedeți. Contribuiți la sacrificarea unui copil: copilul meu. De ce vă era teamă? De ce nu v-ați strigat groaza văzând ce încerca să facă liderul vostru? Dacă ar fi reușit, ar fi fost un păcat gravat pentru totdeauna pe sufletele voastre. Dar nu, voi sunteți oameni buni. V-ați consolat cu asta. În vreme ce acești păcătoși dintre noi, acești așa-numiți criminali, spune mama arătând spre Obel și Connor, erau gata să-i țină piept și să lupte. V-au salvat de vina sângelui și mi-au salvat fata, pe Leora mea.

Am impresia că e gata-gata să plângă, dar își pune mâna pe piept și se controlează.

— Odată, am cunoscut un om care mi-a spus că tot ce contează este viața pe care o trăim, nu moartea. Cel care mi-a spus toate aceste lucruri a fost soțul meu și tatăl Leorei. El a

fost unul dintre cei uitați și e mort acum. Nu voia să-și facă o carte de piele, dar l-am implorat, iar el a acceptat. Mi-era atât de teamă… teamă de viața fără el și de ce însemna cu adevărat să fii uitat.

Mama bagă mâna în geantă și scoate cartea de piele a tatei.

— Acesta nu e el, nu e el cu adevărat, spune ea ridicând cartea. Dar dacă el ar fi fost azi aici, ar fi fost șocat să vadă cât s-au adâncit neînțelegerile dintre noi; ar fi fost șocat de felul umil în care ne urmăm conducătorii. V-ar fi contestat preocuparea pentru morți. Acum trebuie să ne gândim la cei vii… și mă gândesc la toți cei vii când zic asta, indiferent de ce spune pielea lor despre alegerile pe care le fac. Trebuie să ne gândim la cei vii și noi înșine trebuie să alegem viața.

Tăcerea de acum nu mai seamănă cu cea de mai devreme – este o liniște plină de pace, de sfințenie, știindu-se că aici s-a întâmplat ceva sacru. În această tăcere frumoasă, mama pășește în față și sărută cartea tatălui meu.

Și apoi o aruncă în flăcări.

Capitolul patruzeci

În ciuda protestelor mele, mama îi permite tatălui lui Verity, Simon, să vină cu noi înapoi acasă. Mă întind pe pat cât timp el îmi curăță și îmi coase tăietura de pe trunchi. E specialist în domeniul pielii și-mi spune că tăietura nu e adâncă. Cuvintele lui sunt menite să mă liniștească, dar eu încă simt atingerea lui Longsight. Cât lucrează, Simon descrie ce șocat fusese... nu știuse nimic despre ce plănuise primarul, spune el. Dar se înroșește de rușine când îl întreb despre noua cerneală miraculoasă a primarului. Mai există cineva care să nu fi fost implicat în toate acestea?

După ce pleacă Simon, trag pe mine la întâmplare niște haine. Nu mă pot opri din tremurat și nu suport să mi se vadă pielea. Mă simt murdară: din pușcărie, de la mirosul de fum din păr, de transpirație și sânge și de mâinile care m-au atins... toate mâinile puse pe mine fără permisiunea mea... și, în sfârșit, adorm.

*

Speranța pe care aș fi avut-o ca oamenii să ia atitudine și să-și ceară drepturile se destramă dimineață. Mama mă trezește, îmi oferă ceai și-mi dă vestea că Jack Minnow a emis o informare. Cei care l-au auzit citind-o în piața orașului la prima oră a dimineții au primit scrisori – cuvintele lui scrise pe foi, de dat mai departe vecinilor. Mama îmi dă să citesc.

> *Dragi concetățeni,*
>
> *Am scris aceste cuvinte de sute de ori în mintea mea și este o ușurare să le pot pune și pe hârtie. Ultimele luni au fost cele mai dificile și cele mai supărătoare din istoria noastră.*
>
> *Încă din tinerețe l-am urmat și l-am susținut pe Dan Longsight. L-am admirat, iar din ziua în care i-am devenit sfătuitor am fost cel mai mândru de viața mea. Nu doar că era, în mintea mea, un lider minunat, un lider care inspiră, ci și un om pe care-l consideram prieten... chiar frate.*
>
> *Durerea pe care o simțiți voi astăzi este ecoul unei*

dezamăgiri pe care am trăit-o eu, fiind nevoit să fiu martor la căderea unui om pe care l-am admirat și, cel mai greu dintre toate, fiind nevoit să țin adevărul ascuns de voi, cei din comunitatea mea.

Uitându-mă în urmă, probabil că ar fi trebuit să văd mai devreme, dar ceea ce acum știu că a fost doar amăgirea cuiva care s-a dat în spectacol, eu am crezut pur și simplu că era încrederea emanată de un mare om. Îmi spunea că este nemuritor, și eu credeam în puritatea inimii lui așa cum îi vedeam cerneala pe piele.

Mi-e rușine să recunosc că l-am ajutat. Mă întreb de ce am avut încredere în el, în loc să ascult de propria-mi conștiință. Am învățat această lecție în cele mai dureroase moduri cu putință. Serviciile secrete au venit și ne-au spus că neînsemnații căutau o oportunitate de a-l omorî pe primar și, mărturisesc, eu l-am ajutat să manipuleze dușmanul ca să joace cum vrem noi. Le-am dat informații neînsemnaților; știam că vor veni... practic, noi i-am invitat. Am lucrat ca să orchestrăm întregul eveniment. Haina pe care a purtat-o primarul Longsight în acea zi avea o căptușeală interioară care-i proteja trupul de toată forța unei lame... așa încât nu a avut decât o rană superficială. În buzunare a avut pungi cu sânge. Primarul mi-a poruncit, iar eu m-am supus. V-am lăsat să credeți că a murit. Pentru asta îmi pare sincer rău. Dar decepția noastră nu s-a oprit aici. Când ați venit să-i vedeți trupul, primarul era puternic sedat.

Ați putea întreba de ce am luat parte la așa ceva, dar nu pot spune decât că și voi l-ați cunoscut... vă aduceți aminte ce ușor îi era să te lege prin vorbe? L-aș fi urmat până la capătul Pământului. Adevărul este că încă aveam încredere în el... credeam că avea un plan bun și că aveam să-i pricep sensul pe măsură ce se derula.

Desigur, nu mă pregătisem pentru boala lui. Acesta este singurul mod în care o pot descrie – o boală – de parcă i-ar fi fost luate mințile și simțurile i-ar fi dispărut. Am plâns când mi-am dat seama că s-a

schimbat ceva în el, că într-un anumit punct, când o făcea pe mortul în fața voastră, a început să creadă în propria-i minciună.

Doctorul la care am fost trebuia să păstreze tăcerea – nu puteam suporta ca voi să știți că acest om grozav o luase razna complet. Doctorul mi-a recomandat să intru în jocul lui – a simțit că dezacordul meu și conflictul n-ar face altceva decât să deterioreze și mai mult mintea primarului. Singura speranță de vindecare a lui Dan Longsight, mi-a spus medicul, era să iau parte la nebunia lui. Am sperat amândoi că asta va repune lucrurile în matca lor imediat ce Longsight și-ar fi dat seama de nebunia lui.

Semnele lui erau fabricate, miracolul era înscenat, și totuși primarului nu i-a revenit rațiunea. A furat o neînsemnată, i-a dat voie să vină în orașul nostru. A însemnat-o, considerând că poate schimba adevărurile în care noi am crezut mereu. A gândit despre sine că era autoritatea care putea decide soarta fetei.

A refuzat să-mi permită să iau măsuri de răzbunare împotriva neînsemnaților pentru atacul lor nemilos, deși a auzit durerea și furia voastră. Nu a considerat că erau necesare. Se credea zeu.

Ieri a mers prea departe. A încercat să jupoaie de vie o tânără, pe Leora Flint. Acei pușcăriași, Obel Whitworth și Connor Drew, sunt eroi pentru cum au acționat. I-am reținut pe paznicii care voiau să-i oprească. În semn de prețuire față de cei doi, aceștia au fost eliberați din închisoare.

Vă asigur că Dan Longsight este pe mâini bune... primește cele mai bune îngrijiri într-o aripă privată a spitalului. Trebuie să ne rugăm pentru ca strămoșii lui să-i arate milă.

Sper să vedeți și voi că, în sfârșit, putem fi uniți. Căci vă înțeleg frica și suferința, doliul vostru confuz este și al meu. Nu sunteți singurele victime ale înscenării domniei lui Dan Longsight. Vă ofer serviciile mele ca un egal al vostru. Este onoarea mea să conduc comunitatea spre pace și dreptate.

Rup scrisoarea în bucăți. Nu există dreptate – mincinoșii câștigă întotdeauna. Îmi trag păturile peste cap și mă ascund de o lume care e mai rea decât aș fi crezut vreodată.

Capitolul patruzeci și unu

Ziua și noaptea sunt lipsite de sens. Orele nu contează. Zilele trec și la fel și săptămânile. Un frig nesfârșit mi-a intrat în oase și stau toată vara în camera mea.

Mama îmi aduce mâncare și cești cu ceai. Seb încearcă să mă tenteze cu prăjitură.

Verity mă vizitează cu credință – nu face altceva decât să stea pe pat alături de mine și să mă țină de mână. Acelea sunt momentele când simt că stratul de gheață s-ar putea topi, dar până mă gândesc să-i vorbesc, ea e deja plecată. Până într-o zi, când se rupe tăcerea.

— Ce s-a-ntâmplat cu noi? oftează Verity. Erai sora mea și am ajuns să fim dușmance, spune ea luându-mi mâna și strângându-mi-o. Leora, mi-era așa de frică de tine… și să cred în tine! Pentru că, dacă era adevărat ce spuneai despre neînsemnați, atunci eu trăiam o minciună. Și da, acum văd că a fost o minciună. Longsight nu era omul bun care voiam eu să fie, și orice vrajă mi-ar fi făcut Jack Minnow ca să mă facă mai puternică s-a rupt. Ai avut dreptate că era ceva dincolo de orizontul meu, dar mie mi-a fost prea frică să deschid ochii.

Nu pot vorbi, dar cuvintele ei sunt balsam. Verity îmi atinge piciorul gol cu al ei și tatuajele noastre stau alăturate.

— Ne-am făcut aceste semne pentru că voiam să fim la fel… voiam să rămânem împreună și să fim unite.

Semnul ei, o sămânță, e încă luminos și clar – lujerii desenați ulterior sunt plini de flori.

— Dar nu noi dețineam controlul, nu-i așa? Nu am putut ține piept viitorului.

Cu degetele ei maronii de la picioare îmi atinge semnul – oul cu coaja crăpată – și zâmbesc fără tragere de inimă când mă gâdilă, uitându-mă pe fugă la ea. Lacrimile îi curg pe obraji.

— Uită-te, Leora. Semnul tău față de al meu.

Diferența e ușor de văzut. Cerneala mea deja e începoșată pe margini și culoarea s-a făcut cenușie. Oul pare că a fost spart de multe ori în timpul plimbărilor prin pădure, în timpul aventurilor în picioarele goale cu Gull, când fusesem nevoită să alerg sau să

mă avânt prin apă... când fusesem nevoită să fug din fața pericolului.

— Nu voi ști niciodată prin ce-ai trecut, spune ea. Îmi pare rău, Leora. Într-o bună zi sper că mă vei putea ierta.

O strâng de mână. Gheața începe să se topească.

*

Minnow e conducător, așa cum a vrut de la început, iar pentru moment pare să fie pace. Uneori mă gândesc la Longsight și mă întreb dacă știe că prietenul lui, Jack, l-a făcut să înnebunească. Pentru că nu cred o vorbă din scrisoarea aceea. A fost Minnow, doar Minnow, știu sigur. Longsight a fost doar păpușa lui, un om gol manipulat de unul deștept.

Aud frânturi de știri.

Gull stă cu familia lui Verity. Pedeapsă, mă gândesc, pentru înșelătoria lui Simon; pentru că el era doctorul – cel care l-a operat pe primar, care l-a sedat, care i-a dat voie să fie însemnat cu tuș care se dizolva într-o săptămână. În unele zile mă gândesc că a fost naiv, dar în altele îl văd responsabil pentru ce s-a întâmplat – mișcările vagi ale mâinilor lui creând valuri mari de ură și urlete. S-a ținut la distanță de mama nu pentru că-i era frică de ea, ci pentru că nu putea suporta să dea ochii cu ea.

Nicio vorbă despre Mel. Karl încearcă să rezolve acest mister, dar trebuie să aibă grijă. Sper că are grijă.

*

Știu că toată lumea visează. Îmi place să cred că visele noastre ne unesc atunci când n-o mai face nimic altceva. Mă liniștește să mă gândesc că toți cunoaștem acea senzație de după ce te trezești și lumea pare că s-a schimbat sau a fost pictată într-o nuanță diferită.

Poate că cineva visează că sărută o persoană pe care n-ar trebui s-o sărute, iar după câteva zile, vorbește cu acea persoană și, în timp ce se uită la ea, inima i-o ia la goană când buzele lor rostesc cuvinte. Nu i s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

Sau cineva visează că un prieten l-a trădat și, chiar dacă la lumina zilei își dă seama că asta s-a întâmplat doar în mintea lui, tot va simți nevoia să-l ierte pe cel care l-a rănit, iar de-acum înainte el va ști pentru totdeauna că e vulnerabil... sămânța a fost sădită făcându-l să creadă că prietenul lui o să-i frângă

inima.

Cineva visează și se trezește îngrozit, simțind că pericolul nu a dispărut odată cu somnul, apoi încearcă să-i povestească cuiva visul, în speranța că va primi alinare... în schimb, arată de parcă somnul i-a scos la iveală o nebunie până atunci ascunsă. Și nu știe dacă e visul sau răspunsul prietenului său, dar gustul fricii nu-i mai dispare niciodată de pe limbă.

Și fiecare om care a visat l-a îmbrățișat la rândul lui pe un altul și i-a șoptit: „A fost doar un vis”. O minciună în cinci cuvinte pe care suntem cu toții disperați să o credem.

Visele au o magie adânc îngropată în ele... și visele mele par cel mai real lucru din viața mea atunci, pe moment. La fel și poveștile, mă liniștesc. Citesc iar și iar, în fiecare zi, ultima poveste pe care a primit-o Mel, întrebându-mă dacă-mi scapă ceva.

Până ce, spre sfârșitul verii, Jack Minnow face un nou anunț. Mama îmi spune despre asta stând pe patul meu.

Au ajuns la Minnow informații, spune el, cum că neînsemnații se pregătesc pentru noi atacuri. De data aceasta, amenință singurul lucru care le-a mai rămas oamenilor: semnele lor.

Minnow i-a avertizat pe oameni să evite să se mai însemneze momentan. Serviciile secrete spun că neînsemnații intenționează să ne otrăvească magazinele cu cerneluri. S-a descoperit deja un lot compromis, iar Minnow spune că este, fără dubiu, lucrătura neînsemnaților. Acum, când știu că lui Jack Minnow îi place să-și bage nasul în cerneala oamenilor, nu știu dacă să-l cred când dă vina pe Featherstone. Știu doar că asta îi rănește îngrozitor pe oamenii din Saintstone. Cărțile lor sunt încă la muzeu, iar acum nu mai au acces la tatuaje noi. Cine e de vină că au fost din nou interzise tatuajele, trebuie să recunosc, înlesnește unul dintre planurile Sanei: abilitatea ei extraordinară de a apăsa exact unde doare cel mai rău. Singura chestie este că, în sfârșit, Sana găsește în Jack Minnow un adversar care va riposta la fel de murdar cum joacă ea.

Căci Minnow are o soluție.

Îi cere noului povestitor, un tânăr pe nume Noah, să spună povestea surorilor. Mama zice că a spus-o prost; ei nu-i place cum sună vocea lui. La finalul poveștii vine Minnow.

— Felul în care operează neînsemnații se împrăștie precum cangrena. Un doctor nu tratează cangrena unui pacient, ci o

înlătură, deoarece știe că cealaltă opțiune ar fi moartea. Primii noștri conducători știau cum să se lupte cu opoziția. Nu se lăsau înșelați când era vorba despre o nouă amenințare la adresa modului lor de viață. Propun reîntoarcerea la tot ce e vechi. Neînsemnații nu ne vor lăsa în pace. Insistă să ne atace, în ciuda anilor noștri îndelungați de răbdare. Ne poluează viețile și ne murdăresc cu metodele lor diabolice. Nu contează. A sosit momentul să-i nimicim. Saintstone... începând de mâine, vom construi un zid.

Cărămidă cu cărămidă, sistemele mele de apărare se activează. Nu are rost să te bați cu destinul – istoria se repetă, iar câștigătorii sunt aceiași de fiecare dată.

Capitolul patruzeci și doi

Sunt aruncată din ceruri într-o apă adâncă. O piatră se scufundă, lăsând în urmă doar cercuri de apă. Deși e rece, nu mă șochează... sunt îmbrățișată de un întuneric încântător. Pe fundul apei, în nămol, sunt pietre albe și oase albe... rămășițe ale sufletelor care au trecut pe aici. Vieți care nu meritau să fie salvate, sacrificate chiar pentru binele lor. Coastele unei cutii toracice se deschid ca niște brațe iubitoare care așteaptă să mă îmbrățișeze, iar eu plonjez mai adânc.

Simt mâinile morții care se întind și mă smucesc de brațe și eu mă supun bucuroasă. Doar că mâinile mă prind cu căldură și, în loc să mă înec, îmi simt corpul ridicându-se. Vreau să mă agăț strâns de craniile rânjite de sub mine și să-mi întind trupul peste ale lor, femur lângă femur, radius în jurul coastelor, metacarpiene pe coloană.

Apa mă vrea: mă soarbe, în vreme ce mâinile care mă trag mă forțează să ies. Simt suprafața ca pe o tăiere de cordon ombilical și plâng, cu plămânii goi.

Un bebeluș plânge.

Probabil că încă visez. Adorm iar.

Sunt ținută în brațele lor și învelită în pături, adusă în coliba lor, unde e focul aprins. Una însemnată, cealaltă neînsemnată, amândouă cu iubire și îngrijorare în priviri.

Au grijă de mine, mă hrănesc și mă vindecă. Focul topește gheața din mine și prin ochiul dezghețat începe să se înalțe speranța.

Surorile mă readuc la viață dându-mi ceai, cântându-mi încet.

Ele îmi spun că sunt în siguranță – nu încetează să mi-o spună nici atunci când plâng. Ești în siguranță, ești în siguranță, ești în siguranță.

Îmi arată lumânarea care a ars constant pe masa de lângă locul unde sunt întinsă cu.

— Doar o luminiță, spun ele, punând o lumânare la flacără, lăsând-o să se aprindă.

— Doar o luminiță, spun ele, trecând cu lumânarea spre vatră.

— Doar o luminiță, spun când vreascurile încep să fumege și

să ardă.

— Doar o luminiță, spun când lemnul trosnește și dogorește.

— Oh, dar uite ce foc mare poate declanșa o luminiță.

Și vatra strălucește de căldură și lumină, focul dansează. Și știu că sunt pregătită, chiar dacă sunt doar o luminiță.

Capitolul patruzeci și trei

Visul meu mă face să mă grăbesc în această dimineață. Ies pe hol, este prima dată când părăsesc camera în ultimele săptămâni. Mă întreb dacă aud aiurea, când un zumzet de șoapte vine dinspre scări. Înfășor mai strâns pe mine cămașa de noapte și cobor în bucătăria plină de oameni. Plină de neînsemnați.

Oscar mă sprijină când calc strâmb – am corpul foarte slăbit de-atâta hibernare. Când își înfășoară brațele *t t t* strâns în jurul meu și mă trage aproape de el, punându-mi capul pe pieptul lui, îmi dau voie să plâng. Și suspin pentru prima dată după ziua în care Longsight a încercat să mă jupoaie de vie. Suspin pentru fata care am fost, care a lucrat atât de mult, care a vrut să fie curajoasă și care a crezut că e suficient să faci ceea ce trebuie. Suspin pentru rupturile din toate relațiile mele și pentru oamenii pe care i-am pierdut. Încă am în mine iubire pentru ei, iubire care zăbovește în mine pentru că nu am cui să o ofer. Și plâng pentru că brațele lui puternice și corpul lui cald îmi aduc aminte de visul meu, și plâng pentru că le iubesc pe-acele surori care m-au tras din adâncuri și mi-au arătat lumina.

Când mă mișc, îmi ridică bărbia și-mi sărută genele îmbibate de lacrimi, făcându-mă să plâng și mai tare.

În sfârșit, toată lumea e înghesuită în micul spațiu, iar eu le cer să-și spună povestea. Și, deși trebuie să o fi spus deja de multe ori, ei încep iar: Solomon, Tanya, Kasia și Fenn, Penny și Blake și… un bebeluș.

— Alt zid? Nu-l mai suportăm. Am văzut muncitori însemnați săpând printre pietrele antice – cărămizile originale ale zidului pe care l-a solicitat Moriah – și am știut ce se întâmpla.

— De ce n-ați venit mai devreme? V-am fi primit cu bucurie, spune mama.

— Era periculos, zice Blake. Nu l-am cunoscut bine în Featherstone, dar era mereu destul de curajos ca să pună întrebări și să se impună pentru ce avea nevoie Penny, soția lui însărcinată. Știam că bebelușul ar fi putut veni în orice clipă… am refuzat să ne asumăm riscul. N-am vrut ca Penny să fie

nevoită să nască în mijlocul pădurii fără ajutor, fără susținere.

Penny preia povestirea.

— Desigur, dacă am fi înțeles ce se-ntâmplă, poate alegeam să facem altfel, zâmbește ea scurt și obrajii i se înroșesc, căci toată lumea se uită la ea. Sky s-a născut seara, în timpul adunării comunității lângă foc.

Face o pauză ca să lase cuvintele să se așeze, dar, când vede confuzia de pe fața mamei, Penny explică.

— Conform tradiției, un copil care se naște în timpul întrunirii din jurul focului este menit să fie ori o mare binecuvântare, ori…

Înghite sec.

— … un blestem, adaugă ea.

— Nu se dau premii pentru cine ghicește care a fost concluzia trasă de Sana, zice Fenn cu tâfnă și-mi dau seama după ochii săi că a văzut prea multe… să fii spion și să acționezi ca unul dintre cei mai apropiați discipoli ai Sanei probabil că i-au lăsat cicatrici. Nu existau dubii în mintea ei. Pentru că ai avut tupeul să-i ții piept din când în când, a declarat imediat că tu erai sursa unui alt blestem, adaugă, părând neîndurător. Nu am avut altceva de făcut decât să fugim.

Penny întinde mâna spre el și o pune peste a lui.

— Tu ne-ai salvat, Fenn. Ești un om bun și atât de curajos!

Din ochii ei încep să curgă lacrimi, iar Tanya își îngroapă fața în mâini. Lui Solomon nu-i e rușine cu lacrimile lui și privirea sa e plină de mândrie și admirație.

Kasia continuă povestea.

— Aceia dintre noi care nu au mai putut suporta domnia Sanei au plecat. Deși Sana și tovarășii ei îi disprețuiesc pe însemnați pentru că încep reconstrucția zidului, soluția lor este ca pur și simplu să lupte mai mult, să verse sânge și să țipe și mai tare. Nu simt nicio amărăciune când văd cum se adâncește vrajba dintre comunitățile noastre. Știm că e o prostie că am venit în Saintstone – nu știm dacă rămânem –, dar nici în Featherstone nu mai putem sta.

Oscar se apleacă spre mine, buzele lui îmi gâdilă gâtul. Nimeni altcineva nu-l poate auzi când îmi șoptește doar mie:

— Mi-a fost dor tine.

Zilele trec ca un vis și în cele din urmă Obel, Seb și Connor ni se alătură. Connor se mulțumește să dea din cap spre fiul lui, care zâmbește scurt, și apoi își șterge ochelarii atent. Este un

contrast puternic față de reuniunea lui Obel cu părinții săi. Regrete, amintiri și scuze sunt reținute sau rostite, iar până începe să bolborosească pe aragaz mâncarea adusă de Seb, bucătăria se umple de râsete. Eu și Oscar stăm foarte aproape unul de celălalt, cu degetele împletite. Nu vreau să ne dăm vreodată drumul la mâini, dar mai târziu, când mă roagă Penny să-i arăt un loc unde poate să-i schimbe hainele lui Sky, mă despart de el și o conduc în camera mea, cu bebelușul ei atât de mititel!

Penny desface pătura de pe frumosul trupușor al lui Sky și o întinde pe patul meu. O așază pe Sky cu blândețe și-i cântă când îi scoate șosetuțele împletite. Stau puțin mai în spate, pe jumătate fermecată de degețelele ei și de gânguritul pe care-l scoate, dar și pe jumătate speriată, întrebându-mă cine a învățat-o pe Penny cum să fie mamă, cum de știe cum să iubească o străină atât de mult și cu atâta grijă. Sunt pe punctul de a o întreba dacă are nevoie de apă ca să o curețe pe Sky, când Penny, îngenunchind lângă pat, gâdilându-i piciorușele lui Sky, se uită în sus la mine.

— Nimeni nu știe, Leora, spune cu un zâmbet ușor, entuziasmată. Doar eu și Blake.

Desfăcând nodul care ține legat strâns costumașul de bumbac al lui Sky, Penny îi dă un sărut pe nas. Dă deoparte hainele și oftează, uitându-se la mine cu ochi uimiți, nerăbdători. Fac un pas mai aproape, dar sunt nevoită să mă opresc. Ceva îmi gâdilă gâtul – lacrimi sau râs, nici nu știu ce –, dar în jurul nostru e doar parfum de bucurie: margarete și apă de izvor, și pâine prăjită, și cei mai buni biscuiți făcuți vreodată de Seb. Acolo, pe burtica frumoasă și perfectă a lui Sky, care se ridică și coboară cu atâta repeziciune, chiar acolo le văd pe cele două surori, cu mâinile împreunate, cu fețele destul de apropiate încât ar putea să se sărute.

Poveștile nu sunt lipsite de sens. Istoria nu se repetă. Surorile își scriu iar mesajul și promit că lucrurile pot fi luate de la capăt.

— Știam eu că tu vei înțelege, șoptește Penny când cad în genunchi și plâng și râd văzând acest mic miracol care stă întins pe păturica din fața mea.

Capitolul patruzeci și patru

Cutia

Oh! O cutie.

Acum, noi știm că o cutie este mai degrabă magică, la fel ca o ascunzătoare pentru secrete.

Îmi plac cutiile, dar nu știu ce părere să am despre capacele lor.

Nu râde de mine... îți spun, capacul unei cutii e mai rău decât orice capcană pe care a creat-o omenirea pentru a prinde fiarele. Pe de altă parte, capacul e mai frumos decât orice gură închisă înainte de a cânta.

Dă-mi o cutie și nu-ți voi mulțumi – nu pe loc, nu până nu știu pentru ce e acolo capacul. Capacul unei cutii are un farmec așa de mare... cine poate să reziste să-l desfacă sau să dea drumul unui capăt sau să pună o cheie în încuietoare? Capacul te invită, te hipnotizează. Te face să uiți.

Capacul e făcut pentru a separa lucrurile – să te împiedice să iei lucrul din interior sau să împiedice lucrul respectiv să ajungă la tine. Vei ști care variantă se aplică doar după ce capacul va fi deschis, iar atunci va fi prea târziu.

Știi povestea despre fata care avea o cutie încuiată? Capacul îi stârnea curiozitatea, așa că a făcut tot posibilul să-l îndepărteze. Nu știa că acel capac era un scut, și când l-a deschis, tot răul din lume a ieșit, i-a înțepat fața, o mușcat-o de buze, a lovit-o peste obraji și i-a străpuns ochii. Oh, cum ar fi pământul dacă n-ar fi ridicat capacul acela?

Și-ți aduci aminte de frații care au permis să fie deschisă cutia din cauza lăcomiei lor? Acel capac le ținea inimile în siguranță, căci cu adevărat, deși darurile erau bune, oamenii nu erau, și darurile au devenit pietre de moară la gâturile lor.

Mai știu o cutie. O cutie cu un capac ce nu trebuia ridicat, nu din cauză că ar fi ascuns ceva ce ar fi rănit sau ar fi pus piedici, ci pentru că nu se poate avea încredere în omenire că ar avea grijă de conținut.

Dar ce este o cutie dacă nu îi e ridicat niciodată capacul?

Este un sicriu, desigur.

Ce este cutia pe care o ții în mâini? Îndrăznești să o deschizi? Ai suficient curaj, ești destul de bună sau de tare? Dacă eziți, fie și un pic, te implor să îngropi în pământ cutia, căci nu mai putem îndura încă o zi rea.

*

Povestea mi se dezvăluie când desenez, de parcă însăși Mel ar fi alături de mine. Mă uit mirată în jur și scutur din cap pentru a îndepărta farsele pe care mi le joacă mintea obosită. Am desenat o cutie – o cutie prețioasă care începe să se deschidă.

Capitolul patruzeci și cinci

Când visez iar în acea noapte, visez cu urlete.

Alerg printr-o pădure, lujeri și măceșe mi se agață de glezne, senzația grea a urmăririi făcându-mă să merg tot înainte. În față, în depărtare, se aud țipetele și răcnetele oamenilor în agonie. Am întârziat prea mult; nu voi ajunge acolo. Speranța e spulberată, dar tot alerg. Alerg până ajung la un râu mare, un râu prea rapid și sălbatic ca să poată fi traversat. Cei care mă urmăresc îmi suflă în ceafă și cei care au nevoie de mine strigă în van. Mă opresc și sunt gata să intru în apă... decât să văd că eșuez.

Din senin, două femei sunt cu mine, una la stânga, alta la dreapta. Una are pielea ca a mea, plină de tatuaje, cealaltă nu. Ambele au o hotărâre feroce în privire.

— Ești pregătită, nu-i așa, luminițo? spun ele.

Și mă iau de mâini, mă trag înapoi, și atunci, cu toată puterea vântului și a valurilor, și a focului, și a tunetului, ele plutesc cu mine, mă împing înainte și zbor.

*

Îmi pun cizmele înainte să mă fi trezit de-a binelea. Trebuie să plec – unde și de ce?... mai vedem... Trebuie să am încredere în această chemare care-mi poruncește să plec.

Pun un picior în fața celuilalt și alerg. Mă apropii de oraș și-mi dau seama că aerul e diferit: nu se ridică fum din camera de judecată; focul este stins. Alerg mai tare.

L-au legat pe Sfânt bărbații și femeile despre care credeam odinioară că sunt prieteni cu Sana. Au legat statuia Sfântului de parcă ar fi un animal periculos. Cu strigăte sălbatice trag de frânghii până când fundația statuii începe să se fărâme, și trag în continuare, cu strigăte triumfătoare. Sfântul nostru se prăbușește, capul i se sparge de lespezile din piața orașului. Strigătele vin din camera de judecată, vandalii râd și croncăne la flăcările care urcă. Trec pe lângă mine și intră în piață bărbați și femei din Saintstone gata să se apere, dornici de luptă.

Mă dau înapoi; nu pot spune de ce. Aștept și închid ochii, încercând să mă întorc în vis, făcând efortul să le simt degetele

pe încheieturi.

— Moriah și Belia, șoptesc, unde mă veți trimite?

Și atunci îmi atrage atenția o ușă deschisă – ieșirea de incendiu. Muzeul: cineva este în muzeu. Mâinile surorilor mă împing să merg, și alerg în întunericul ușii deschise.

Aici nu-i gloată, nici izbituri sau zgomote de distrugere. Merg încet prin camera groazei ciudate și curioase și ajung în marele foaier. Lângă ușile principale încuiate sunt coloane de baloți de paie și mirosul lor îmi spune destul... au fost îmbibați în combustibil, sunt gata să ardă. Acum aud mai clar vocile și urc scările de piatră, sperând că mă voi ascunde după colț. Brusc, îi văd. Sana și Jack. Sana are o lampă cu ulei la picioare și, în lumina ei scânteietoare, umbrele lor sunt numai contururi și unghiuri, dând un ton teatral cuvintelor lor dure.

— Am vrut mereu același lucru, nu-i așa, Jack? Am văzut asta în tine de când erai copil. Nu e vorbă acum că suntem de partea cuiva sau că luptăm pentru oamenii noștri – luptăm pentru noi înșine și pentru nimeni altcineva.

Minnow strălucește în lumina lămpii... ca o paiață de Sfânt, stând drept.

— Ți-ai iubit oamenii cândva, Sana. Cenușa încă mai are scântei – cum pot fi sigur că iubirea ta nu se va aprinde iar? Asta este slăbiciunea ta, căci și tu ai nevoie de iubirea lor. Oh, îi tratezi prost, i-ai supus, dar sunt fascinați de tine. N-ai putea suporta să te urască toți. Pentru tine, puterea asupra lor nu e destul... ai nevoie de iubirea lor. Asta a fost greșeala lui Dan Longsight. O greșeală pe care eu nu o voi face.

— Nu ești mai bun decât mine, Jack. Să lucrăm împreună... un foc ne-ar face bine amândurora. Eu aș fi salvatoarea de necontestat a Featherstone-ului și tu ai avea furia oamenilor tăi – toată mânia lor. Atunci i-ai putea conduce oriunde.

— Salvatoare a Featherstone-ului? Ascultă ce spui, Sana! Nu există Featherstone, nu ai nimic de salvat... e o luptă pe care nu o poți câștiga. Ai nevoie de pământ și de bani. Să dai foc muzeului nostru, să dărâmi statuia, să stingi focul judecății... toate astea îți aduc doar furia Saintstone-ului. Nu vor da înapoi. Nu vei obține niciodată ce-ți dorești.

— Atunci luptă-te cu mine, Jack! Asta ai vrut în tot acest timp, deci hai!

Minnow o privește, cu mâna pregătită de parcă ar fi gata să o

apuce de gât. Se abține, dar la limită.

— Nu mă vei opri, Jack? Gândește-te doar, toate cărțile acestea... aici le-ai depozitat, nu? Tot ce am de făcut este să dau drumul acestei lămpi peste baloți și muzeul tău prețios devine istorie. Nu poți să stai și să te uiți cum ard cărțile de piele, te cunosc prea bine.

Își dă părul la o parte de pe față și zâmbește, iar ochii îi sclipesc. Își modifică poziția, pregătindu-se pentru atacul care sigur va veni.

Și atunci, râsetul acela. Râsetul pe care l-am auzit când mi-a arătat-o pe Gull. Un râs, însemnând bucuria victoriei câștigate.

— De ce te-aș opri? inspiră Minnow. Cât de fraier mă crezi? Micile tale crize sunt cea mai mare forță politică pe care o am. N-ai observat, Sana? De fiecare dată când faci rău acestui oraș, iubirea oamenilor față de mine devine mai puternică. Fiecare victorie pe care o sărbătorești a fost planificată de mine. Reușești doar când îți permit eu: încercarea ta penibilă de a-l ucide pe Longsight este dovada clară, în aceste lupte există întotdeauna un singur câștigător: tu devii mai slabă și eu am parte de mai multă glorie. Imaginează-ți cum l-ar elogia oamenii pe liderul care s-a împotrivit acestui ultim atac. Dacă sunt văzut plângând din cauza pierderii acestor cărți de piele, credulii ăștia mă vor adora, spune el și face un pas mai aproape. Oh, e amuzant să ai un dușman... chiar și unul jalnic, ca tine, pentru că-i face pe oameni să creadă că sunt în pericol. Și oamenii speriați sunt cel mai ușor de amăgit – e atât de ușor să-i exploatezi! Dar, desigur, știi asta, îi zâmbește el Sanei. Dă foc și lasă să ardă locul ăsta până-n temelii, Sana. Va fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Ea tace, pare să caute un ajutor și, când se uită în jurul ei, știu că mă vede. Un mic zâmbet îi răsare pe față și se apleacă, ridică lampa și se comportă de parcă ar fi lovit-o lașitatea, de parcă ar fi gata să plece. În ultima clipă, ridică lampa arzândă și o balansează, izbind-o de fața șocată a lui

Jack Minnow. El cade la pământ, lovindu-se puternic la cap. Sticla se sparge și lampa aproape că se stinge. Sana fuge pe lângă mine, se strecoară rapid spre baloți cu lampa spartă și aud fâsâitul focului care se-aprinde. Nu o pot lăsa să scape.

Ajung în camera cu neînsemnați la timp ca să o văd pe Sana oprindu-se și punând lampa pe rezervorul de sticlă. Zâmbește

când își lasă ambele mâini pe marginea rezervorului și începe să împingă. Fața ei ca de fantomă în lumina lămpii se întinde părând de o voioșie oribilă și pricep imediat ce încearcă să facă. Mă grăbesc și mă postez de cealaltă parte. Nu o pot lăsa să câștige.

Dar Sana e puternică, iar ochii ei sunt sălbatici. Își mută mâinile și apucă de partea de jos a vasului – văd cum se mișcă lichidul în interior, aud geamătul nepământesc și scârțâitul pielii pe sticla udă când bărbatul se leagănă. Și ea se sforțează – cu picioarele, spatele, brațele, cu toată disperarea care o face prea puternică să-i pot ține piept. Rezervorul se desprinde de la bază, iar eu strig:

— Sana, nu! Lampa!

Dar acesta a fost planul ei de la început.

Rezervorul – cutia – lovește pământul cu o margine întâi și fisura se aude ca o piatră în craniu. Timpul curge mai încet și fiecare fisură care se întinde pe suprafața de sticlă crește ca și cum ar îngheța până ce, dintr-odată, vine apa.

Corpul bărbatului lovește pământul cu o bufnitură dezgustătoare și fluidul țâșnește ca un tsunami pe toată podeaua spre mine, împingând-o pe Sana pe ușa deschisă, iar pe mine mai adânc în muzeu. Mirosul e chimic și, când lampa cade, nici nu e nevoie ca flacăra să atingă lichidul – vaporii sunt suficienți. Cu o lovitură explozivă, mingea de foc este lansată.

Capitolul patruzeci și șase

Alerg spre atrium. Trebuie să salvez cărțile. Știu prea bine că nu se poate ieși din acest loc… nu noaptea. Focul vuiește deja și aruncă fum. Mă ustură ochii, mi se irită gâtul și știu că am ajuns la capitolul final. Nu există salvare, nu există salvator; suntem doar eu și focul, și fumul. Dar mai există un ultim lucru pe care-l pot face. Îmi acopăr fața cu șalul și o iau la fugă în sus, pe scările de piatră, înecțoșate de fum. Aproape mă împiedic, dar plec capul și continui. Trec de povești și de locul important unde mă aducea tata mereu. Fumul e prea gros aici sus și nu pot să mă orientez. Mă opresc și mă uit în jur… am făcut o greșeală.

Jack Minnow mă ajunge din urmă, mă apucă de păr și mă trage prin spațiul central deschis, acolo unde ferestrele din acoperiș varsă de obicei lumină peste podele. Mă împinge spre parapet și ripostez când încearcă să mă ridice ca să mă arunce în piatra și focul de dedesubt. Cioburi de sticlă îi strălucesc pe față, sângele îi picură în ochi. Încearcă să și-l șteargă, și, când slăbește strânsoarea, mă eliberez. Ar trebui să fug, dar nu-mi pot lua ochii de la el când se ridică din nou, strigând la mine cu ură și durere. Nu asta este intenția mea – nu ăsta era planul meu –, dar, când îl împing ca să-l fac să tacă, să-l îndepărtez de mine, se împleticește și se izbește de parapet. E ca și cum aș privi un monstru în ceață și îl aud strigând pe deasupra urletelor flăcărilor, cu mâinile căutând să-și regăsească echilibrul și luptând să se îndrepte. Mă înnecă o izbucnire de fum și mă întorc ca să-mi feresc ochii care mă înțeapă. Când se duce fumul, tot ce a mai rămas este doar locul unde a stat Minnow până să cadă.

În groaza mea, nu pot decât să o iau din nou la fugă. Dar de data asta este mult mai greu – căldura și fumul sunt prea intense. M-am rătăcit… în capul scărilor înguste, departe de muzeul principal. Mă gândesc că halucinez acum, că doar visez la un loc diferit, pentru că realitatea este prea greu de îndurat. Și atunci aud un zgomot ritmic la ușa din fața mea. Acum știu unde sunt și știu cine bate.

Punând mâna pe cheie, o întorc, strigând de durere. Ușa se

deschide și apare o femeie-cioară cu părul roșu, ciufulit. Urmele de lacrimi strălucesc palid pe fața ei plină de cenușă. Mă întorc, împleticindu-mă. Trebuie să continui.

În sfârșit, ajung la locul pe care mi-l dorisem, târându-mă, încercând să găsesc ochiuri de aer. Sunt aici, cu cărțile.

*

Cărțile de piele stau în cutiile lor pe rafturi, de parcă ar fi în cuști și colivii. Ridic suportul metalic pe care sunt scrise literele D-F și-l apuc cu ambele mâini, iar pielea arsă mă doare. Izbesc cu el colțul unei ferestre, iar și iar, până ce începe să se producă o fisură. Căldura face restul, și sticla se crapă și se sparge. Lovesc în bucățile rămase și în sfârșit am suficient spațiu eliberat. Gâtul mă imploră să inspir – să trag aer proaspăt în plămânii obosiți, dar rezist, ținându-mi mâna peste gura acoperită. Nu mai am mult timp; deja corpul îmi tremură; vederea îmi e afectată. Mă întind și strâng cărțile în brațe, aruncându-le pe geam. Cred că le văd întinzându-și aripile și zburând, prin aer și fum, plutind până ating pământul. Și mai multe cărți zboară, arunc carte după carte în aerul rece al nopții. Aripi negre zvâcnesc, cenușa cade, hârtia plutește.

Dar nu pot elibera toate cărțile; le implor paginile și copertele să decoleze, să zboare ele. Însă imediat mă cuprinde fumul în brațele lui și mă strânge cu degete disperate. Când îmi acoperă gura și-mi șoptește la ureche, eu aprob și, odată cu el, cobor.

Capitolul patruzeci și șapte

Fata.

Era o fată.

Doar o fată.

Îi plăceau poveștile, pentru că în poveștile pe care i le spunea tatăl ei era mereu o fată, și aceasta era mereu salvată. Un cavaler ucidea dragonul. Un prinț trezea prințesa cu un sărut. Un bărbat arătos urca pe o frânghie de păr. Și fata? Ea se pleca, înțelegea, era în siguranță – ținută astfel de salvatorul ei, până la adânci bătrâneți.

Așa că fata a crescut fără teamă, pentru că știa că, deși ar fi putut să aibă de-a face cu dragoni, blesteme și turnuri înalte, mereu ar fi existat o salvare.

Când a murit tatăl ei, s-a simțit și mai mult ca o fată din povești – căci în ele părinții mureau, și atunci începea întotdeauna dezastrul.

A așteptat un dragon, dar acesta nu a venit. În schimb, a existat o altă bestie care a aruncat în ea cu flăcări.

Ea s-a ferit, atentă la un blestem care ar fi făcut-o să adoarmă.

Și totuși, lucrurile pe care le-a văzut au îngrozit-o atât de tare, încât a simțit că nu va mai putea dormi niciodată.

Tânjea după turnul ei. În schimb, a fost îngropată în suferință și trădare. Părul i-a fost tăiat, înainte să apuce să-i crească destul pentru a fi făcut frânghie.

Când s-a văzut într-o groapă adâncă și nenorocită, a strigat, convinsă că prințul ei avea să ajungă curând călare, gata să-i vină în ajutor. O durea spatele și i s-au rupt unghiile, iar hainele i s-au tocit.

Din nou, a strigat, dar asta a atras doar atacatori care au dat roată gropii, așteptând momentul. Sigur, s-a gândit ea, sigur acesta este momentul să vină salvatorul meu. Și a strigat iar, până și-a pierdut glasul. De data aceasta, strigătele ei au adus un nor de ploaie și groapa a început să se umple cu apă.

Uită-te la ea: într-o gaură prea adâncă, bestiile lingându-și buzele pe margine și apa crescând. Iar ea a așteptat.

A așteptat până ce apa i-a ajuns la glezne și ea s-a uitat spre cer, pregătită să-și întâmpine salvatorul când acesta ar fi venit.

A așteptat până ce apa i-a ajuns la genunchi, și el tot nu a venit.

A așteptat până ce apa i-a ajuns la talie, și ea a oftat.

Singura variantă pe care o avea era moartea sau salvarea, dar nu venea niciun erou.

Astfel că fata a închis ochii și, în timp ce norul turna asupra ei apă rece ca gheața, ea și-a imaginat...

Și-a imaginat o poveste în care fata putea calma dragonul, și cei doi deveneau prieteni.

Și-a imaginat o poveste în care fata își programa alarma ceasului și se trezea fără mari probleme.

Și-a imaginat o poveste în care turnul înalt era cel mai bun refugiu al ei și și-a păstrat părul tuns scurt.

Și, pe măsură ce-și imagina una sau alta, a simțit un gâdilat, apoi o mâncărime, apoi o arsură, apoi cauterizare. A deschis ochii și s-a uitat în jur, la pereții alunecoși, în sus, la groaznicele creaturi, și în jos, la apa care creștea. Dar nu a plâns; nu-i mai era teamă. Fata și-a scuturat umerii, și două aripi mari și negre au scos un sunet grav. Ea a inspirat adânc și a știut fără îndoială că aripile aveau să o țină.

S-a ridicat zvâcnind din aripi, o tresărire a puterii ei îndelung reținute. A ieșit din apă, din groapă, a trecut de fiare. A zburat departe, dând viguros din aripile negre și puternice.

Cunoscând în acel moment mai multă libertate decât simțise toată viața.

Fata o salvează pe fată. Fata zboară. Și, când nimeni nu se uită, fata se înalță spre stele.

Capitolul patruzeci și opt

Inspiră.
Expiră.
Inspiră.
Expiră.
Continuă.
Nu te opri.
Inspiră.
Expiră.
Pentru tot restul vieții tale.

*

Mă auzi? Nu mai am glas, din cauza fumului.
Inspiră.
Expiră.
Îmi tot spun să respir – tot ce am de făcut este să rămân în viață.
Dar asta înseamnă mult. Pot doar să mă odihnesc? Pot să iau o pauză mică de la respirat? Doare. Revin; doar dați-mi voie să tac și să rămân nemișcată acum.

*

Mă poți vedea? Durează ceva până te obișnuiești.
Inspiră.
Expiră.
Corpul meu se vindecă singur, îmi spun ei. Dar eu nu știu.
Mi-au luat piele de pe picioare și de pe spate și abdomen ca să-mi repare brațele și mâinile. Sunt plină de petice. Un puzzle nefăcut.

*

Mă poți atinge? Sunt încă însemnată?
Inspiră.
Expiră.
Sau astea sunt doar cicatrici? Cine știe cum să mă asambleze la loc? Cine-mi poate citi povestea acum? Știi cumva ce spune?

*

Mă poți iubi? Îți sunt de-ajuns?
Inspiră.

Expiră.

Doar o fată. Înconjurată de suflete care sunt atât de frumoase! Îți văd sufletul. E bun.

Iar eu am aripi.

Capitolul patruzeci și nouă

Un an mai târziu

Sunt trezită de un sărut pe dosul mâinii. Fața lui e prima pe care o văd și, deși doare un pic, nu am cum să nu zâmbesc.

— N-am vrut să te deranjez, șoptește Oscar. Mama ta a spus că e-n regulă să vin să te salut.

Oscar a fost aici în fiecare zi pe care am petrecut-o în spital, și de-atunci am fost împreună. Îmi spune că el și Fenn au planuri mari, să se întoarcă în Featherstone într-o zi și să înceapă să recupereze cărămizile care au rămas din zid. Vor să construiască un drum prin pădure, să ne unească orașele. Dar e vreme pentru asta. Căci acum încă ne adaptăm la cum s-au schimbat lucrurile.

Am așteptat următorul lor atac. Nu a existat urmă de Sana și gașca ei, iar unii spun că au dispărut pentru totdeauna. Dar știu că sunt undeva. Am învățat să nu fim naivi – nu suntem cei mai puternici sau cei mai tari. Suntem doar noi.

Iar *noi* înseamnă un grup ciudat.

Corpul lui Jack Minnow nu a fost găsit, și, chiar dacă o vreme au existat bârfe conform cărora fusese văzut fugind din orașul incendiat, s-au stins și acelea. Încă mă trezesc din visele în care îi văd fața înainte să cadă. Minnow dispărut, aveam nevoie de un nou lider. Cineva ales de oameni.

Sunt semne cum că am putea avea un nou guvern curând. Se pare că Mel a fost cea care m-a cuprins cu brațele și m-a aruncat pe geamul muzeului. Îi văzuse pe oamenii care țineau o pătură dedesubt și ne strigau să sărim. Petrecuse luni întregi în acea încăpere cu cărțile povestitorilor, încuiată, ținută în viață de Minnow, cine știe de ce. Dar, odată ce și-a revenit, votul a fost clar – Mel este cea care conduce aici, în Saintstone.

Oscar se bagă alături de mine sub pături și stăm cu nasurile lipite, șușotindu-ne planurile pentru ziua în curs. Își trece degetul pe brațul meu.

— Ai simțit asta? întreabă când tresar.

Mușcându-mi buza, dau din cap – nervii mei afectați își revin. Mâna lui se duce mai sus și eu tremur. Căldura trupului său îmi

face obrajii să se înroșească și mă împing mai aproape de el. Ochii lui cafenii se închid și eu îi sărut obrajii. Privirea lui schimbă ceva în mine și îi vreau pielea, pieptul, gura. Nu există spațiu între noi. În sfârșit, sunt acasă.

Au fost atât de multe lucruri de schimbat, atât de multe situații în care n-am căzut de acord! Cum aduci împreună însemnații și neînsemnații după toți acești ani? După toată ura asta? Cred că încă încercăm să ne dăm seama. Tanya și Solomon trăiesc fericiți în apropiere, în afara Saintstone-ului. Nu e ușor, dar i-au spus mamei că nicăieri nu s-au simțit mai acasă decât aici. Cel puțin așa pot fi alături de Obel și Gull. Fenn merge dintr-un loc în altul, mereu în căutare de noi provocări și senzații. Vrednicii au fost buni, milostivi și înțelepți. Cei din Saintstone se deschid încet față de ei și îi acceptă drept oamenii buni care sunt. Julia a căutat sfaturi la Tanya săptămâna trecută – cred că o îngrijorează dorința crescândă de independență a lui Seb –, și bucuria Tanyei că a fost întrebată a fost nemăsurată. De la ei învăț câte ceva despre răbdare.

Mă bucur că Seb își presează părinții ca să obțină mai multă independență. S-a dovedit că gândește limpede și că e grijuliu, având grijă de mama, iar bunătatea lui... ei bine, dacă aș putea semăna mai mult cu el, m-aș bucura. A fost cel mai curajos dintre noi când nu a avut nimic de câștigat din asta.

Să locuiesc cu mama e mult mai liniștit decât îmi imaginam. Mottoul ei care spunea „capul plecat sabia nu-l taie” e de mult timp apus, iar eu simt că o văd cu adevărat pentru prima oară. Încă citește, în cel mai complex sens cu putință. Oamenii vin la ea acum pentru sfaturi – intuițiile ei, fie că sunt inspirate de tatuajele oamenilor sau de munca lor, sunt dătătoare de viață și pline de pace. Înflorește.

Gull este... Gull. Pentru prima dată, pare să se simtă mai bine cu ea însăși. Petrecem timp împreună jucând cărți – a fost cel mai sigur mod prin care să reconstruim podurile dintre noi. Cred că fiecare încearcă să o lase pe cealaltă să câștige. Ieri am făcut-o să râdă – chicotitul acela neajutorat – și m-am gândit că acela este sunetul speranței. Când am petrecut toate trei o seară împreună, recent, Verity a întrebat-o pe Gull în ce crede. Mi-a fost teamă că întrebarea putea declanșa amintiri groaznice, dar Gull s-a gândit și ne-a spus că nu știa și că era fericită așa. A luptat pentru credință și am văzut-o atât de frântă când încerca

să-și revină! Astăzi e sănătoasă și, pentru moment, încearcă să nu se concentreze doar la un singur lucru. Mă face să zâmbesc în fiecare zi.

Karl și Obel lucrează împreună în atelier. În unele zile se ceartă, dar cred că mai degrabă ca frații decât ca niște colegi. Obel și-a reparat mâna și se ține cu sfințenie de terapie. Atât recuperarea, cât și afacerea merg bine. Karl vine să-mi aducă veștile; îmi place ce aud!

Obel mi-a spus demult că întotdeauna există mântuire. A sunat nobil când mi-a spus asta și mi-a dat speranță. Dar, în ultimul an, hotărârea mi-a tot fost testată – chiar cred în a doua, a treia și a patra șansă?

Mi-a cerut iertare pentru că m-a însemnat în dimineața aceea în sala de judecată. Când a redeschis atelierul, mi-a cerut să-i fac o vizită. A presupus mult efort din partea mea, dar, cu ajutorul lui Verity, am reușit. Avea scaunul pregătit și, ciudat, și mașinăriile pregătite. Verity a zâmbit și mi-am dat seama că era la curent cu planul lui Obel, indiferent care era acesta.

— Știi, Leora… nu e făcut ca să poată fi refăcut cu cerneală, mi-a zâmbit el. Deja ți-am făcut o cioară… două ar fi prea mult. În plus, nu ți s-ar prea potrivi, nu-i stilul tău.

Părul meu e încă scurt de când a ars și nu m-a deranjat să-mi radă iar ceafa.

Suport mult mai bine durerea zilele acestea – abia dacă am simțit acul cât a lucrat el, și Verity mi-a distras atenția vorbind animat despre un băiat pe care-l place. Totuși, m-am bucurat când Obel a terminat, nerăbdătoare să văd ce făcuse. M-am uitat în oglindă și, ajutată de încă una, am văzut semnul. Verity a oftat. Încă puteam vedea bucăți din cioară – gheare negre și pene, dar asta nu era cioară, nu mai era. Din rămășițele carbonizate, Obel a făcut să crească pene portocalii, roșii și azurii. Acum am un phoenix care-mi ține spatele.

— Când te ridici din cenușă, nimic nu te mai poate doborî. Tu, fată dragă, ești cea mai tare.

Mă bucur că sunt în viață; cel puțin, mă bucur pentru moment. Îmi iubesc noua piele, care a fost întinsă ca să mi se potrivească. Se întrevăd fărâme din mine, cea veche, printre crăpături, și uneori zâmbesc când văd cerneală, pe care nu o remarcasem înainte. Semnul cu surorile a dispărut, mi-e dor de ele, dar încep să mă obișnuiesc să fiu o fată făcută din bucăți.

Unii oameni spun că sunt o emblemă: o imagine a viitorului, a semnelor care există și nu există în același timp. Am obosit să fiu altceva decât Leora totuși, și asta le spun și lor. Am întâlniri regulate care să mă ajute să-mi recapăt mobilitatea și simțul tactil și flexibilitatea – voi fi din nou desenatoare. Voi fi.

Un copil pe care l-am întâlnit ieri în sala de așteptare a spitalului m-a întrebat dacă mă întristau toate cicatricile mele.

M-am uitat la brațele mele și am văzut contururile brute, luciul pielii arse, zigzagul unde era prinsă pielea grefată. Sunt toată numai cicatrici.

I-am spus copilei că-mi plăceau cicatricile mele. Și așa este. Cicatricile mele spun povestea mai clar decât tatuajele. Am fost făcută bucăți, acum sunt întreagă. Dar fisurile încă se văd – fulgere care spun: „Nu mă poți învinge!”

Pentru că există iertare. Întotdeauna există iertare.

Și odată cu iertarea vine și libertatea de a zbura.

virtual-project.eu

violin